http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Percy Jackson ve Olimposlular 3.Kitap Titan'ın Laneti

Rick Riordan

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

İÇİNDEKİLER

1. Kurtarma Operasyonum Çok Ters Gidiyor
2. Müdür Yardımcısı Roketatar Buluyor
3. Bianca di Angelo Bir Seçim Yapıyor
4. Thalia New England'ı Ateşe Veriyor
5. Sualtından Telefon Görüşmesi Yapıyorum
6. Eski ve Ölü Bir Arkadaş Ziyarete Geliyor
7. At Dışında Herkes Benden Nefret Ediyor
8. Tehlikeli Bir Söz Veriyorum
9. Nasıl Zombi Yetiştirileceğini Öğreniyorum
10. Birkaç Roketçık Kırıyorum
11. Kıvırcık Bir Lamborghini Buluyor
12. Bir Domuzla Kayağa Çıkıyorum
13. Tanrıların Hurdalığını Ziyaret Ediyoruz
14. Albızlar Alasıca Baraj Sorunum
15. Noel Baha'nın Kötü İkiziyle Güreşiyorum
16. Ebedi Kötü Nefes Ejderhası ile Tanışıyoruz
17. Birkaç Milyoncuk Kilo Alıyorum
18. Bir Dost Veda Ediyor
19. Tanrılar Bizi Nasıl Öldüreceklerini Oyluyorlar
20. Noel Hediyem Yeni Bir Düşman

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

BÖLÜM BİR
KURTARMA OPERASYONUM ÇOK TERS GIDIYOR

Kış tatilinden önceki cuma günü, annem gece kalmama yetecek kadar ıvır zıvırı, bir miktar ölümcül silahı çantaya doldurdu ve beni yeni bir yatılı okula götürdü. Yolda arkadaşlarım Annabeth'i ve Thalia'yı da aldık.

New York'tan Bar Limanı'na giden yol sekiz saat sürüyordu. Sulusepken yağan kar otobanı dövüyordu. Annabeth, Thalia ve ben birbirimizi aylardır görmemiştik ama tipiyi ve yapmak üzere olduğumuz şeyi düşününce hepimiz konuşamayacak kadar endişeliydik. Annem haricinde hepimiz desem daha doğru olur. O endişeliyken daha fazla konuşur. Westover Kışlası'na varana dek karanlık çöken yol boyunca, benim hakkımda anlatılacak beni utandıracak ne kadar bebeklik öyküsü varsa Annabeth'e ve Thalia'ya anlatmıştı.

Thalia arabanın camındaki buğuyu sildi ve dışarı baktı. "Of, evet. Bu eğlenceli olacak."

Westover Kışlası kötü bir şövalyenin kalesine benziyordu. Baştan aşağı kara taşlardan yapılmıştı; kuleleri, dar ve uzun pencereleri ile kocaman bir çift tahta kapısı vardı. Kışla, karlarla kaplı bir yamacın başındaydı; bir yanda buz kesmiş büyük bir orman, diğer yanda ise çırpınan, çırpındıkça köpüren gri bir okyanus vardı.

"Beklememi istemediğinize emin misiniz?" diye sordu annem.

"Yok, sağ ol anne," dedim. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Biz idare ederiz."

"Ama nasıl geri döneceksiniz? Bir kuruntu var içimde Percy."

Yüzüm kıpkırmızı kesilmemiştir diye umuyordum. Annemin beni savaşlara arabayla getirmesi zaten yeterince kötüydü.

"Sorun yok Bayan Jackson," diyerek güven verici biçimde gülümsedi Annabeth. Sarı saçlarını bir kayakçı kepinin içine tıkıştırmıştı, gri gözleri de okyanusla aynı renkteydi. "Başını beladan uzak tutacağız."

Annem biraz rahatlar gibi oldu. Annem Annabeth'in sekizinci sınıftaki en aklı başında melez olduğunu düşünür. Dahası Annabeth'in sık sık beni ölümden kurtardığına da emin... Haklı olabilir ama illa hoşuma gidecek diye kural mı var?

"Tamam o zaman canlarım," dedi annem. "Gereken her şey yanınızda mı?"

"Evet, Bayan Jackson," dedi Thalia. "Bizi getirdiğiniz için teşekkürler."

"Yedek kazağınız var mı? Cep telefonum da sizde var?"

"Anne..."

"Percy, ambrosia ve nektarını aldın değil mi? Kampa ulaşman gerekirse diye yanına bir altın drahmi aldın mı?"

"Anne ama cidden! Biz iyiyiz. Haydi çocuklar."

Annem incinmiş gibiydi, ben de üzülmüştüm ama arabadan çıkmaya hazırdım. Eğer annem üç yaşındayken küvette ne kadar şirin olduğumla ilgili bir öykü daha anlatacak olsaydı, karlara atlayıp ölene dek donmaya bırakacaktım kendimi.

Annabeth ve Thalia dışarı çıkınca peşimden geldiler. Rüzgar ceketimden içeri buzdan hançerler gibi esiyordu.

Annemin arabası gözden uzaklaşınca Thalia, "Annen

harika bir kadın Percy," dedi.

"Çok iyidir," diye düşündüğümü itiraf ettim. "Ya seninki? Annenle görüşüyor musun hiç?"

Bunu der demez, keşke demeseydim diye düşündüm. Kötü kötü bakışlar atmakta Thalia'nın üstüne yoktur, hele bir de üstündeki punk kıyafetleri varken. Yırtık kamuflaj ceketi, siyah deri pantolonları, boynuna taktığı zinciri, simsiyah rimelleri ve o insanı delip geçen mavi gözleri yok mu... Ama şimdi on üstünden on alacak kadar kötücül bir şekilde bakıyordu. "Bu mesele seni ilgilendirseydi Percy..."

"İçeri girsek iyi olur," diyerek Annabeth araya girdi. "Kıvırcık bekliyordur."

Thalia kaleye bakü ve ürperdi. "Haklısın. İçeride yardım çağrısı göndermesini gerektirecek ne var acaba?"

Westover Kışlası'nın kara kulelerine baktım uzun uzun. "İyi bir şey yok herhalde," diye tahmin ettim.

Meşe kapılar gıcırdayarak açıldı ve üçümüz birden etrafımızda uçuşan karlarla beraber giriş salonuna adım attık. Tek diyebildiğim şu oldu: "Oha!"

Mekan devasaydı. Duvarlara sancaklar ve silahlıklar yerleştirilmişti: antika tüfekler, savaş baltaları, envai çeşit şey. Yani, tamam, Westover Kışlası askeri okuldu falan ama bu dekorasyon adamı öldürürdü. Mecazen değil hem de.

Elim cebime gitti ki ölümcül dolmakalemim, Dalgakıran, orada saklıydı. Burada bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştım. Tehlike saçıyordu burası. Thalia en sevdiği sihirli eşyasını, gümüş bileziğini ovuşturuyordu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk kesinlikle. Kavga geliyorum diyordu. Annabeth tam "Acaba nerede..." diyecek oldu ki... Kapılar arkamızdan tak diye kapandı.

"Tam-mam," diye mırıldandım. "Sanırım bir süre buradayız."

Salonun diğer ucundan müzik sesi yankılanıyordu. Dans müziğine benziyordu.

Çantalarımızı bir sütunun arkasına zulaladık ve salonda ilerlemeye başladık. Çok gitmemiştik ki taş zeminde başka adım sesleri yankılanmaya başladı ve gölgelerin içinden bir adamla bir kadın çıkıp bize doğru yürüdü.

Her ikisinin de kırlaşmış kısa saçları ve kenarları kızıl renkle süslenmiş siyah askeri üniformaları vardı. Kadının dudaklarının üstünde çok hafif bıyıklar beliriyordu, adamsa tertemiz tıraş olmuştu ama nedense bana biraz çağdışı bir tip gibi göründü. Her ikisi de sırtlarına seloteyple çalı süpürgesi yapıştırılmış gibi dimdik yürüyorlardı.

"Eee?" dedi kadın yanıt bekler bir ses tonuyla "Sizin burada ne işiniz var?"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Şey..." Böyle bir şeye karşı hazırlanmamıştık. Kıvırcık'a ulaşmayı, neyin ters gittiğini o kadar çok düşünmüştük ki gecenin bir yarısı okula gizlice giren üç çocuğun sorgulanabileceği aklımıza gelmemişti. "Hanımefendi, biz sadece..."
"A-ha!" diye öyle bir bağırdı ki adam, olduğum yerde sıçradım. "Dansa ziyaretçiler davetli değildir! Dışarı atılazaksınız!"
Adamın garip bir aksanı vardı, Fransız gibi sanki. J ve C harflerini Z gibi telaffuz ediyordu. Uzun, atmaca gibi bir suratı vardı. Konuşurken burun delikleri açılıp kapanıyordu, bu da burnundan yukarı bakmayı zorlaştırıyordu ki zaten gözleri iki farklı renkteydi; biri kahverengi, diğer maviydi, bir Van kedisi gibi.
Bizi karların ortasına atacağını düşünmüştüm ama o sırada Thalia öne adım attı ve tuhaf bir şey yaptı.
Parmaklarını şıklattı. Şıklama sesi keskin ve yüksekti.
4
Belki bana öyle geldi ama elinde hava dalgalandı, tüm odada bir rüzgar esti gibi oldu. Rüzgar hepimizi sarmış, duvardaki sancakları dalgalandırmıştı.
"Ama biz ziyaretçi değiliz efendim," dedi Thalia. "Biz burada okuyoruz. Hatırlarsınız: ben Thalia. Ve bunlar Annabeth'le Percy. Sekizinci sınıftayız."
Erkek öğretmen iki renkli gözlerini kıstı. Thalia'nın ne düşündüğünü bilmiyordum. Muhtemelen şimdi hem yalan söylediğimiz için ceza yiyecek hem de karların içine atılacaktık. Ama adam ikilemde gibiydi.
Meslektaşına baktı. "Bayan Silgyver, bu öğrenzileri tanıyor musunuz?"
İçinde bulunduğumuz tehlikeye rağmen gülmemek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Silgi Ver adında öğretmen mi olurmuş? Şaka yapıyordu herhalde.
Kadın gözlerini kırpıştırdı, sanki birisi onu bir transtan çıkartmıştı. "Ben...evet, sanırım tanıyorum, efendim." Kaşlarını çatarak bize bakü sonra. "Annabeth! Thalia! Percy! Spor salonunun dışında ne işiniz var?"
Daha yanıt veremeden, başka adım sesleri geldi ve Kıvırcık koşarak içeri daldı, nefesi kesilmişti: "Buradasınız! Siz..."
Öğretmenleri görünce lafını bitiremedi. "Aaa, Bayan Silgyver. Dr. Diken! Ben, eee..."
"Sorun nedir, Kıvırzık Çalıdibi?" dedi adam. Ses tonu Kıvırcık'tan tiksindiğini ortaya koyuyordu. "Ne demek istiyorsunuz? Buradalarmış? Bu öğrenziler burada yaşıyor."
Kıvırcık yutkundu. "Evet, efendim. Elbette, Dr. Diken. Demek istediğim, iyi ki buradalar... Dans gecesi için yaptıkları meyve kokteyli bir harika. Onlar yaptı ya!"
Dr. Diken bize uzun uzun ve kötü kötü baktı. Gözlerinden
5
birisinin sahte olduğuna karar verdim. Kahverengi olan mı? Mavi olan mı? Bizi şatonun en yüksek kulesinden aşağı atacak gibi görünüyordu, derken o sırada Bayan Silgyver sanki rüya-daymış gibi konuştu: "Evet, meyve kokteyli bir harika. Şimdi gidin. Hepiniz. Bir daha da spor salonundan çıkmayın!"
İkinci kere söylenmesini beklemedik. Evet efendim, sepet efendimleri saya saya, birkaç kere de selam durarak çıktık, başka ne yapabileceğimizi de bilmiyorduk.
Kıvırcık bizi ite kaka salondan çıkarttıktan sonra müziğin geldiği tarafa yöneltti.
Öğretmenlerin gözlerini ensemde hissediyordum ama yürürken Thalia'ya yanaşıp, fısıltıyla sordum: "Şu parmak şıklatma işini nasıl yaptın?"
"Sis'i mi soruyorsun? Kheiron daha sana bunu nasıl yapacağını göstermedi mi?"
Boğazıma bir şey düğümlendi sanki. Kheiron kamptaki baş eğitmenimizdi ama buna benzer hiçbir şey göstermemişti bana. Neden Thalia'ya göstermişti de bana göstermemişti?
Kıvırcık bizi aceleyle camında SPOR SALONU yazan bir kapıya getirdi. Okuma bozukluğuma rağmen yazıyı güç de olsa okuyabilmiştim, herhalde aşina olduğumdan.
"Ucuz atlattık!" dedi Kıvırcık. "Tanrılara şükürler olsun, iyi ki buradasınız!"
Annabeth ve Thalia aynı anda Kıvırcık'ı kucakladılar. Ben de n'aber dercesine omzuna vurdum.
Bunca aydan sonra onu görmek çok güzeldi. Birazcık uzamıştı, birkaç tel daha bıyığı çıkmıştı ama bunların dışında insana benzemek isteyince nasıl gözüküyorsa, öyle gözüküyordu: Keçi boynuzlarını gizlesin diye kahverengi kıvırcık saçlarının üzerine kırmızı bir kep geçirmişti, kıllı bacaklarını ve toynaklarını saklaması için de bol bir pantolonla sahte ayaklı
6
spor ayakkabılarını giymişti. Üzerinde siyah bir tişört vardı, üstündeki yazıyı da biraz uğraşınca okudum: WESTOVER KIŞLASI: ACEMİLER. Acemi acaba Kıvırcık'ın rütbesi miydi, yoksa acemilik okulun armasının simgesi mi, emin olamadım.
"Acele gelmemizi gerektiren şey neydi?" diye sordum.
Kıvırcık derin bir nefes aldı. "İki tane buldum."
"İki tane melez mi?" diye sordu Thalia şaşkınlıkla. "Hem de burada?"
Kıvırcık evet anlamında başını salladı.
Bir tane meleze rastlamak bile ender görülen bir durumdu. Bu yıl Kheiron acil durum çağrısı yaparak satirlere fazla mesai yaptırtmıştı; onları ülkenin dört bir yanına dağıtarak, kampa alınacakları bulmaları için dördüncü sınıflardan liseye kadar tüm okulların altını üstünü getirmelerini emretmişti. Zor zamanlar geçiriyorduk. Kampçılarımızı

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

kaybediyorduk. Bulabildiğimiz kadar çok savaşçı bulmamız gerekiyordu. Asıl sorun dünyada o kadar da çok yarı-tanrı olmamasıydı.
"Bir çocuk ve ablası," dedi Kıvırcık. "Çocuk on, kız on iki yaşında. Ebeveynleri kimler bilmiyorum ama güçlüler. Ancak zaman azalıyor. Yardım etmeniz gerek."
"Canavarlar mı var?"
"Bir tane." Kıvırcık kaygılanmış gibiydi. "Şüpheleniyor. Henüz emin değil sanırım ama bugün dönemin son günü. Eminim ki onların kim olduğunu öğrenmeden kimsenin kışlayı terk etmesine izin vermeyecek. Bu son şansımız olabilir! Ne zaman yanlarına yanaşacak olsam, canavar da orada bitiyor, bana engel oluyor. Ne yapacağımı bilmiyorum!"
Kıvırcık çaresizlik içerisinde Thalia'ya baktı. Bunun için üzülmemeye çalıştım. Eskiden Kıvırcık yanıt aradı mı bana koşardı ama Thalia benden kıdemliydi. Hem de yalnızca babası Zeus olduğu için değil. Thalia, gerçek dünyada biz-
7
den çok daha fazla kez canavarlarla boğuşmuştu, bu yüzden de daha deneyimliydi.
"Tamam," dedi Thalia. "Bu melezler şimdi dansta mı?"
Kıvırcık evet anlamında başını salladı.
"O halde dans edelim," dedi Thalia. "Canavar kim?"
"Of," dedi Kıvırcık ve endişeyle etrafına bakındı. "Az önce onunla tanıştınız. Müdür yardımcısı, Dr. Diken."
Askeri okullarla ilgili tuhaf bir şey var: orada okuyan çocuklar, ne zaman özel bir etkinlik olsa üniformalarından kurtulacakları için çılgına dönerler. Herhalde normalde çok sıkı bir disiplin altında olduklarından, kaçırdıkları şeyleri telafi edeceğiz diye aşırıya kaçıyorlar.
Spor salonunun zemini siyahlı kırmızılı balonlarla kaplıydı. Oğlanlar bunları tekmeleyip birbirlerinin suratlarına atıyor veya krepon kağıdından yapılmış süslü şeritlerle birbirlerini boğazlamaya çalışıyorlardı. Kızlar her zaman olduğu üzere futbol takımı gibi geziyorlardı. Bolca makyaj yapmışlardı; ince askılı bluzlar, parlak renkli pantolonlar ve işkence aleti gibi gözüken ayakkabılar giymişlerdi. Arada bir çığlıklar atıp kıkır kıkır gülerek, pirana sürüsü gibi zavallı bir oğlanın etrafını sarıyorlar, en sonunda çocuğu bıraktıklarında çocuğun kafasında kurdeleler, yüzünde de rujdan graffitiler oluyordu. Daha büyük çocuklarsa bana benzer bir haldeydiler; yani orada bulunmaktan rahatsızdılar, sanki her an hayatları tehlikedeymiş gibi salonun kenarlarında takılıp gizlenmeye çalışıyorlardı. Tabii, benim durumumda bunun olması gerçekten söz konusuydu.
"İşte oradalar." Kıvırcık tribünlerde oturmuş tartışan bir çift ufak çocuğa işaret etti. "Bianca ve Nico di Angelo."
Kızın kafasında yumuşak, yeşil bir kep vardı; sanki yüzünü
8
saklamaya çalışıyordu. Çocuk belli ki onun ufak kardeşiydi. İkisinin de ipek gibi, siyah saçları vardı, tenleri de zeytin rengine kaçan esmerlikteydi, konuşurlarken de ellerini çok kullanıyorlardı. Çocuk elindeki bir tür oyun kartlarını karıştırıyordu. Ablası sanki bir nedenden ötürü onu azarlar gibiydi ve sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi etrafına bakıp duruyordu.
Annabeth sordu: "Onlar acaba... yani, onlara söyledin mi?"
Kıvırcık hayır anlamında kafasını salladı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Söyleseydim başları daha çok belaya girebilirdi. Kim olduklarını bildiklerinde kokuları daha da güçlenirdi."
Bana baktı, ben de onu onaylamak için kafamı salladım. Melezler nasıl oluyor da canavarların ve satirlerin alabileceği bir "koku" saçıyordu, bir türlü anlamasam da bu koku yüzünden ölünebileceğini biliyordum. Ve bir yarı-tanrı ne kadar güçlenirse, canavarlar için o kadar çok öğle yemeği gibi kokuyordu.
"O halde onları kapıp buradan çıkaralım," dedim.
Öne atılmıştım ki Thalia elini omzuma koydu. Müdür yardımcısı Dr. Diken, tribünlere yakın bir kapıdan çıkmıştı ve di Angelo kardeşlerin yakınında duruyordu. Bize doğru bakıp soğuk bir ifadeyle başını salladı. Mavi gözü parlıyor gibiydi.
Yüzündeki ifadesinden tahmin edebildiğim kadarıyla Diken, Thalia'nın Sis numarasını yutmamıştı aslında. Kim olduğumuz konusunda şüphelenmişti. Neden burada olduğumuzu öğrenmek için bekliyordu sadece.
"Çocuklara bakmayın," diye emretti Thalia. "Onlara ulaşma fırsatını beklemeliyiz. Onlarla ilgilenmiyormuş gibi yapmalıyız. Kokularından canavarı uzaklaştırmalıyız."
"Nasıl?"
9
"Üçümüz güçlü melezleriz. Varlığımız canavarın kafasını karıştıracaktır. Ortama karışın. Doğal davranın. Biraz dans edin. Ama o çocukları göz ucuyla takip edin."
"Dans mı edelim?" diye sordu Annabeth.
Thalia evet dercesine başını salladı. Ne çaldığını duymak için başını kaldırdı ve suratını astı. "Öööl Jesse McCartney'i de kim seçti?"
Kıvırcık gücenmiş gibiydi. "Ben seçtim."
"Tanrılar aşkına Kıvırcık. Bu çok berbat. Green Day falan çalamaz miydin?"
"Green ne?"
"Boş ver. Haydi, dans edelim."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Ama ben dans edemem ki!"
"Ben seni yönlendirirsem edersin," dedi Thalia. "Haydi, keçi çocuk."
Thalia elinden tutup onu dans pistine götürürken Kıvırcık mırın kırın etmeye başladı.
Annabeth gülümsedi.
"Ne?" diye sordum.
"Bir şey yok. Sadece Thalia'nın geri dönmesi çok süper."
Annabeth geçen yazdan beri benden daha da uzun olmuştu; bu da beni rahatsız ediyordu tabii. Melez Kampı'na özgü o boncuklu deri kolye haricinde bir şey takmazdı normalde ama şimdi kulaklarında baykuş şeklinde, yani annesinin sembolü iki küpe vardı. Başındaki kepi çıkarttı ve uzun sarı saçları omzuna döküldü. Saçları böyle olduğunda nedense yaşı daha büyük gözükürdü.
"Eee..." Söyleyecek bir şey düşündüm. Doğal davranın, demişti Thalia. Tehlikeli bir görevdeki bir melezseniz, hangi lanet olasıca şey doğal oluyor ki? "Hım, bugünlerde yeni bir bina tasarladın mı?"
10
Annabeth'in gözleri ışıldadı, ne zaman mimariden bahsetse öyle olurdu zaten. "Tanrılar aşkına Percy. Yeni okulumda seçmeli olarak üç boyutlu tasarım dersi alıyoruz ve harika bir bilgisayar programı var... "
Manhattan'daki Dünya Ticaret Merkezi enkazının olduğu yere inşa etmek üzere tasarladığı devasa bir anıttan bahsetmeye başladı. Destek yapılarını, cepheleri, tonozları falan anlattı, ben de dinlemeye çalıştım. Büyüyünce süper bir mimar olmak istediğini biliyordum; matematiği, tarihi binaları, falanı filanı seviyordu ama söylediklerinin bir kelimesini bile anlamıyordum.
İşin aslı, yeni okulunu sevdiğini söylemesi beni biraz bozmuştu. İlk defa New York'ta okuyacaktı. Onu daha sık göreceğimi umuyordum. Thalia ve o Brooklyn'deki bir yatılı okula gideceklerdi; herhangi bir sorun olursa Kheiron hemen yardım edebilsin diye Melez Kampı'na yakın bir yer seçilmişti. Ama orası kız yatılı okulu olduğundan, ben de Manhattan'daki MS-54'e gittiğimden onları neredeyse hiç görmüyordum.
"Evet ya, süpermiş," dedim. "Yani yılın kalanında da oradasın ha?"
Yüzü karardı. "Eh, belki, eğer şey olmazsa... "
"Hey!" Thalia bize seslenmişti. Kıvırcık'la yavaş bir dansa geçmişlerdi. Kıvırcık kendi ayağına takılıyor, Thalia'nın kaval kemiğine tekmeler savuruyor ve "yer yarılsa da içine girsem," diye düşünüyor gibi gözüküyordu. En azından onun ayağı takmaydı. Bana kıyasla sakar olmaya mazereti vardı.
"Dans etsenize çocuklar!" diye buyurdu Thalia. "Öyle durmayın, aptala benziyorsunuz."
İçim içimi yiyerek önce Annabeth'e baktım, sonra da spor salonunda tur atan kızlara.
"Eee?" diye sordu Annabeth.
11
"Eh, kimi dansa kaldırsam?"
Mideme bir yumruk indirdi. "Beni, Yosun Kafa!"
"Aa. Of, haklısın."
Böylece dans pistine gittik, Thalia ve Kıvırcık ne durumdalar diye göz ucuyla baktım. Bir elimi Annabeth'in beline koydum, o da judo tutuşuyla beni fırlatacakmış gibi diğer elimi tuttu.
"Isırmam," dedi bana. "Açıkça söyle Percy. Sizin okulda dans düzenlemiyorlar mı?"
Yanıt vermedim. Aslında düzenliyorlardı. Ama ben asla hiçbirinde gerçekten dans etmemiştim. Ben genelde köşede basket topuyla oynayan çocuklarla takılırdım.
Birkaç dakika sağa sola ilerledik. Ufak şeylere dikkat etmeye çalıştım, krepon kedi merdivenleri, meyve kokteyli kasesi falan; yeter ki Annabeth'in benden uzun olduğuna, elimin ter içinde kalıp iğrenç hale geldiğine ve sürekli onun ayak parmaklarına bastığıma dikkat etmeyeyim.
"Daha önce ne diyordun?" diye sordum. "Okulda bir sorun falan mı var?"
Annabeth dudaklarını büzdü. "Sorun bu değil. Babam."
"Aa, of... " Annabeth'in babasıyla ilişkisi biraz dalgalıydı. "Aranızın düzeldiğini sanıyordum. Mesele üvey annen mi yine?"
Annabeth iç geçirdi. "Babam taşınmaya karar verdi. Tam ben New York'a alışırken, yeni bir iş buldu; Birinci Dünya Savaşı ile ilgili bir araştırma yapması gerekiyormuş. Hem de San Francisco'da."
Bunu sanki Ceza Tarlaları'ndan veya Hades'in terli şortundan bahseder gibi söyledi.
"Yani senin de taşınmanı istiyor, öyle mi?" diye sordum.
"Evet, ülkenin ta öbür ucuna," dedi sersefil bir halde.
12
"Üstüne üstlük melezler San Francisco'da yaşayamaz ki. Bunu bilmesi gerekirdi."
"Ne? Nedenmiş?"
Annabeth gözlerini devirdi. Belki de şaka yaptığımı düşünüyordu. "Bilirsin işte. O, orada."
"Hı, evet," dedim. Gerçi neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama aptal durumuna düşmek istememiştim.
"Öyleyse... tekrar kampa mı döneceksin? Ne yapacaksın?"
"Durum bundan daha ciddi Percy. Ben... benim sana bir şey söylemem gerek sanırım."
Birden dondu kaldı. "Gitmişler."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Ne?"
Baktığı yere baktım. Tribünlere. İki melez çocuk, Bianca ve Nico artık orada değildi. Tribünlerin yanındaki kapı da ardına kadar açıktı. Dr. Diken de ortalıkta gözükmüyordu.
"Thalia ve Kıvırcık'ı bulmalıyız!" Annabeth delice etrafına bakındı. "Of, dans ede ede nereye gitmiş bunlar? Haydi gel!"
Kalabalığın içinde koşmaya başladı. Tam peşinden gidecektim ki bir kız çetesi önüme çıktı. Kurdele ve ruj muamelesine maruz kalmamak için etraflarından döndüm. Onlardan kurtulduğumda Annabeth gözden kaybolmuştu. Tam bir çember çizerek Annabeth'i, Thalia'yı, Kıvırcık'ı görmek için bakındım. Onları görmek yerine, kanımı donduran bir sahneye şahit oldum.
Yaklaşık on beş metre uzakta, spor salonunun zemininde tam Bianca di Angelo'nun giydiğine benzer kıvrımlı, yeşil bir kep duruyordu. Yanına da birkaç tane oyun kartı saçılmıştı. Sonra göz ucuyla Dr. Diken'i görür gibi oldum. Aceleyle spor salonunun diğer ucundaki bir kapıdan girerken, tıpkı kedi yavrusu gibi enselerinden yakaladığı di
13
Angelo kardeşleri çekiştiriyordu.
Hâlâ Annabeth'i göremiyordum ama diğer yana doğru, Thalia ve Kıvırcık'ı bulmaya gideceğini biliyordum. Neredeyse ardından koşacaktım ki sonra aklıma geldi: Dur!
Thalia'nın girişte söylediklerini, parmak şıklatma numarasını sorunca şaşkınlıkla bana baktığını hatırladım. Kheiron daha sana bunu nasıl yapacağını göstermedi mi? Kıvırcık'ın ona nasıl baktığını, paçasını kurtarmasını beklediğini düşündüm.
Thalia'ya gücendiğimden değil. Harika biri o. Babasının Zeus olması, herkesin ilgisini çekmesi onun suçu değil. Yine de her sorunu çözmesi için ona koşmam gerekmiyordu. Dahası buna vakit yoktu. Di Angelo kardeşlerin başları dertteydi. Arkadaşlarımı bulana kadar, her iş çoktan olup bitebilirdi. Canavarları bilirdim. Bunu kendim halledebilirdim.
Dalgakıran'ı cebimden çıkarttım ve Dr. Diken'in ardından koştum.
Kapı, karanlık bir koridora açılıyordu. İleriden kavga dövüş sesleri geliyordu, sonra acıyla inleme sesi geldi. Dalgakıran'ın kapağını çıkarttım.
Elimde sapı deri kayışlarla sarılmış, bir metre boyunda bronzdan bir Yunan kılıcı tutana kadar dolmakalem büyüdü. Kılıç hafifçe ışıldıyor, sıra sıra dizili dolaplara altın renkli bir parılü saçıyordu.
Koridor boyunca koştumsa da diğer uca vardığımda kimseyi göremedim. Bir kapıyı açtım ve kendimi ana salonda buldum. Etrafım tamamen kuşatılmıştı. Hiçbir yerde Dr. Diken'i göremiyordum ama odanın diğer ucunda di Angelo
14
kardeşler duruyordu. Dehşetten donakalmış bir halde ayakta dikiliyorlar, doğruca bana bakıyorlardı.
Yavaşça onlara yaklaşırken kılıcımın ucunu yere eğdim. "Her şey yolunda. Size zarar vermeyeceğim."
Yanıt vermediler. Korku dolu gözlerle bana bakıyorlardı. Onların derdi neydi? Dr. Diken neredeydi? Belki de Dalgakıranın varlığını hissedip geri çekilmişti? Canavarlar ilahi bronz kılıçlardan ölümüne nefret ederlerdi.
"Adım Percy," dedim, alçak bir sesle konuşmaya çalışarak. "Sizi buradan çıkartıp güvenli bir yere götüreceğim."
Bianca'nın gözleri büyüdü. Yumruklarını sıktı. Bu ifadesinin ne anlama geldiğini çok geç anladım. Benden korkmuyordu. Beni uyarmaya çalışıyordu.
Döndüm ve bir şey FIYUUP! etti. Omzumda bir acı patladı. Dev bir el beni geri itmiş gibi duvara çarptım. Kılıcımla havayı biçtim ama kılıcımı saplayacağım bir şey yoktu ortalıkta.
Salonda soğuk bir kahkaha yankılandı.
"Evet. Perseus Zackson," dedi Dr. Diken. Aksanı soya-dımdaki J harfinin içine ediyordu.
Omzumu kurtarmaya çalıştım. Ceketim ve gömleğim bir tür çiviyle duvara mıhlanmıştı. Bu kara bir hançere benzer, otuz santim uzunluğunda bir silahtı sanki. Kıyafetlerimi delip geçerken omzumun derisini yırtmıştı ve yara sanki alev alev yanıyordu. Daha önce de böyle bir şey hissetmiştim. Zehir.
Etrafa dikkatimi vermeye çalıştım. Bayılmamalıydım.
Bize doğru kara bir siluet yanaştı. Dr. Diken loş ışığa adım attı. Hâlâ insana benziyordu ama yüzü bir gulyabani suratı gibiydi. Dişleri kusursuz beyazlıktaydı, kahverengi/mavi gözleri kılıcımın ışığını yansıtıyordu.
15
"Spor salonundan çıktığın için teşekkür ederim," dedi. "Ortaokul danslarından nefret ederim."
Tekrar kılıcımı savurmaya çalıştım ama erişemeyeceğim yerdeydi.
FIYUUP! Dr. Diken'in arkasında bir yerlerden, bir şey daha fırladı. Ama adam hiç hareket etmemişti ki! Sanki arkasında görünmez biri vardı ve bıçak atıyordu.
Yanımdaki Bianca ciyaklamaya başladı. İkinci diken, kızın yüzünün üç santim uzağına, taş duvara mıhlanmıştı
"Üçünüz de benimle gelezeksiniz," dedi Dr. Diken. "Sessiz olup bana itaat edezeksiniz. Tek bir ses çıkarırsanız, yardım isterseniz, karşı çıkarsanız, ne kadar keskin nişanzı olduğumu görezeksiniz."
16
BÖLÜM İKİ 2İZ
MÜDÜR YARDIMCISI ROKETATAR BULUYOR
Dr. Diken ne tür bir canavardı böyle bilmiyordum ama hızlı olduğu kesindi.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Belki kalkanımı çalıştırsam kendimi savunabilirdim. Tek yapmam gereken kol saatime dokunmaktı. Ama di Angelo kardeşleri korumak başka meseleydi. Yardıma ihtiyacım vardı ve aklıma tek bir yol geliyordu.
Gözlerimi kapadım.
"Sen ne yapıyorsun Zackson?" dedi Dr. Diken ıslaya tıs-laya. "Yürü bakalım!"
Gözlerimi açtım ve aksayarak yürümeye başladım. "Omzum," diye bir yalan attım, çok perişan haldeymiş gibi konuşuyordum ki bu şartlarda hiç zor olmuyordu. "Yanıyor!"
"Peh! Zehrim yakar tabii. Seni öldürmeyezektir korkma. Yürü!"
Diken bizi dışarıya götürdü, ben de zihnimi odaklamaya çalıştım. Kafamda Kıvırcık'ın görüntüsünü oluşturdum. Aklımı hissettiğim korkuya ve tehlikeye verdim. Geçen yaz Kıvırcık, aramızda bir duygubağı oluşturmuştu. Başı dertte olunca bilmem için rüyalarıma girmişti. Bildiğim kadarıyla duygularımız hâlâ birbirine bağlıydı ama Kıvırcık'a ulaşmayı daha önce hiç denememiştim. Kıvırcık uyanıkken bu işe yarayacak
17
mıydı, onu bile bilmiyordum.
Hey, Kıvırcık! diye düşündüm. Diken bizi kaçırıyor!Zehirli çivi fırlatan bir manyak o! İmdat!
Diken, bizi ormana doğru yürütüyordu. Eski usul lambalarla kısmen aydınlatılmış, karlı bir patikaya girdik. Omzum sızlıyordu. Yırtık kıyafetlerimden içeri esen rüzgar o kadar soğuktu ki neredeyse bir Percy dondurmasına dönüşecektim.
"İleride bir açıklık var," dedi Diken. "Sizin için araç çağı-razağız."
"Ne aracı?" diye sordu Bianca. "Bizi nereye götürüyor-sun?"
"Kapa çeneni. Şimdi seni çekemem!"
"Ablamla böyle konuşamazsın," dedi Nico. Sesi titriyordu titremesine ama ağzını açıp bir şey söyleyebilmiş olması bile etkileyiciydi.
Dr. Diken öyle bir homurdandı ki bir insandan böyle bir ses çıkması mümkün değildi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama kendimi zorla yürüyüp uslu, küçük bir esir gibi davranmaya zorladım. Bir yandan da deli gibi düşüncelerimi yollamaya çalışıyordum, bunun için de Kıvırcık'ın dikkatini ne çekerse onlara yoğunlaşıyordum: Kıvırcık! Elmalar^! Teneke kutular^! Kıllı keçipoponu'k^aldır, yanına da ağır zırhlı arkadaşlar almayı unutma.
"Durun," dedi Diken.
Ağaçlar seyreldi ve bir açıklığa vardık. Denize bakan bir uçuruma gelmiştik. Daha doğrusu otuz-kırk metre aşağıda deniz olduğunu hissetmiştim. Kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyor, tuzlu ve soğuk köpükleri koklayabiliyor-dum. Ama tüm görebildiğim sis ve karanlıktı.
Dr. Diken bizi uçurumun kenarına itti. Tökezledim, Bianca beni tuttu.
18
"Teşekkürler," diye fısıldadım.
"O ne?" diye fısıldadı o da. "Onunla nasıl dövüşeceğiz?"
"Ben... bir yol bulacağım."
"Korkuyorum," diye mırıldandı Nico. Bir şeyle oynayıp duruyordu; sanırım bu bir tür ufak metal oyuncak askerdi.
"Konuşmayı kesin!" dedi Dr. Diken. "Bana dönün!"
Döndük.
Dr. Diken'in iki renkli gözlerinde aç parıltılar vardı. Ceketinden bir şey çıkardı. İlk başta sustalı bıçak sandım ama sadece bir telefondu bu. Yandaki tuşa bastı ve "Paket... teslime hazır," dedi.
Anlaşılmayan bir yanıt geldi, Diken'in telefonu telsiz şeklinde de çalışabiliyordu. Çok modern ve tuhaftı; düşünsenize, cep telefonu kullanan bir canavar.
Arkama baktım, kaç metre yukarıda olduğumuzu tahmin etmeye çalışıyordum.
Dr. Diken güldü. "Nasıl istersen Poseidon'un oğlu. Atla! İşte, deniz orada. Kurtar kendini."
"Sana ne dedi şimdi bu?" diye fısıldadı Bianca.
"Sonra anlaürım," dedim.
"Bir planın var, değil mi?"
Kıvırak! diye düşündüm çaresizce. Bana gel!
Belki okyanusa atlarken di Angelo kardeşleri de yanıma alırdım. Eğer o atlayıştan kurtulabilirsek, suyun bizi korumasını sağlayabilirdim. Benzeri şeyleri daha önce yapmıştım. Babamın keyfi yerindeyse ve beni dinliyorsa yardım edebilirdi. Belki, tabii.
"Siz daha suya değmeden gebertirim sizi," dedi Dr. Diken, sanki düşüncelerimi okumuştu. "Kim olduğumu anlamıyorsun, değil mi?"
Arkasında bir şey kıpırdanır gibi oldu ve bir şey füze gibi
19
fırlayarak kulağımı yaladı geçti. Dr. Diken'ırı arkasında bir şey havaya kalkmıştı; mancınık desem değil, daha esnek bir şey... sanki bir kuyruk.
"Maalesef," dedi Dr. Diken "zanlı ele geçmeniz isteniyor, mümkünse. Yoksa çoktan ölmüştünüz."
"Bizi kim istiyor?" diye sordu Bianca. "Çünkü fidye alacağınızı düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Bizim bir ailemiz yok. Nico ve ben..." Sesi çatladı. "Başka kimsemiz yok."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Vah vaah," dedi Dr. Diken. "Dert etmeyin, sizi veletler. Patronumla yakında tanışırsınız. Sonra yepyeni bir aileniz olazak."
"Luke," dedim. "Sen Luke'a çalışıyorsun."
Eski düşmanımın adını duyunca Dr. Diken'in yüzü buruştu; ki o eski düşmanım, eski dostumdu ve beni defalarca öldürmeye çalışmıştı. "Ne olup bittiğinden haberin bile yok Perseus Zackson. Jeneral sana durumu anlatsın. Ona bu geze büyük hizmetin dokunazak. Seninle tanışmaya zan atıyor."
"Jeneral de kim?" diye sordum. Sonra bu adı Fransız aksanıyla söylediğimi fark ettim. "Yani... kim bu General?"
Diken ufka doğru bakıyordu. "Hah, işte. Arazınız geldi."
Dönünce uzaklarda bir ışık gördüm, denizin üstünde bir projektör yanıyordu. Sonra da gittikçe gürleşen ve yaklaşan helikopter pervanesi sesleri duydum.
"Bizi nereye götürüyorsun?" dedi Nico.
"Gurur duymalısın oğlum. Büyük bir orduya katılma şansı yakaladın! Şu kartlar ve bebeklerle oynadığın o aptal oyundaki gibi."
"Onlar bebek değil! Heykelcik! Sen de al o büyük ordunu da... "
"Bak, bak," dedi Dr. Diken tehlikeli bir sesle. "Bize katılma konusundaki fikrini değiştirezeksin çozuğum. Değiştirmez-
20
sen de, eh... Melezleri kullanazağımız başka işler de var. Onca zanavarın karnı nasıl doyazak? Büyük Uyanış geliyor. "
"Büyük ne?" diye sordum. Bir plan bulana kadar onu oyalamalı, konuşturmalıydım.
"Zanavar uyanışı," dedi Dr. Diken şeytani bir gülümsemeyle. "En belalıları, en kudretlileri uyanıyor şimdilerde. Binlerze yıldır görülmemiş zanavarlar. Ölümlülerin hayatlarında görmedikleri türden ölüme, yıkıma sebep olacaklar. Ve çok geçmeden en önemli zanavarı ele geçirezeğiz, Olimpos'u çökertezek olan zanavarı!"
"Tamam," diye fısıldadı Bianca bana. "Bu tam bir zırdeli."
"Uçurumdan atlamalıyız," dedim ona sessizce. "Denize..."
"Aman, ne süper fikir! Sen de tam zırdeliymişsin."
Onunla tartışacak vaktim olmadı çünkü tam o sırada görünmez bir güç bana çarptı.
Olanları şöyle bir düşününce Annabeth'in hamlesi dahiyane geliyor. Görünmezlik kepini takarak di Angelo'ların ve benim üstümüze atlamıştı. Dr. Diken bir saniyeliğine de olsa afallamış, bu nedenle de fırlattığı ilk dikenler bize zarar vermeden, ıslık çalarak tepemizden geçmişti. Bu da Thalia'ya ve Kıvırcık'a arkadan yaklaşma olanağı doğurmuştu. Thalia'nın elinde büyülü kalkanı Aegis vardı.
Eğer Thalia'nın nasıl savaşa atladığını görmemişseniz, ömrünüzde hiç gerçekten korkmamışsınız demektir. Cebinde taşıdığı biber gazı kutusu, teleskop gibi açılarak kocaman bir mızrağa dönüşse de en korkuncu bu değil. Babasının kalkanının bir kopyası olan kalkanı -onun da adı Aegis- Athena'nın bir hediyesi. Kalkanın üzerinde bronzdan yapılmış bir gorgon Medusa başı işlenmiş ve göreni taşa dönüştürmese de o kadar
21
dehşet verici ki pek çok insan korkuyla kaçıyor.
Dr. Diken bile görünce afalladı, inledi.
Thalia mızrağıyla yaklaştı: "Zeus için!"
Dr. Diken şimdi hapı yuttu, diye düşündüm. Thalia kafasına doğru mızrağı dürtmüştü ama adam kükreyerek mızrağı kenara itti. Eli kocaman ve turuncu renkli bir pençeye dönüştü. Thalia'ya pençesini savurdu ama kalkana çarpınca kıvılcımlar saçıldı. Aegis olmasaydı Thalia ekmek gibi dilimlenmişti. Thalia geriye doğru takla atıp ayaklarının üstüne düştü.
Arkamızdaki helikopter sesi gitgide artıyordu ama dönüp bakmaya cesaret edemiyordum.
Dr. Diken, Thalia'yı yeniden bir ok yağmuruna tuttu ve bu kez, bu işi nasıl yaptığını gördüm. Bir kuyruğu vardı; kayış gibi, akrebinkine benzer, ucu diken diken bir kuyruk. Savurduğu dikenler Aegis'e çarpıp sekti ama çarpmanın etkisiyle Thalia yere devrildi.
Kıvırcık öne atıldı. Flütünü dudağına götürdü ve çalmaya başladı. Sanki korsanların dans edeceği türden, çılgın bir dans müziğiydi bu. Karlardan çimenler boy verdi. Birkaç saniye içinde urgan kadar kalın çimler, Dr. Diken'in bacaklarına dolandı ve onu kımıldayamaz hale getirdi.
Dr. Diken kükredi ve değişmeye başladı. Gerçek haline gelene kadar büyüdü. Yüzü hâlâ insan yüzüydü ama bedeni kocaman bir aslan bedeniydi. Kayış gibi, dikenli kuyruğu ile her yöne dikenler saçıyordu.
"Bir mantikor!" dedi Annabeth, artık görünür haldeydi. Üstümüze yığılınca sihirli New York Yankees kepi yere düşmüştü.
"Siz nesiniz böyle?" diye sordu Bianca di Angelo. "Ve o ne?"
"Bir mantikor mu?" Nico'nun nefesi kesilmişti. "Üç bin
22
saldırı gücü ve kurtarma atışlarına artı beşi var!"
Nico'nun neden bahsettiğini anlamamıştım ama bunu düşünecek halde değildim. Mantikor pençeleriyle Kıvırcık'ın otlarını lime lime etti, sonra kükreyerek bize döndü.
"Yere yatın!" Annabeth, di Angelo kardeşleri doğruca karın içine attı. Son saniyede aklıma kendi kalkanım geldi. Kol saatime bastım ve metal kaplama sarmallar çizerek açılarak kalın bronz bir kalkana dönüştü. Tam vaktinde. Dikenler

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

öyle bir güçle vurdu ki metalin içine gömüldüler. Canım kalkanım, kardeşimin hediyesi kötü zarar almıştı. İkinci bir saldırıyı durdurabileceğinden emin değildim.
Küt diye bir ses, ardından da bir inleme geldi ve Kıvırcık pat diye yanıma düştü.
"Teslim olun!" diye kükredi canavar.
"Asla!" diye bağırdı uzaktaki Thalia. Canavara hücum etti ve bir an onu delip arkasından geçecek zannettim. Ama sonra gök gürültüsü gibi bir ses koptu, arkamızdan gelen bir ışığa boğulduk. Sislerin içerisinden bir helikopter çıktı, uçurumun hemen ilerisinde havada asılı duruyordu. Kapkara, parlak askeri bir helikopterdi bu, yandaki kanatçıklarda da lazer güdümlü roketleri vardı. Helikopteri yöneten birileri olmalıydı ama burada ne işi vardı? Ölümlüler nasıl olur da bir canavarla beraber çalışırdı? Projektörün ışığı Thalia'yı kör etti ve mantikor kuyruğunu kullanarak onu bir kenara attı. Kalkanı karlara gömüldü. Mızrağı da diğer yana uçtu.
"Hayır!" Ona yardım için koştum. Tam Thalia'nın göğsüne çarpacakken bir dikeni savuşturdum. Kalkanımı üzerimize çektiysem de yeterli gelmeyeceğini biliyordum.
Dr. Diken güldü. "Şimdi görüyor musunuz ne kadar çaresiz olduğunuzu? Pes edin küçük kahramanlar."
Bir canavarla tam donanımlı bir helikopter arasında kal-
23
mıştık. Hiç şansımız yoktu.
Sonra tiz, yüksek bir ses duydum: ormandan gelen bir av borusu sesi.
Mantikor donakaldı. Bir an için kimse kımıldamadı. Yalnızca fırıl fırıl dönerek yağan kar, rüzgar ve helikopterin pervanelerinin sesi vardı.
"Hayır," dedi Dr. Diken. "Bu olamaz..."
Daha lafını tamamlayamadan, ay ışığı gibi bir şey yıldırım hızıyla uçtu. Dr. Diken'in omzunda parlak, gümüş bir ok filizlenmişti.
Geriye sendeledi, acı içinde bağırıyordu.
"Lanet olsun size!" diye haykırdı Diken. Düzinelerce dikeni okun geldiği ormana doğru bir anda fırlattı; ama dikenler kadar hızlı uçan gümüş oklar onları havada buldu ve ikiye böldü. Bu olacak iş değildi, gözlerim bana bir oyun oynuyor olmalıydı. Hiç kimse, kamptaki Apollon çocukları bile bu kadar keskin nişan alıp bu kadar hızla ok atamazdı.
Mantikor acıyla çığlık atarak omzundaki oku çıkarttı. Zor nefes alıyordu. Kılıcımı ona savurayım dedim ama göründüğü kadar yaralı değildi. Hızla yana çekilip saldırımdan kurtuldu ve kuyruğunu kalkanıma vurunca beni yana devirdi.
Sonra ormandan okçular fırladı. Bunlar yaklaşık bir düzine kızdı. En küçüğü belki henüz on yaşındaydı. En yaş-lısıysa benim gibi on dördünde olmalıydı. Gümüş renkli kar montları ve kot giymişlerdi, hepsinin elinde de yay vardı. Mantikora kararlı ifadelerle yaklaştılar.
"Avcılar!" diye bağırdı Annabeth.
Yanımdaki Thalia, "Of, harika," diye fısıldadı.
Ne demek istediğini soracak şansım olmadı.
Daha yaşlı okçulardan birisi yayını gererek öne geldi. Uzun
24
boylu ve zarifti; bakır renginde bir teni vardı. Diğer kızların aksine uzun siyah saçlarının tepesinde gümüş bir taç vardı, bir Pers prensesine benziyordu. "Öldürmeye izin var mı leydim?"
Kime seslendiğini anlamadım çünkü kız gözlerini Manti-kor'dan ayırmamış tı.
Canavar inledi. "Bu haksızlık! Doğrudan müdahale bu! Kadim Yasalar'a karşı geliyorsunuz!"
"Öyle denemez," dedi başka bir kız. Bu benden daha küçük bir kızdı, on iki ya da on üç yaşındaydı. Kumral saçlarını atkuyruğu yapmıştı, çok tuhaf metalik sarı gözleri vardı. Yüzü o kadar güzeldi ki bir an nefes alamadım; ama yüzünde çok sert ve tehlikeli bir ifade vardı. "Tüm vahşi hayvanları avlamak benim hükmümdedir. Ve sen, çirkin yaratık, vahşi bir hayvansın." Başında taç olan büyük kıza baktı. "Zoe, izin verilmiştir."
Mantikor kükredi. "Bunları zanlı ele geçiremezsem, o halde ben de zanlarını alırım!"
Thalia'nın ve benim üzerimize atıldı; zayıf düştüğümüzü, şaşkın olduğumuzu biliyordu.
"Hayır!" diye bağırdı Annabeth ve canavara hücum etti.
"Geri dur, melez!" dedi başında taç olan kız. "Ateş hattından çekil!"
Ama Annabeth canavarın sırtına atladı ve bıçağını yelesinden içeri soktu. Mantikor uludu, kuyruğunu kırbaç gibi savurarak olduğu yerde dönmeye başladı. Annabeth can havliyle asılmıştı hayvanın yelesine.
"Ateş!" diye emretti Zoe.
"Hayır!" diye haykırdım.
Ama avcılar yine de saldılar oklarını. İlki mantikorun ensesine girdi. Diğeriyse göğsüne. Mantikor inleyerek geri
25
sendeledi: "Bitmedi avzı! Bunu ödetezeğim sana!"
Ve kimse kılını kıpırdatamadan, sırtında hâlâ Annabeth olduğu halde, canavar uçurumdan atladı ve karanlığa gömüldü.
"Annabeth!" diye bağırdım.
Peşinden atlayacaktım ama düşmanlarımızın bizimle işi bitmemişti. Helikopterden tak-tak-tak diye sesler geldi. Ateş açmışlardı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Avcıların çoğu, ayaklarının dibindeki karlarda ufak delikler açılınca dört bir yana dağıldı. Fakat kumral saçlı kız sadece başını kaldırıp sakince helikoptere baktı.
"Faniler," diye bağırdı "avıma bakmaya izniniz yok."
Elini ileri itti ve helikopter toza dönüşüp patladı. Yok, bu toz değildi. Kara metal bir kuş sürüsüne, kuzgunlara dönüştü ve gecenin içine dağıldı.
Avcılar bize yaklaştı.
Zoe adındaki avcı Thalia'yı görünce olduğu yerde kaldı. "Sen ha!" dedi nefret dolu bir sesle.
"Gecegölgesi Zoe." Thalia'nın sesi öfkeyle titriyordu. "Her zamanki gibi, tam zamanında."
Zoe bizlere baktı. "Dört melez ve bir satir, leydim."
"Evet," dedi daha ufak kız. "Kheiron'un kampçılarından bazıları, gördüm."
"Annabeth!" diye haykırdım. "İzin verin onu kurtaralım!"
Kumral saçlı kız bana döndü. "Maalesef Percy Jackson, arkadaşına çare yok."
Kendimi zorlayıp ayağa kalkmayı denedim ama bir çift kız beni yere yatırdı.
"Kendini uçurumlardan atacak halin yok," dedi kumral saçlı kız.

"Bırak beni!" dedim. "Kim olduğunu sanıyorsun?" Zoe sanki bana bir tokat patlatacakmış gibi öne çıktı. "Hayır," diye buyurdu diğer kız. "Saygısızlık olduğunu sanmıyorum Zoe. Sadece aklı karışmış. Anlamıyor."
Genç kız bana baktı, gözleri kışın parlayan aydan daha soğuk, daha parlaktı. "Ben Artemis'im," dedi. "Av Tanrıçası."

BÖLÜM ÜÇ
BIANCA di ANGELO BİR SEÇİM YAPIYOR
Dr. Diken'in bir canavara dönüştüğünü ve Annabeth'le beraber bir uçurumdan aşağı uçtuğunu gördükten sonra, artık başka hiçbir şey beni şaşırtamaz diye düşünmüşsünüz-dür. Ama bu on iki yaşındaki kız bana tanrıça Artemis olduğunu söyleyince öyle akıllıca bir laf ettim ki: "Hım... peki."
Tabii, Kıvırcık'ın dediklerine kıyasla bu hiçbir şey değildi. Kıvırcık önce nefesini tuttu sonra alelacele karların içinde diz döktü ve bir yaygaradır kopardı: "Teşekkürler Leydi Artemis. Siz öyle... siz öyle... Vay be!"
"Ayağa kalk, keçi çocuk!" diye çıkıştı Thalia. "Dert edecek başka şeyler var. Annabeth'i kaybettik!"
"Hey!" dedi Bianca di Angelo. "Geri çekilin. Mola!"
Herkes ona baktı. Bianca sırayla hepimize parmağıyla işaret etti, sanki noktaları birleştirmeye çalışıyordu. "Sizsiz de kimsiniz be?"
Artemis'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Canım kızım, asıl senin kim olduğunu sormak daha iyi bir soru olmaz mı? Kimdir senin annen, baban?"
Bianca endişeyle kardeşine baktı ki o da hayretle Artemis'e bakıyordu.
"Anne babamız öldü bizim," dedi Bianca. "Bizler öksü-

züz. Okul paramızı bir banka fonu ödüyor ama..."
Konuşamadı. Yüzlerimize bakınca ona inanmadığımızı tahmin etmiş olmalı.
"Ne var?" diye sordu. "Doğruyu söylüyorum."
"Sen bir melezsin," dedi Gecegölgesi Zoe. Aksanı bir garipti, nereli olduğunu çıkaramıyordum. Sanki eski bir kitaptan satırlar okuyormuşçasına, eski usulde konuşuyordu. "Bir faniydi ebeveyninden bir tanesi. Diğeri ise Olimposluydu."
"Bir Olimpiyat... atleti mi?"
"Hayır," dedi Zoe. "Tanrılardan biri."
"Süper!" dedi Nico.
"Hayır!" Bianca'nın sesi titriyordu. "Bu hiç de süper değil!"
Nico sanki tuvaleti gelmiş gibi ortalıkta zıplıyor, dans ediyordu. "Zeus'un gerçekten altı yüz zarar veren şimşek okları var mı? Fazladan hareket puanı veren..."
"Nico, kapa çeneni!" Bianca elleriyle yüzünü örttü. "Bu senin aptal Efsanebüyüsü oyunun değil, tamam mı? Tanrılar yok!"
Annabeth hakkında ne kadar endişelensem de (tek yapmak istediğim onu aramaktı) di Angelolar için üzülmeden edemiyordum. Bir yarı-tanrı olduğumu ilk öğrendiğimde nasıl hissettiğimi hatırladım.
Thalia da benzer şeyler hissediyor olmalıydı çünkü gözlerindeki öfke bir miktar azaldı. "Bianca, biliyorum, buna inanması zor. Diğer tanrılar hâlâ ortalıkta. Bana güven. Ölümsüzler. Ve ne zaman sıradan insanlardan çocukları olsa, yani bizim gibi çocuklar, eh.... Tehlikeli hayatlarımız oluyor."
"Tehlike mi?" dedi Bianca. "Uçurumdan düşen kız gibi yani?"
Thalia sırtını döndü. Artemis bile ıstırap içinde gibiydi.

"Annabeth'i düşünüp umutsuzluğa kapılmayın," dedi tanrıça. "O cesur bir kızdı. Bulunabilirse ben bulacağım."
"O halde neden onu aramamıza izin vermiyorsun?" diye sordum.
"O gitti. Hissedemiyor musun, Poseidon'un oğlu? Bu işe bir sihir karışmış. Nasıl veya neden, bilmiyorum ama arkadaşın sırra kadem bastı."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Hâlâ o uçurumdan atlayıp onu aramak istiyordum ama Artemis'in haklılığını hissedebiliyordum. Annabeth gitmişti. Eğer aşağıda, denizde olsa, diye düşündüm, varlığını hisse-debilmem gerekirdi.
"Oo!" Nico elini kalırdı. "Dr. Diken ne oldu? Oklarla onu nasıl vurdunuz öyle? Muhteşemdi. Öldü mü?"
"O bir mantikordu," dedi Artemis. "Umarım şimdilik yok olmuştur ama canavarlar gerçekten ölmez. Zamanla, tekrar tekrar oluşurlar; tekrar oluştuklarında da avlanmaları gerek."
"Yoksa bizi avlarlar," dedi Thalia.
Bianca di Angelo titredi. "Bu durumu açıklıyor... Nico, geçen yazı hatırlıyor musun, hani başkentte bize saldırmayı deneyen adamlar vardı?"
"Ve bir de o otobüs şoförü," dedi Nico. "Koçboynuzlu olan. Sana o gerçek demiştim."
"Bu yüzden Kıvırcık sizi kolluyordu," dedim. "Eğer melez olduğunuz ortaya çıkarsa sizi emniyete almak için."
"Kıvırcık?" Bianca ona bakakalmışü. "Sen bir yarı-tanrı mısın?"
"Eh, daha doğrusu ben bir satirim." Ayakkabılarını bir tekme atarak savurdu ve keçi toynaklarını gösterdi. Bianca az kaldı düşüp bayılacaktı.
"Kıvırcık tekrar ayakkabılarını giy," dedi Thalia. "Kızı

korkutuyorsun."
"Hey, benim toynaklarım tertemiz!"
"Bianca," dedim "sana yardım etmeye gedik. Senin ve Nico'nun hayatta kalabilmeniz için eğitim almanız şart. Dr. Diken karşılaşacağınız son canavar değil. Kampa gelmeniz gerek."
"Ne kampı?" diye sordu.
"Melez Kampı," dedim. "Melezler hayatta kalmayı ve başka şeyleri orada öğrenir. Bize katılıp istersen sene boyunca orada kalabilirsin."
"Süpermiş, haydi gidelim!" dedi Nico.
"Bekleyin." Bianca olmaz dercesine kafasını salladı. "Hayır, ben..."
"Bir seçenek daha var," dedi Zoe.
"Hayır, yok!" dedi Thalia.
Thalia ve Zoe öfkeyle birbirlerine baktılar. Neden bahsettiklerini anlamıyordum ama geçmişte aralarında kötü şeyler olduğundan emindim. Bir nedenden ötürü birbirlerinden cidden nefret ediyorlardı.
"Bu çocukları yeterince yorduk," dedi Artemis. "Zoe, birkaç saat burada dinleneceğiz. Çadırları kurun. Yaralılarla ilgilenin. Ayrıca misafirlerimizin eşyalarını okuldan alın gelin."
"Emredersiniz leydim."
"Ve Bianca, sen benimle gel. Seninle konuşmak istiyorum."
"Ya ben ne olacağım?" diye sordu Nico.
Artemis çocuğu tarttı. "Belki de Kıvırcık'a şu sevdiğin kart oyununun nasıl oynandığını göstermek istersin. Eminim Kıvırcık seni eğlendirmekten keyif alacaktır... Bana bu iyiliği yapar mısın?"
Kıvırcık ayağa kalkayım derken kendi ayağına takılıp

düşecekti neredeyse. "Şüpheniz olmasın! Haydi, gel Nico!"
Nico ve Kıvırcık ormana doğru yürüdüler; bir yandan da hayat puanlan, zırh seviyeleri gibi bir sürü tuhaf şeyden bahsettiler. Artemis kafası karışmış görünen Bianca'yla beraber uçurum boyunca yürüdü. Avcılar sırt çantalarını açülar ve kamp kurmaya başladılar.
Zoe, Thalia'ya bir kere daha kötü kötü baktıktan sonra işleri denetlemeye gitti.
O gider gitmez Thalia öfkeyle ayağını yere vurdu. "Bu avcılar kendilerini ne sanıyor! Sanki onlar... Öfff!"
"Sana katılıyorum," dedim. "Güvenmiyorum..."
"Bana katılıyorsun demek!" Thalia kafası atmış bir şekilde bana döndü. "Spor salonunda sen ne yaptığını zannediyordun Percy? Dr. Diken'i tek başına alt edecektin demek, öyle mi? Onun bir canavar olduğunu biliyordun!"
"Ben... "
"Eğer bir arada olsaydık, işe avcıları karıştırmadan onu alt edecektik. Annabeth hâlâ yanımızda olabilirdi. Hiç aklına geldi mi bu?"
Dişlerimi sıkmaya başladım. Aklıma bir sürü ters laf etmek geldi, aklıma gelenleri de söyleyebilirdim ama sonra aşağı baktım ve ayağımın dibinde, karlara gömülü duran deniz mavisi şeyi gördüm. Bu Annabeth'in New York Yankees beysbol kepiydi.
Thalia başka bir söz söylemedi. Yanaklarındaki bir damla yaşı sildi, arkasını döndü ve yürüyüp giderek beni karların içindeki, çiğnenmiş keple baş başa bıraktı.
Avcılar birkaç dakikada kampı kurdular. Hepsi simli ipekten yedi tane kocaman çadır, kamp ateşinin etrafında bir hilal şekilde dizildi. Kızlardan biri gümüş bir köpek düdüğü

öttürdü ve ormandan bir düzine beyaz kurt çıktı. Kampın etrafında bekçi köpeği misali dönmeye başladılar. Avcılar rahatlıkla aralarında dolaşıyor, onlara ödül olarak yemekler veriyorlar, hiç korkmuyorlardı; ama ben çadırlara yakın durmanın faydalı olacağına kanaat getirdim. Ağaçların tepesinde gözlerinde kamp ateşinin ışığı yansıyan şahinler

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

koruyordu bizi, onların da devriye olduğunu hissettim. Hatta hava bile tanrıçanın dileğine göre değişiyormuş gibiydi. Hâlâ çok soğuktu ama rüzgar dinmişti, kar kesilmişti, ateşin başında oturmak neredeyse keyifli bir hal almıştı. Neredeyse... yani omzumdaki acı ve ağırlığını hissettiğim suçluluk hissi dışında öyleydi. Annabeth'in gittiğini aklım almıyordu. Thalia'ya karşı öfkelenmiş olsam da içime bir şeyler oturmuştu, o haklıydı. Bu benim hatamdı.
Annabeth spor salonunda ne söylemek istemişti? Ciddi bir şeyler, demişti. Şimdi asla öğrenemeyecektim. Bir şarkının yarısı boyunca nasıl dans ettiğimizi düşündükçe, yüreğim daha da ağırlaşıyordu.
Thalia'nın kampın kenarında, karların içinde yürümesini izledim, kurtların arasında korkusuzca dolaşıyordu. Durdu, dönüp Westover Kışlası'na baktı. Şato şimdi tamamen karanlıklar içerisindeydi. Ormanın ötesinde, tepenin yamacında karaltı gibi dikiliyordu. Thalia'nın ne düşündüğünü merak ediyordum.
Thalia, yedi sene önce ölmek üzereyken babası tarafından bir çam ağacına dönüştürülmüştü. Arkadaşları Luke ve Annabeth'in kaçma fırsatı olsun diye, bir ordu dolusu canavara karşı Melez Tepesi'nde geri adım atmadan durmuştu. İnsan haline döneli henüz birkaç ay olmuştu, hatta arada bir hiç kımıldamadan öyle bir duruyordu ki sanırdınız hâlâ bir ağaç...
En sonunda avcılardan birisi bana sırt çantamı getir-
33
di. Kıvırcık ve Nico yürüyüşten döndüler, Kıvırcık yaralı kolumu iyileştirmeme yardım etti.
"Yaran yeşil renk olmuş!" dedi Nico neşeyle.
"Öylece dur," dedi Kıvırcık bana. "Ben yaranı temizlerken sen de biraz ambrosia ye."
Kıvırcık yarayı temizlerken irkildim ama bir dilim ambro-sianın faydası oldu. Ev yapımı keke benziyordu tadı, ağzımda eriyor, tüm bedenime sıcak bir his saçıyordu. Onun ve Kıvırcık'ın kullandığı sihirli merhem sayesinde omzum birkaç dakikada iyileşti.
Nico, belli ki avcıların onun için hazırladığı kendi çantasını karıştırıyordu. Bu avcıların nasıl olup da görünmeden Westover Kışlası'na girdiğini bilemiyordum. Nico, karın içine bir sürü heykelcik koydu. Bunlar antik Yunan tanrılarının ve kahramanlarının savaş figürleriydi. Elinde şimşek oku olan Zeus'u, mızraklı Ares'i ve güneş arabasıyla Apollon'u tanıdım.
"İyi koleksiyonmuş," dedim.
Nico sırıttı. "Bende neredeyse hepsi var, hatta hologram kartları bile! Yani çok nadir birkaçı hariç hepsi... "
"Uzun zamandır mı oynuyorsun bu oyunu?"
"Yalnızca bir senedir. Öncesinde... " Kaşlarını çattı.
"Ne oldu?" diye sordu.
"Unuttum. Bu çok tuhaf."
Huzuru kaçmış gibiydi ama çok sürmedi. "Hey, kullandığın şu kılıcı bir görebilir miyim?"
Ona Dalgakıran'ı gösterdim, bir dolmakalemken yalnızca kapağını açınca nasıl bir kılıca dönüştüğünü anlattım.
"Süpermiş! Hiç mürekkebi bitiyor mu?"
"Eee, şey, bununla hiç yazı yazmıyorum ki."
"Sen gerçekten Poseidon'un oğlu musun?"
"Şey... evet."
34
"O halde çok iyi sörf yapıyorsundur?"
Kıvırcık'a baktım, gülmemek için çaba harcıyordu.
"Aman, Nico," dedim. "Gerçekten hiç denemedim."
Nico soru üstüne soru soruyordu. Thalia ile çok kavga ediyor muymuşum, ne de olsa o Zeus'un kızıymış? (Buna yanıt vermedim.) Madem Annabeth'in annesi Athena, yani bilgelik tanrıçasıymış, nasıl olup da Annabeth uçurumdan düşebileceğini hesaba katmamış? (Bu soruyu sorduğu için Nico'nun gırtlağına sarılmak istedim ama kendimi tuttum.) Annabeth benim kız arkadaşım mıymış? (O an çocuğu alıp, içi et dolu bir çuvala koyduktan sonra kurtlara atmak istedim.)
Kaç hayat puanım olduğunu sormasına ramak kalmıştı, biliyordum ki o an artık kendime hakim olamayacaktım. Ama sonra Gecegölgesi Zoe yanımıza geldi.
"Percy Jackson."
Koyu kahverengi gözleri, biraz ucu kalkık bir burnu vardı. Başındaki gümüş taç, yüzündeki mağrur ifade yüzünden öyle asil görünüyordu ki ayağa kalkıp "Emredin hanımefendi," dememek için kendimi zor tutuyordum. Beni yüzünde nahoş bir ifade ile inceledi, sanki kıza git getir şunu dedikleri bir kirli çamaşır sepetiydim.
"Benimle gel," dedi. "Tanrıça Artemis seninle görüşmek ister."
Zoe beni en sondaki çadıra götürdü ve içeriye girmem için işaret etti. Çadır diğerlerine benziyordu. İçeride kumral saçlı kızın yanında Bianca di Angelo oturuyordu. Bu kumral kızın Artemis olduğunu düşünmekte hâlâ zorlanıyordum. Çadırın içi sıcak ve rahattı. Zemine ipek halılar ve yastıklar konmuştu. Tam ortada kömür gibi bir yanıcı madde olmadan yanan, duman bile saçmayan, altın renkli bir man-
35
galda yanan bir ateş vardı. Tanrıçanın arkasında, cilalı bir meşe rafta devasa gümüş yayı duruyordu. Yay, ceylan boynuzu şeklinde oyulmuştu. Duvarlardan hayvan postları sarkıyordu: Kara ayı, kaplan ve bilmediğim birkaç hayvan

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

daha. Bir hayvan hakları savunucusu burada olup da bu az bulunur postları görse kalp krizi geçirirdi sanırım. Fakat Artemis av tanrıçası olduğundan, ne vurduysa yerine bir tane yaratabiliyor olmalıydı. Yanında da bir hayvan postu varmış gibi geldi ama sonra bunun canlı bir hayvan olduğunu anladım. Bu parlak tüylü, gümüş boynuzlu bir geyikti ve Artemis'in kucağına huzurla başını koymuş yatıyordu.
"Bize katıl Percy Jackson," dedi tanrıça.
Çadırın zemininde karşısına geçtim. Tanrıça beni inceledi, nedense bu beni rahatsız etti. Gözleri genç bir kız için çok, hem de çok yaşlıydı.
"Yaşım seni şaşırtıyor mu?" diye sordu.
"Eh... biraz."
"Yetişkin bir kadın, yanan bir ateş veya istediğim herhangi bir şey halinde gözükebilirim. Ama bunu tercih ediyorum. Bu avcılarımın ve koruyucusu olduğum tüm genç kızların ortalama yaşı; tabii, kötü yola sapmadan önce bu yaşta oluyorlar."
"Kötü yola sapmak mı?" diye sordum.
"Büyümek de istersen. Oğlanlara vuruluyorlar. Aptal-laşıyorlar, dalgınlaşıyorlar, kendilerine güvenleri azalıyor. Kendilerini unutuyorlar."
"Ooo!"
Zoe, Artemis'in sağına geçti. Sanki Artemis'in tüm dedikleri benim suçummuş gibi, nefretle bakıyordu bana. Erkekleri ben mi yarattım yahu?
"Avcılarım sizleri hoş karşılamamışsa kusurlarına bakma,"
36
dedi Artemis. "Bu kampta pek erkekler olmuyor. Erkeklerin avcılarla ilişkisi olması genelde yasaktır. Bu kampa gelen son çocuk... " Zoe'ye baktı. "Hangisiydi?"
"Colorado'daki," dedi Zoe. "Onu geyik boynuzlu tavşana çevirmiştiniz leydim."
"Ah, öyle ya," dedi Artemis memnuniyetle başını sallayarak. "Geyik boynuzlu tavşan yapmayı severim. Her halükarda Percy, seni mantikor hakkında daha çok şey anlatman için çağırdım. Bianca bana canavarın söylediği, hımm... bazı can sıkıcı şeylerden bahsetti. Ama duyduklarını anlamamış olabilir. Senden de dinleyeyim."
Ben de ona anlattım.
Söyleyeceklerim bitince Artemis elini gümüş kaşlarına koyup düşüncelere daldı. "Yanıtın bu olmasından korkuyordum."
Zoe doğruldu. "Koku mu, leydim?"
"Evet."
"Ne kokusu?" diye sordum.
"Binlerce yıldır uykudaki bir şeyler uyanıyor," diye mırıldandı Artemis. "Neredeyse unuttuğum, çok çok eski avlar." Sonra bana dikti gözlerini. "Bu gece mantikorun varlığını hissedip geldik ama asıl aradığım o değildi. Tekrar anlat Percy, Dr. Diken tam olarak ne dedi?"
"Hım. 'Ortaokul danslarından nefret ederim,' dedi."
"Hayır, hayır. Ondan sonra."
"General dediği bir kişinin olanları bana anlatacağını söylemişti."
Zoe'nin beti benzi attı. Artemis'e döndü, bir şey diyecek oldu ama Artemis elini kaldırdı.
"Devam et Percy," dedi tanrıça.
"Pekala, sonra Diken, Büyük Yanış diye... "
37
"Uyanış," diye düzeltti Bianca.
"Hah, evet o. Ve dedi ki 'Çok geçmeden en önemli canavarı ele geçireceğiz, Olimpos'u çökertecek olan canavarı.'"
Tanrıça durdu, hiç kıpırdamıyordu; sanki bir heykel olmuştu.
"Belki de yalan söylüyordu," dedim.
Artemis kafasını salladı. "Hayır. Söylemiyordu. Belirtileri görmekte geç kalmışım. Bu canavarı avlamalıyım."
Zoe korkmamak için çok çaba gösteriyor gibiydi ama o da onaylarcasına kafasını salladı. "Hemen yola koyulalım leydim."
"Hayır, Zoe. Bu işi yalnız yapmalıyım."
"Ama Artemis... "
"Bu avcılar için bile çok tehlikeli bir görev. Aramaya nereden başlamalıyım biliyorsun. Oraya benimle gelemezsin."
"Siz... siz nasıl isterseniz leydim."
"Bu yaratığı bulacağım," diye yemin etti Artemis. "Ve kış gündönümünden önce onu Olimpos'a geri götüreceğim. Bu kanıt tek başına nasıl bir tehlike altında olduğumuzu Tanrılar Konseyi'ni ikna etmeye yetecektir."
"Hangi canavar bu biliyor musunuz?" diye sordum.
Artemis yayını kavradı. "Dua edelim de yanılmış olalım."
"Tanrıçalar dua ediyor mu?" diye sordum. E ama bu hiç aklıma gelmemişti daha önce.
Artemis'in dudaklarında bir gülümseme belirdi bir an için. "Gitmeden önce Percy Jackson, senin için ufak bir görevim var."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Acaba bu görev, geyik boynuzlu tavşana dönüşmeyi içeriyor mu?"
38
"Ne yazık ki hayır. Avcıların güvenle Melez Kampı'na gidebilmesi için onlara eşlik etmeni istiyorum. Ben dönene kadar orada emniyette olurlar."
"Ne?" diye birden patladı Zoe. "Ama Artemis, biz oradan nefret ediyoruz. En son orada kaldığımızda..."
"Evet, biliyorum," dedi Artemis. "Ama eminim ki Dionisos sırf ufak bir, eee, yanlış anlama yüzünden kin tutmuyordur. Hem istediğiniz zaman Sekiz Numaralı Kulübe'yi kullanmak sizin hakkınız. Dahası, duyduğuma göre yakıp kül ettiğiniz kulübeleri tekrar inşa etmişler."
Zoe budala kampçılar hakkında bir şey mırıldandı.
"Ve verilecek son bir karar var." Artemis, Bianca'ya döndü. "Kararını verdin mi küçük kızım?"
Bianca tedirgin oldu. "Hâlâ düşünüyorum."
"Bekle," dedim. "Neyi düşünüyorsun?"
"Onlar... beni... Ava katılmaya davet etti"."
"Ne? Ama yapamazsın! Melez Kampı'na gelmelisin ki Kheiron seni eğitebilsin. Hayatta kalmayı ancak böyle öğrenebilirsin."
"Bir kız için tek yol bu değil," dedi Zoe.
Duyduklarıma inanamıyordum. "Bianca, kamp çok havalı bir yer. Bir pegasus ahırı var, kılıç dövüşü arenası var ve... Demek istediğim, avcılara katılacaksın da eline ne geçecek?"
"İlk olarak," dedi Zoe "ölümsüzlük."
Bir ona baktım, bir Artemis'e. "Şaka yapıyor, değil mi?"
"Zoe nadiren şaka yapar," dedi Artemis. "Avcılarım, maceralarımda ardımdan gelir. Benim hizmetkarlarım, yoldaşlarım, silah arkadaşlarımdır onlar. Bir kere bana bağlılık yemini ettiler mi gerçekten ölümsüz olurlar. Tabii, savaşta ölüme yenilirlerse o başka... ki bu pek muhtemel değil. Ya
39
da yeminlerini bozarlarsa... "
"Ne yemini?" dedim.
"Romantik aşka sonsuza dek tövbe etmek," dedi. "Asla büyümemek, asla evlenmemek. Ebediyen bakire olmak."
"Senin gibi mi?"
Tanrıça evet anlamında başını salladı.
Ne demeye çalıştığını kafamda canlandırmaya çalıştım. Ölümsüz olmak. Sonsuza dek ortaokul kızlarıyla takılmak. Bir türlü aklıma yatmıyordu. "Yani ülkeyi baştan sona dolaşıp melezleri yanınıza katıyorsunuz... "
"Yalnızca melezler değil," diye araya girdi Zoe. "Tanrıça Artemis kişileri ne olarak doğduklarına göre ayırmaz. Tanrıçaya inanan herkes ava girebilir. Melezler, nemfler, ölümlüler..."
"O halde sen hangisisin?"
Zoe'nin gözleri öfkeyle parladı. "Bu mesele sizi alakadar etmiyor evladım. Asıl önemli olan şu ki Bianca eğer isterse bize katılabilir. Bu yalnızca onun kararıdır."
"Bianca, bu delilik," dedim. "Ya kardeşin ne olacak? Nico bir avcı olamaz."
"Kesinlikle olamaz," diyerek Artemis söylenene katıldı. "Kampa gidecek. Ne yazık ki oğlanların elinden en fazla bu kadarı gelir."
"E ama!" diyerek itiraz ettim.
"Onu ara sıra görebilirsin," diyerek Bianca'ya güvence verdi Artemis. "Ama hiçbir sorumluluğun olmayacak. Kamp danışmanları bakacak kardeşine. Senin de yeni bir ailen olacak: biz."
"Yeni bir aile," diyerek söyleneni tekrarladı Bianca, sanki düşte gibiydi. "Hiçbir sorumluluk yok."
"Bianca bunu yapamazsın," dedim. "Bu delilik... "
Zoe'ye baktı. "Buna değer mi?"
40
Zoe evet anlamında başını salladı. "Değer."
"Ne yapmam gerek?"
"Şunu söyle," dedi Zoe ona. "Kendimi Tanrıça Artemis'in hizmetine adıyorum."
"Ben... kendimi tanrıça Artemis'in hizmetine adıyorum."
"Yanımda erkeklerin olmasını istemiyorum, ebedi bekareti seçiyorum ve ava katılıyorum."
Bianca bu satırları tekrarladı. "Bu kadar mı?"
Zoe evet anlamında başını salladı. "Eğer Leydi Artemis yeminini kabul ederse, yeminin hükümleri bağlayıcı olursa... "
"Kabul ediyorum," dedi Artemis.
Mangaldaki alevler parladı, tüm odaya gümüş renkli bir ışıltı saçıldı. Bianca farklı gözükmüyordu ama derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini fal taşı gibi açtı. "Sanki... güçlendim."
"Hoş geldin kız kardeşim," dedi Zoe.
"Yeminini unutma," dedi Artemis. "Artık o senin yaşamın."
Konuşamıyordum. Sanki istenmediğim bir yerde gibiydim. Ve tamamen başarısız olmuştum. Bunca yolu kat edip bunca şeyi katlandıktan sonra, Bianca'yı ebedi kızlar kulübüne kaptırmış olduğuma inanamıyordum.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Umudunu yitirme Percy Jackson," dedi Artemis. "Hâlâ di Angelo'lara kampı gösterme fırsatın var. Ve Nico isterse orada kalabilir."
"Harika," dedim, sesimin öfkeli gibi çıkmamasına çalıştım. "Oraya nasıl gideceğiz?"
Artemis gözlerini kapadı. "Şafak sökmekte Zoe, kampı toplayın. Hızlı ve emin bir biçimde Long Island'a gitmelisiniz. Kardeşimden arabayla gelmesini rica edeceğim."
Zoe bu fikri pek de sevinçle karşılamadı ama yine de tamam dercesine kafa salladı ve Bianca'ya kendisini takip
41
etmesini söyledi. Giderken Bianca karşımda duraladı. "Özür dilerim Percy. Ama bunu istiyorum, hem de gerçekten istiyorum."
O gidince karşımdaki on iki yaşındaki tanrıça ile baş başa kaldım.
"Pekala," dedim somurtkan bir şekilde. "Demek kardeşiniz götürecek bizi, öyle mi?
Artemis'in gümüşi gözleri ışıldadı. "Evet, evladım. Göreceksin, can sıkıcı bir kardeşi olan tek kişi Bianca di Angelo değil. Sorumsuz ikizim, Apollon ile tanışma vaktin geldi."
42
BÖLÜM DÖRT 2İZ
THALIA NEW ENGLAND! ATEŞE VERİYOR
Artemis, şafak söküyor demişti ama beni kandıramazdı. Hava her zamankinden daha soğuk, daha karlı ve daha karanlıktı. Tepedeki Westover Kışlası'nın pencerelerinden tek bir ışık sızmıyordu. Acaba öğretmenler di Angeloların ve Dr. Diken'in ortalarda olmadığını fark etmiş miydi acaba? Sanmıyordum. Fark ettiklerinde de orada olmak istemiyordum. Bende bu şans varken Bayan Silgyver'in hatırladığı tek ad "Percy Jackson" olurdu, o zaman da tüm ülkede aranan kişi ben olurdum... yine
Avcılar kampı kurdukları hızla topladılar. Karda titreyerek bekledim (halbuki avcılar soğuktan hiç rahatsız olmuşa benzemiyorlardı), Artemis de o sırada bir şey beklermişçesine uzun uzun doğuya bakıyordu. Bianca bir köşede oturmuş Nico ile konuşuyordu. Çocuğun kederli yüz ifadesinden, kızın ava katılma kararını anlattığı belli oluyordu. Bianca'nın ne kadar bencilce davrandığını düşünmeden edemiyordum, kardeşini öylece terk etmişti.
Thalia ve Kıvırcık geldi. Tanrıça ile neler konuştuğumuzu öğrenmek için can atıyorlardı.
Onlara olan biteni anlatınca Kıvırcık'ın beti benzi attı. "Avcıların kampı son ziyareti pek iyi geçmemişti."
43
"Bizi nasıl buldular?" Bunu cidden merak ediyordum. "Yani, neredeyse yerden fışkırdılar."
"Ve Bianca da onlara katıldı," dedi Thalia tiksinerek. "Hepsi Zoe'nin hatası. O hiçbir işe yaramaz..."
"Onu kim suçlayabilir ki?" dedi Kıvırcık. "Artemis'le bir ömür? Offff... of."
Thalia gözlerini devirdi. "Siz satirler yok musunuz, hepiniz aşıksınız Artemis'e. Aşkınıza asla karşılık bulamayacağınızı bilmiyor musunuz?"
"Ama o... o kadar doğaya düşkün ki... " Kıvırcık bayılacak gibiydi.
"Sen kafayı peynir ekmekle yemişsin," dedi Thalia.
"Ah, ah..." dedi Kıvırcık, hülyalara dalmıştı, "işte biz, peynirle ekmek gibiyiz."
En sonunda hava da açılmaya başladı. Artemis mırıldanarak "Vakti gelmişti," dedi. "O kışın çooook tembeldir."
"Şey, siz, gündoğumunu mu bekliyorsunuz?" diye sordum.
"Kardeşimi. Evet."
Kaba davranmak istemiyordum. Yani, Apollon (ya da bazen anıldığı şekliyle Helios) hakkındaki efsaneleri biliyordum; gökte kocaman bir güneş arabası sürüyordu. Ama güneşin gerçekte milyarlarca kilometre uzaktaki bir yıldız olduğunu da biliyordum. Bazı Yunan efsanelerinin gerçek çıkmasına alışmıştım alışmasına ama yine de... Apollon'un güneşi nasıl araba gibi sürebileceğini anlayamıyordum.
"Tam düşündüğün gibi değil," dedi Artemis, sanki zihnimi okuyordu.
"Ah, tamam." Biraz rahatlamıştım. "Yani, araba diye getireceği şey... "
44
Birden ufukta bir ışık patlaması oldu. Hava ılıdı birden.
"Sakın bakma," diye uyardı Artemis. "Park edene kadar tut kendini."
Park etmek mi?
Bakışlarımı kaçırdım, böylece diğer çocukların da aynısını yaptığını gördüm. Montum neredeyse eriyecek kadar olana kadar ışık ve sıcak arttı. Sonra birden ışık kesildi.
Baktım. Ve gördüğüme inanamadım. Bu benim arabamdı. Tamam, yani en azından hayalimdeki arabaydı bu. Üstü açık, kırmızı bir Maserati Spyder. Öyle muhteşemdi ki, pırıl pırıl parlıyordu. Maserati'nin konduğu yerde karlar tam bir daire şeklinde erimişti, bu da nasıl şu an yemyeşil çimlerin üzerinde durduğumuzu, ayakkabılarımın da neden sırılsıklam olduğunu açıklıyordu.
Sürücü arabadan çıktı, gülümsüyordu. On yedi, on sekiz yaşında duruyordu. Bir an bu gördüğüm kişinin eski düşmanım, yani Luke olduğunu sandım ve bir anda huzurum kaçtı. Bu adamda da aynı güneşte rengi açılmış saçlar ve açık hava sporu yapanların o yakışıklı görünüşü vardı. Ama bu Luke değildi. Bu adam daha uzundu, yüzünde de Luke'unkine benzer bir yara izi yoktu. Gülümseyişi daha sıcak, daha muzipti. (Luke bu günlerde tehditkar bakışlarla

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

dudak bükme dışında bir şey yapmıyordu.) Maserati sürücüsü kot pantolon, mokasen ayakkabılar ve kolsuz bir tişört giymişti.
"Vay be," diye mırıldandı Thalia. "Apollon çok ateşliy-miş."
"Ne sanmıştın, o güneş tanrısı," dedim.
"Kast ettiğim bu değildi."
"Küçük kız kardeşim!" diye seslendi Apollon. Dişleri o kadar parlaktı ki güneş arabası olmadan da dişlerinin ışılti-sıyla gözlerimizi yakacak gibiydi. "N'aber? Hiç aramıyorsun
45
ama. Bir iki satır bir şey de yazdığın yok. Endişelenmeye başlamıştım!"
Artemis iç geçirdi. "Ben iyiyim Apollon. Ve ben senin küçük kız kardeşin değilim."
"E, ama ilk ben doğdum."
"Biz ikiziz! Kaç bin yıl tartışaca... "
Hemen lafını kesti Apollon "E, nasıl gidiyor bakalım? Kızlar da seninle bakıyorum. Okçuluk konusunda ipuçları mı istiyorsunuz?"
Artemis dişlerini sıktı. "Bana bir iyilik yap. Ava çıkmalıyım; tek başıma. Yoldaşlarımı Melez Kampı'na bırakman gerek."
"Elbette, kız kardeşim!" Sonra bir anda ellerini herkes sussun dercesine kaldırdı. "Bir haiku* geliyor."
Tüm avcılar sızlanmaya başladı. Belli ki Apollon ile daha önce de karşılaşmışlardı.
Boğazını temizledi ve bir elini tiyatrodaymış gibi kaldırdı.
"Kardan çıkar çim
Artemis ister yardım
Havalıyım.""
Herkese sırıttı, belli ki alkış bekliyordu.
"Son satır yalnız dört heceydi," dedi Artemis.
Apollon kaşlarını çattı. "Öyle miydi?"
"Evet. Şöyle olsa nasıl, Koca kafalıyım.""
"Hayır, hayır, altı hece oldu. Hımm..." Kendi kendine mırıldanmaya başladı.
Gecegölgesi Zoe bize döndü. "Tanrı Apollon, Japonya'ya ziyaretinden beri, gördüğünüz gibi bu haiku safhasında. Gerçi
* Üçlü dizelerle yazılan, konusunu genellikle mevsimlerden, yılın ilk ayından, doğadan ve insandan alan lirik Japon şiiri.
46
bu İngiltere'de, Limerick'i ziyaretinden sonraki safha kadar kötü değil. Eğer bir daha Vakti zamanında, vardı Spartalı bir Tanrıça... diye bir mısra daha duyacak olsaydım..."
"Buldum!" diye haykırdı Apollon. "Fevkaladeyim! İşte beş hece!" Reverans yapıp eğildi, belli ki kendinden çok memnundu. "Ve şimdi, kız kardeşim. Avcıları taşımaktan bahsediyordun, değil mi? İyi zamanlama. Tam yola çıkmak üzereydim."
"Bu yarı-tanrıları da götürmek gerek," dedi Artemis bize işaret ederek. "Kheiron'un kampçılarından bunlar."
"Sorun değil!" Apollon bizi inceledi. "Bakalım... Thalia, değil mi? Seninle ilgili çok şey duydum."
Thalia kıpkırmızı kesildi. "Merhaba, Tanrı Apollon."
"Zeus'un kızı, değil mi? Eh, üvey kız kardeşim sayılırsın. Eskiden sen ağaçtın, değil mi? İyi ki döndün. Güzel kızların ağaca dönüşmesinden nefret ederim. Hatırlıyorum da bir keresinde... "
"Kardeşim," dedi Artemis. "Yola çıksanız iyi olur."
"Ah, doğru." Sonra bana baktı ve gözlerini kıstı. "Percy Jackson?"
"Hı hı. Ay... evet, efendim."
Bir delikanlıya "efendim" demek tuhaf olsa da ölümsüzlerle konuşurken dikkatli olmak gerektiğini öğrenmiştim. Çabuk alınabiliyorlar. Sonra da bir şeyleri havaya uçurabili-yorlar.
Apollon'un beni uzun uzun inceleyip hiçbir şey dememesi tüylerimi ürpertti.
"Pekala!" dedi en sonunda. "Binsek iyi olur, değil mi? Seferimiz yalnızca tek yönde... batıya. Kaçırırsanız da telafisi yok."
Maserati'ye baktım, en fazla iki kişi binerdi. Halbuki biz
47
yaklaşık yirmi kişiydik.
"Süper araba," dedi Nico.
"Sağ ol evlat," dedi Apollon.
"Ama hepimiz nasıl sığacağız?"
"Ooo," Apollon sorunu şimdi fark etmiş gibiydi. "Eh, tamam. Spor arabası şeklinden çıkartmak istemem ama sanırım... "
Araba anahtarlarını çıkarttı, alarma bastı. Bip, biip!
Bir an araba yeniden ışık saçmaya başladı. Parlaklık sönünce Maserati'nin yerinde okulun basketbol maçlarına gitmek için bindiğimiz türden bir minibüs belirmişti.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Tamam," dedi. "Herkes atlasın."
Zoe, avcılara eşyalarını yüklemelerini emretti. Kendi kamp çantasını aldı, Apollon da "Tatlım, bırak ben alayım," dedi. Zoe irkildi. Gözlerinde cinayet işleyecekmiş gibi bir parıltı belirdi.
"Kardeşim," dedi Artemis azarlarcasına. "Avcılarıma yardım edemezsin. Avcılarıma bakamaz, avcılarımla konuşamaz, avcılarıma kur yapamazsın. Ve onlara tatlım diyemezsin."
Apollon ellerini iki yana açtı. "Kusuruma bakma. Unutmuşum. Aaa, kız kardeşim, sen nereye gideceksin ki?"
"Ava çıkacağım," dedi Artemis. "Seni ilgilendirmez."
"Nasıl olsa öğrenirim. Her şeyi görürüm. Her şeyi bilirim."
Artemis burnundan nefes alıyordu. "Apollon, sen işine bak, onları da gidecekleri yere bırak. Ve bir iş karıştırma!"
"Aa, yok, olur mu hiç? Ben asla iş karıştırmam."
Artemis gözlerini devirdi, sonra bize baktı. "Sizi kış gün-dönümünde görürüm. Zoe, avcılardan sen sorumlusun. İşini iyi yap. Ben olsaydım ne yaparsam, onu yap."
Zoe doğruldu. "Emredersiniz leydim."
Artemis çömeldi ve iz ararcasına toprağa dokundu. Ayağa kalktığında endişeli gibiydi. "Çok tehlikeli. Bu avı bul-
48
malıyım."
Ormana doğru depar attı ve karların, gölgelerin arasında kayboldu.
Apollon döndü ve sırıttı, anahtarlıkları parmağında sallıyordu. "Pekala," dedi "kim sürmek ister?"
Avcılar minibüse doluştu. Apollon'dan ve geri kalan biz bulaşıcı hastalık saçan erkeklerden mümkün olduğunca uzağa oturmak için hepsi en arkaya tıkıştı. Bianca da onlarla beraber oturdu, küçük erkek kardeşini bizlerle öne otursun diye yalnız bıraktı ki bu bence çok soğuk bir davranıştı ama Nico'nun umurunda değil gibiydi.
"Süpeer!" dedi Nico, sürücü koltuğunda hoplayıp zıplayarak. "Bu güneş mi gerçekten? Helios ve Selene, güneş ve ay tanrıları sanıyordum. Nasıl oluyor da bazen onlar, bazen sen ve Artemis öyle anılıyorsunuz?"
"Bütçe küçültme meselesi!" dedi Apollon. "Bu işi Romalılar başlattı. Onca tapınağa yapılan o kadar adağa paraları yetmiyordu, bu yüzden Helios'u ve Selene'yi bir kenara attılar, onların görevlerini de bizim görev tanımlarımıza ekledilerler. Kız kardeşime ay düştü. Bana da güneş. İlk başta çok can sıkıcıydı ama en azından bana bu havalı arabayı verdiler."
"Ama bu nasıl çalışıyor?" diye sordu Nico. "Güneş kocaman, alev alev bir gaz topu sanırdım!"
Apollon kıs kıs güldü ve Nico'nun saçlarını karıştırdı. "Bu rivayet muhtemelen Artemis'in bana koca alevli gaz topu demesinden çıktı. Cidden oğlum, bu aslında astronomiden mi yoksa felsefeden mi bahsettiğine bağlı. Astronomi açısından mı ele alalım? Peh, bunun neresi eğlenceli? Ama insanların güneşi nasıl düşündüğünden bahsetmek gerekirse... Eh, işte bu çok ilginç. Pek çok şeyleri güneşe bağlı.
49
Güneş onları sıcak tutuyor, ekinlerini büyütüyor, makinelerine güç veriyor. Her şeyin... nasıl demeli, daha güzel olmasını sağlıyor. Bu araba, insanların güneş üzerine hayallerinden oluşuyor, evlat. Bu düşler de Batı Medeniyeti kadar eski. Her gün bu araba gökte doğudan batıya gidiyor, o önemsiz ölümlü yaşamların hepsine ışık saçıyor. Bu araba güneşin gücünün insanların kafalarında canlandığı biçimdeki göstergesi. Şimdi daha anlaşılır oldu mu?"
Nico kafasını salladı. "Hayır."
"O halde bunun sadece çok, hem de çok güçlü ve tehlikeli bir güneş arabası olduğunu düşün."
"Ben sürebilir miyim?"
"Hayır, daha ufaksın."
"Ben! Ben!" dedi Kıvırcık, elini kaldırarak.
"Hım, hayır," dedi Apollon. "Çok tüylüsün." Bakışları beni es geçip Thalia'nın üzerine geldi.
"Zeus'un Kızı!" dedi. "Göklerin Tanrısı. Mükemmel."
"Of, hayır." Thalia olmaz anlamında kafasını salladı. "Sağ olun, istemem."
"Hadi ama!" dedi Apollon. "Kaç yaşındasın?"
Thalia bir an durakladı. "Bilmiyorum."
Bu acı ama gerçekti. On iki yaşındayken bir ağaca dönüştürülmüştü ama bu tam yedi sene önceydi. Yani eğer geçen yılları sayacak olursanız on dokuz yaşındaydı. Ama kendini hala on iki yaşında hissediyordu, bakınca da on iki ila on dokuz arasında gözüküyordu. Kheiron'un en iyi tahmini, Thalia'nın ağaç halinde de yaşlanmaya devam ettiği ama bunun çok yavaş olduğuydu.
Apollon parmaklarıyla dudaklarına vurdu. "On beş yaşındasın, neredeyse on altı hatta."
"Bunu nasıl bildiniz?"
50
"Eee, ne de olsa ben kehanet tanrısıyım. Bilirim böyle şeyleri. Bir hafta sonra on altına basacaksın."
"Doğum günüm haftaya! 22 Aralık."
"Bu da demektir ki Amerikan trafik yasalarına göre araç sürmeyi öğrenme ehliyeti alabilecek kadar büyüksün!"
Thalia endişeyle olduğu yerde hareket etti. "Şey..."
"Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi Apollon. "Güneş arabasını sürmek gibi büyük bir onuru hak etmiyorsun."
"Söyleyeceğim bu değildi."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Haydi, kıvırma! Maine'den Long Island'a giden yol kısa zaten, arabayı sürmeyi öğrettiğim son çocuğa ne olduğunu da boş ver. Sen Zeus'un kızısın. Seni mi havaya uçuracak!"
Apollon neşeyle güldü. Geri kalanlar olarak ona katılmadık.
Thalia itiraz edecek oldu ama Apollon "hayır" yanıtını kesinlikle kabul edecek gibi durmuyordu. Arabanın panelinde bir şeye bastı ve ön camın üstünde bir levha belirdi. Yazıyı tersten okumak zorunda kaldım (ki okuma bozukluğu olan bir çocuk için bunun yazıları düzden okumaktan pek bir farkı yok). Eminim ki orada UYARI: ACEMİ SÜRÜCÜ yazıyordu.
"Kaldır şunu!" dedi Apollon, Thalia'ya. "Doğuştan şoförsün sen!"
İtiraf edeyim ki kıskandım. Araba sürmeyi iple çekiyor-dum. O sonbaharda, sahil yolu boşken annem beni Montauk'a götürmüş, yol boşken Mazdasını kullanmama izin vermişti. Yani, evet, o bir Japon arabasıydı, bu da güneş arabası ama ne kadar fark olacak canım?
"Hız sıcaklık demektir," diye uyardı Apollon. "O yüzden ağırdan al ilk başta, motoru açmadan önce de yeterince yük-
51
sekte olduğundan emin ol."
Thalia direksiyonu öyle bir sıkıyordu ki eklemleri belirmiş, eli bembeyaz kesilmişti.
"Sorun ne?" diye sordum.
"Hiçbir şey," dedi Thalia titreyerek. "Her... her şey yolunda."
Kendini geriye atıp direksiyona asıldı. Direksiyon kendisine doğru gelince, minibüs öyle hızlı biçimde yukarı fırladı ki arkaya düştüm ve yumuşak bir şeye çarptım.
"Offf," dedi Kıvırcık.
"Pardon."

"Yavaşla!" dedi Apollon.
"Özür dilerim!" dedi Thalia. "Şimdi kontrolüm altında!"
Doğrulmayı başardım. Pencereden dışarı bakınca kalktığımız yerde daire biçimli bir alandaki tüm ağaçların duman saçmaya başladığını gördüm.
"Thalia," dedim, "gaz pedalından ayağını kaldır."
"Hallediyorum Percy," dedi dişlerini sıkarak. Ama hâlâ gazı köklüyordu.
"Ayağını kaldır!" dedim Thalia'ya.
"Kaldırdım!" dedi Thalia. O kadar gerilmişti ki sanki bambu gibi esneyecekti.
"Long Island'a doğru, güneye dönmeliyiz," dedi Apollon. "Sola kır."
Thalia direksiyona bir asıldı, yine kendimi ciyaklayan Kıvırcık'ın kucağında buldum.
"Diğer sola dönsen!" diye önerdi Apollon.
Yine pencereden bakma hatasına düştüm.O kadar yükseğe çıkmıştık ki gökyüzü kapkaranlık olmuştu.
"Ah..." dedi Apollon, kendini sakin olmaya zorladığı hissine kapıldım. "Biraz daha aşağı tatlım. Cod Burnu dondu
52
donacak."
Thalia direksiyonu kırdı. Yüzü tebeşir gibi bembeyazdı, alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu. Onu hiç böyle görmemiştim.
Minibüs burnunu yere çevirdi ve birileri çığlık attı. O kişi belki de bendim. Şimdi saatte binlerce kilometre hızla Atlantik Okyanusu'na doğru ilerliyorduk, New England sahil şeridi sağımızda kalmıştı. Ve minibüs ısınmaya başlamıştı.
Apollon minibüsün arkasında bir yerlere fırlamıştı ama koltukların üstünden tırmanarak öne gitmeye başladı.
"Direksiyonu al!" dedi Kıvırcık yalvarırcasına.
"Endişelenmeyin," dedi Apollon ama asıl kendisi son derece kaygılı gözüküyordu. "Tek öğrenmesi gereken... OHA!"
Ne gördüğünü gördüm. Altımızda karlarla kaplı ufak bir New England kasabası vardı. En azından eskiden karlarla kaplıydı. Baktıkça ağaçların, çatıların, bahçelerin üstündeki karların eridiğini gördüm. Bir kilisenin üstündeki beyaz kulenin tepesi karardı, için için yanmaya, dumanlar saçmaya başladı. Kasabanın dört bir yanında doğum günü pastasının üstündeki mumlar gibi ufak duman sütunları yükselmeye başlamıştı. Ağaçlar ve çatılar alev alıyordu.
"Yukarı çek!" diye bağırdım.
Thalia'nın gözlerinde vahşi bir ateş vardı. Direksiyonu hızla geri çekti, neyse ki bu kez bir yerlere tutunmayı bece-rebildim. Yukarı doğru yükseldikçe, kasabayı saran ateşlerin bir anda ortaya çıkan soğuk esinti ile söndüğünü arka pencereden görebiliyordum.
"İşte," dedi Apollon parmağıyla işaret ederek. "Dümdüz gidince Long Island'dayız. Biraz yavaşlasak mı canım? Mecazi anlamda dümdüz gideceğiz."
53
Thalia, Long Island'ın kuzey sahili boyunca göğü gürlete-rek ilerliyordu. Melez Kampı önümüzdeydi; vadiyi, ormanı, sahili, yemek yenen gazinoyu, kulübeleri ve amfitiyatroyu görebiliyordum.
"Her şey kontrolüm altında," diye mırıldandı Thalia. "Her şey kontrolüm altında."
Artık birkaç yüz metre kalmıştı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Fren yap," dedi Apollon.
"Bunu yapabilirim."
"FREN YAP!"
Thalia tüm gücüyle frene bastı ve güneş minibüsü kırk beş derece açıyla öne devrildi, doğruca Melez Kampı'nın kano gölüne çarptı. FOŞŞŞŞŞŞ! Su buharlaştı, geride ellerinde yarısı örülmüş sepetleriyle dışarı fırlayan birkaç tane korkmuş su perisi kalmışü.
Minibüs köpükler saçarak suyun yüzeyine çıktı, üstünde alabora olmuş, kısmen yanmış kanolar vardı.
"Fevkalade," dedi Apollon güzel bir gülümsemeyle. "Haklıydın canım. Her şey kontrolün altındaydı. Haydi, şimdi gidip önemli birilerini buharlaştırmış mıyız bakalım, olur mu?"
54
BÖLÜM BEŞ 2İS
SU ALTI N D AN TELEFON GÖRÜŞMESİ YAPIYORUM
Daha önce kış mevsiminde hiç görmemiştim Melez Kam-pı'nı, bu yüzden kar beni şaşırtmıştı.
Bakın, aslında kampın son derece güçlü bir büyülü iklim kontrolü sistemi var. Kamp müdürü Bay D. izin vermedikçe sınırlardan içeri hiçbir şey giremez. Kamp ılık ve güneşli olur diye düşünmüştüm ama kampa az da olsa kar yağmasına izin verilmiş. Araba yarışları sahasını, çilek tarlalarını buz kaplamış. Kulübelere Noel süsleri gibi zayıf, titrek ışıklarla süslenmiş ama bunlar gerçek ateş küreleri gibi görünüyorlar. Ormanda daha çok ışık yanıyordu ama en tuhaf olan, Büyük Ev'in tavan arasında, yani bir mumya bedenine hapsedilmiş Kahin'in yaşadığı yerde bir ateş yanmasıydı. Acaba Delphi'nin ruhu orada ateşte şekerleme falan mı eritiyor diye düşündüm.
"Vay be," dedi Nico minibüsten sürünerek inerken. "Bu bir tırmanma duvarı m?"
"Evet," dedim.
"Neden üstünden lavlar akıyor?"
"Fazladan zorluk olsun diye. Gel haydi. Kheiron'la tanıştıracağım seni. Zoe, sen tanışmış..."
"Kheiron'u tanıyorum," dedi Zoe mağrur bir edayla. "Sekiz Numaralı Kulübe'de olacağımızı söyle ona. Avcılar, beni takip edin."
55
"Size yolu göstereyim," diye bir öneride bulundu Kıvırcık.
"Yolu biliyoruz."
"A ama gerçekten zahmet olmaz. Burada öyle kolay kaybo-lunur ki. Dikkat etmezseniz," derken bir kanoya takılıp düştü ve hiçbir şey olmamış gibi kalkıp konuşmaya devem etti Kıvırcık "tıpkı yaşlı keçi babacığımın dediği gibi! Haydi gelin!"
Zoe gözlerini devirdi ama sanırım Kıvırcık'tan kurtulamayacağını anladı. Avcılar çantalarını ve yaylarını omuzladıkları gibi kulübelere doğru yöneldiler. Bianca di Angelo gitmeden önce kardeşinin kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Sonra bir yanıt beklercesine suratına baktı ama Nico surat asıp sırtını döndü.
Apollon, avcıların arkasından seslendi: "Kendinize iyi bakın canlarım." Ardından bana göz kırptı. "Kehanetlere dikkat et Percy. Yakında görüşürüz."
"Siz ne demek istiyorsunuz?"
Apollon yanıt vermek yerine tekrar minibüse atladı. "Görüşürüz Thalia," diye seslendi. "Ve... eee... uslu dur!"
Thalia'ya hınzırca gülümsedi, sanki onun bilmediği bir şey biliyordu. Sonra kapıları kapattı ve motoru çalıştırdı. Bir sıcaklık patlamasıyla güneş arabası havalanırken yana döndüm. Geri baktığımda gölden buhar tüttüğünü gördüm. Kırmızı bir Maserati de ormanın üstünden gidiyor, göğe tırmandıkça da daha parlaklaşıyordu. Sonra bir güneş ışığına dönüşüp kayboldu.
Nico hâlâ surat asıyordu, acaba kız kardeşi ona ne demişti?
"Kheiron kim?" diye sordu. "Bende onun oyun heykelciği yok."
"Etkinlik müdürümüz," dedim. "O bir... neyse, görürsün."
"Madem avcı kızlar onu sevmiyor," diye homurdandı Nico "bu kadarı bana yeterli. Gidelim."
56
Kampla ilgili şaşırtıcı olan ikinci şey de ne kadar boş olduğuydu. Demek istediğim, tabii ki melezlerin çoğu yalnızca yazın burada eğitim görüyordu; tamam, bunu biliyordum. Şimdi sadece tüm sene boyunca kalanlar burada olacaktı; onların ya gidebilecekleri bir evleri yoktu, ya da kamptan çıkarlarsa sürekli canavarların saldırısına maruz kalacaklardı. Ama onlardan da çok kişi yoktu.
Kampın silah deposunun önündeki metal ergitme fırınının ateşini besleyen, Hephaistos Kulübesi'nden Charles Beckendorf'u gördüm. Stoll kardeşler, yani Hermes Kulü-besi'nden Travis ve Connor kamp dükkanının üstüne vurulmuş kilidi kurcalıyorlardı. Ares Kulübesi'nden birkaç çocuksa ormanın kenarında, ağaç nemfleriyle kartopu savaşı yapıyorlardı. Hepi topu bu kadar kişi vardı. Hatta Ares Kulübesi'nden eski rakibim Clarisse bile ortalıkta yoktu.
Büyük Ev, verandayı ısıtan kırmızılı sarılı ateş toplarıyla süslenmişti; nasıl oluyorsa hiçbir şey tutuşmuyordu. Evin içindeyse ocağın alevleri yanıyordu. Havada sıcak çikolata kokusu vardı. Kamp müdürü Bay D. ve Kheiron salonda sessizce kağıt oynuyorlardı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Kheiron'un kahverengi sakalı kış gelince iyice çalı gibi olmuştu. Kıvırcık saçları daha da uzamıştı. Madem bu sene öğretmen kılığında değil, biraz rahat olmak hakkı diye düşündüm. Üstünde at toynağı deseni olan tüylü bir kazak giymişti, tekerlekli iskemlesinin üstüne de neredeyse onu tümüyle örten bir battaniye örtmüştü.
Bizi görünce gülümsedi. "Percy! Thalia! Hoş geldiniz. A, bu da şey olmalı... "
"Nico di Angelo," dedim. "O ve kız kardeşi birer melez."
Kheiron rahatlayarak bir oh çekti. "O halde başardınız."
"Eee... "
57
Gülümsemesi yüzünde eridi. "Ne oldu? Annabeth nerede?"
"Eyvahlar olsun," dedi Bay D. sıkılmış bir sesle. "Yine mi biri kayboldu?"
Bay D.'ye bakmamaya çalışıyordum ama üstündeki fosforlu turuncu leopar desenli eşofmanı ve mor spor ayakkabılarına bakmamak mümkün değildi. (Hani bir de Bay D. ölümsüz yaşamında bir kez olsun koşuya çıkmış olsa içim yanmayacak!) Kara kıvırcık saçlarının üstündeki bir yana eğilmiş altın defne yaprağından taç da bezikte son eli kazandığının göstergesiydi.
"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Thalia. "Başka kim kayboldu?"
Tam o sırada koşarak Kıvırcık odaya daldı, deli gibi sırıtıyordu. Yüzünde tokat izine benzer kırmızı izler vardı, bir gözü de morarmıştı. "Avcıların hepsi kulübelerine yerleşti!"
Kheiron kaşlarını çattı. "Avcılar demek? Konuşacak çok şey var belli ki." Nico'ya göz ucuyla baktı. "Kıvırcık, belki de genç dostumuzu çalışma odasına götürüp bilgilendirme filmimizi göstersen iyi olur."
"Ama... Ah, tamam. Elbette efendim."
"Bilgilendirme filmi mi?" diye sordu Nico. "Benim yaş grubuma uygun mu? Bianca bu konuda çok katıdır da."
"13 yaşından küçükler bir yetişkinle izleyebilir," dedi Kıvırcık.
"Süpermiş!" Nico memnuniyetle onun peşinden odadan çıktı.
"Şimdi," dedi Kheiron, Thalia'ya ve bana, "ikiniz de oturun da şu hikayenin tümünü bir anlatın."

58
Olan biteni anlatınca Kheiron, Bay D.'ye döndü. "Hemen Annabeth'i bulmak için bir arama ekibi yollamalıyız," dedi.
"Ben giderim," dedik Thalia ile aynı anda.
Bay D. burnunu çekti. "Kesinlikle olmaz!"
Thalia da ben de şikayet edecek olduk ama Bay D. elini kaldırdı. Gözlerinde ise eğer çenemizi kapatmazsak kötü ve ilahi bir şeyler olacağının belirtisi olan o morumsu öfkeli alev belirmişti.
"Bana anlattıklarınızdan," dedi Bay D. "bu aptalca macerada bile işi yüzünüze gözünüze bulaştırdığınız ortaya çıkıyor. Ah, ne yazık ki kaybettik Annie Bell'i..."
"Annabeth!" diye çıkıştım. Kız yedi yaşından beri bu kamptaydı, Bay D. yine de kızın adını bilmezden geliyordu.
"Evet, evet," dedi. "Onun yerine de can sıkıcı, ufak bir oğlan çocuğu buldunuz. Bu nedenle, saçma sapan bir kurtarma operasyonu ile daha fazla melezi kaybetme riskini almak anlamsız. Bu Annie denen kızın ölmüş olma ihtimali yüksek."
Bay D.'yi boğasım gelmişti. Zeus'un alkolden uzak dursun diye yüz seneliğine bu tanrıyı başımıza göndermesi haksızlıktı. Bay D.'nin Olimpos'taki srumsuz davranışlarının cezasını onun yerine biz çekiyorduk.
"Annabeth hayatta olabilir," dedi Kheiron ama istese de neşeli gelmiyordu sesi. Ne de olsa tüm sene burada kaldığı onca yıl boyunca Annabeth'i o yetiştirmişti. Bu Annabeth'in babası ve üvey annesi ile ikinci kez beraber yaşamayı denemesinden önceydi gerçi. "O çok akıllıdır. Eğer ki.... Eğer ki düşmanlarımız onu esir etmişse, bir süre onlara oyun oynayacaktır. Hatta onlarla işbirliği yapıyor gibi bile gözükecektir."
"Bu doğru," dedi Thalia. "Hem Luke onu canlı ister."
"O halde," dedi Bay D. "umalım da kendi başına kaçabilecek kadar akıllı olsun."
59
Masadan kalktım.
"Percy." Kheiron'un sesi kendine hakim ol diyordu bana. Aklımın bir yerinde, Bay D. ile uğraşılmaz, fikri vardı. Benim gibi fevri, hiperaktif, dikkat eksikliği olan bir çocuksanız bile, o bunu umursamaz. Ama o kadar öfkeliydim ki bunlara önem veremiyordum.
"Bir kampçı daha kayboldu diye keyfiniz pek yerinde," dedim. "Hepimiz kaybolsak göbek atacaksınız!"
Bay D. şöyle bir esnedi. "Bir şey mi demek istiyorsun?"
"Evet," diye kükredim. "Buraya cezalandırılmak için gönderilmiş bile olsanız, tembel bir hıyar gibi davranmanız gerekmez! Bu sizin de medeniyetiniz. Biraz kımıldanıp yardım etseniz ne olur!"
Bir süreliğine ateşin çatırtısı dışında çıt çıkmadı. Bay D. gözlerinden yansıyan ışığın etkisiyle bayağı sinsi görünüyordu. Ağzını açıp bir şey diyecek oldu (tahminen de beni paramparça edecek bir lanet okuyacaktı), derken Nico daldı odaya, arkasından da Kıvırcık geldi.
"SÜPPERRR!" diye bağırdı Nico ve ellerini Kheiron'a uzattı. "Sen... sen bir sentorsun!"
Kheiron endişeli de olsa gülümsemeyi becerdi. "Evet, Bay di Angelo, öyleyim. Gerçi, eh, ilk tanışmalarda bu tekerlekli iskemlede, insan görünüşünde olmayı tercih ediyorum."
"Hem... Vay be!" Bay D.'ye baktı Nico. "Sen de şu şarapçı herifmişsin? Hadi oradan!"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Bay D. bakışlarını benden uzaklaştırıp nefret dolu şekilde Nico'ya baktı. "Şarapçı herif mi?"
"Dionisos, değil mi? Of, vay be! Bende senin heykelciğin var."
"Heykelciğim mi!"
60
"Oyunumda yani, Efsanebüyüsü. Hologram kartın bile var! Ve sadece beş yüz saldırı puanın olsa da, herkes en berbat tanrı kartı olduğunu düşünse de, bence senin güçlerin çoook tatlı!"
"A!" Bay D.'nin kafası tamamen karışmıştı ki muhtemelen hayatımı kurtaran da bu oldu. "Eee, şey, bu... çok hoş!"
"Percy," dedi Kheiron hemen "sen ve Thalia doğruca kulübelere gidin. Kampçılara yarın akşam bayrak yakalamaca oynayacağımızı söyleyin."
"Bayrak yakalamaca mı?" diye sordum. "Ama yeterince kişi... "
"Ama bu adettendir," dedi Kheiron. "Avcılar ne zaman misafirliğe gelse dostane bir maç olur."
"Evet," diye mırıldandı Thalia "son derece dostane."
Kheiron başını Bay D.'ye çevirdi. Bay D. hâlâ kaşlarını çatıyordu çünkü Nico tüm tanrıların oyunda kaç savunma puanı olduğu üzerine dur durak bilmeden konuşuyordu. "Haydi, koşun gidin," dedi Kheiron bize.
"Ah, tamam," dedi Thalia. "Haydi Percy."
Dionisos beni öldüreceğini hatırlamadan beni Büyük Ev'den çekip çıkarttı.
"Yahu, zaten Ares'in cinlerini tepesine getiriyorsun," diye hatırlattı Thalia kulübelere doğru ilerlerken. "Başka ölümsüz düşman mı lazım illa ki?"
Haklıydı. Kamptaki ilk yazımda Ares'le kavgaya tutuşmuştum, bu yüzden o ve çocukları beni öldürmek istiyordu. Dionisos'u da deli etmeye hiç gerek yoktu.
"Özür dilerim," dedim. "Ama elimde değildi. O kadar büyük bir haksızlık ki bu."
Silahlığın yanında durdu ve vadiye, Melez Tepesi'nin
61
başına baktı. Dönüştüğü çam ağacı hâlâ oradaydı, en alttaki dalından da Altın Post'un parıltısı geliyordu. Hâlâ ağacın büyüsü koruyordu kampın sınırlarını ama ağaç artık gücünü Thalia'nın ruhundan almıyordu.
"Percy, hayat haksızlıklarla dolu," diye mırıldandı Thalia. "Bazen öyle şeyler diliyorum ki..."
Cümlesini bitirmedi ama o kadar kederliydi ki sesi, onun için üzüldüm. Dağınık siyah saçları, simsiyah punk kıyafetleri, üstüne çektiği eski, yün paltosuyla bu bembeyaz manzaraya yanlışlıkla düşmüş devasa bir kuzguna benziyordu.
"Annabeth'i geri getireceğiz," diye söz verdim. "Ama henüz nasıl yapacağımızı bilmiyorum."
"Önce bir baktım Luke kaybolmuş," dedi. "Şimdi de Annabeth... "
"Böyle düşünme."
"Haklısın." Doğruldu. "Bir yol buluruz elbet."
Basket sahasında avcılardan birkaçı üçlük çalışıyordu. İçlerinden biriyse Ares Kulübesi'nden bir oğlanla kavga ediyordu. Ares çocuğu elini kılıcına atmıştı, avcı kızsa elinden o an basket topunu atıp yayı ile okunu çekecekmiş gibi duruyordu.
"Ben şu kavgayı ayırayım," dedi Thalia. "Sen de git kulübeleri dolaş. Herkese yarın bayrak yakalamaca olduğunu söyle."
"Tamam. Sen de takım kaptanı ol."
"Hayır, hayır," dedi. "Sen kampta daha kıdemlisin. Sen kaptan ol."
"Eh... ikimiz de kaptan olabiliriz?"
Bu söylediğim onun da hoşuna gitmemişti ama olur anlamında başını salladı.
O sahaya doğru ilerlerken arkasından seslendim "Hey,
62
Thalia."
"Evet?"
"Westover'da olanlar için özür dilerim. Sizleri beklemeliydim."
"Sorun değil Percy. Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım." Ağırlığını bir o ayağına, bir bu ayağına veriyordu, sanki daha konuşsam mı, konuşmasam mı diye düşünüyordu. "Biliyorsun, annemi sordun, ben de sana bağırdım. Sadece... yedi sene sonra onu bulmaya gittim ve Los Angeles'ta öldüğünü öğrendim. O... hım... çok içiyordu, anlaşılan o ki iki sene önce, bir gece arabayla yola çıkmış ve... " Thalia gözlerini sıkı sıkı yumdu.
"Başın sağ olsun."
"Eh, neyse. Yani... çok da yakındık denemez. On yaşımdayken evden kaçtım. Hayatımın en güzel iki senesi Luke ve Annabeth'le beraber gezdiğimiz yıllardı. Ama hâlâ..."
"O yüzden güneş arabasında bu kadar sıkıntı çektin."
İhtiyatlı bir şekilde bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"
"Nasıl da gerilmiştin. Anneni düşünmüştün sanırım, direksiyonun başına geçmek istemiyordun."
Keşke ağzımı açmasaydım. Thalia'nın yüzündeki ifade, bir keresinde kızgın halini gördüğüm Zeus'unkine benziyordu. Sanki her an gözlerinden bir milyon voltluk elektrikler saçacak gibiydi.
"Evet," diye mırıldandı. "Ondandı herhalde."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Sahaya, bir kılıç ve bir basket topu ile birbirlerini öldürecek olan Ares kampçısı ve avcı kızın yanına gitti.
Kamptaki kulübeler kadar tuhaf yapıları bir arada görme-mişsinizdir. Bir ve İki Numaralı Kulübeler olan Zeus'un ve Hera'nın büyük beyaz sütunlu binaları tam ortadadır; sağda
63
beş tanrıçanın, solda ise beş tanrının kulübesi vardır; böylece hepsi merkezdeki yeşil çimlerin ve mangal ocağının etrafında bir U şekli oluşturur.
Sırayla herkese bayrak yakalamacayı haber verdim. Günün ortasında şekerleme yapan bir Ares çocuğunu uyandırdım, "Defol buradan!" diye bağırdı bana. Clarisse'nin nerede olduğunu sordum. "Kheiron için bir göreve çıktı. Son derece gizli!"
"İyi mi?"
"Bir aydır ondan haber almıyorum. Görevde kayboldu. Sen de buradan çıkmazsan aynısı başına gelecek!"
Uykusunu daha bölmeyeyim diye düşündüm.
Son olarak Üç Numaralı Kulübe'ye, Poseidon Kulübesi'ne gittim. Deniz taşlarından örülmüş, taşlarının içine de deniz kabukları, mercan kalıntıları gömülmüş alçak, gri bir binaydı bu. İçi de her zaman olduğu üzere, benim ranzam hariç boştu tabii. Yastığımın yanındaki duvarda bir Minotor boynuzu asılıydı.
Sırt çantamdan Annabeth'in beysbol kepini çıkarttım ve baş ucumdaki çekmecenin üstüne koydum. Onu bulunca kepini geri verecektim. Ve kesinlikle onu bulacaküm.
Kol saatimi çıkarttım ve kalkanı harekete geçirdim. Döne döne açılırken gacır gucur sesler çıkardı. Dr. Diken'in fırlattığı oklar pirinci bir sürü yerinden delmişti. Bir yarık yüzünden kalkan tamamen açılamıyordu, bu yüzden kalkan iki dilimi eksik bir pizzaya benziyordu. Kardeşimin üstüne işlediği o güzelim metal resimler tamamen yamulmuştu. Annabeth'le beraber Hydra ile savaşımızı gösteren resimde sanki kafama bir meteor düşmüştü. Kalkanı kayışından duvara, Minotor boynuzunun yanma astım ama artık bakmak bile acı veriyordu. Belki Hephaistos Kulübesi'ndeki
64
Beckendorf bunu tamir edebilirdi. Kamptaki en iyi zırh ustası oydu. Akşam yemeğinde sorardım artık.
Kalkana bakakalmıştım ki tuhaf bir ses fark ettim; bu çağıldayan su sesiydi ve odada yeni bir şey olduğunu gördüm. Kulübenin gerisinde, gri deniz kayalarıyla örülmüş büyük bir havuz vardı. Üstündeki balık şeklinde oyulmuş bir oluktan akıyordu su. Balığın ağzından fışkıran tuzlu su, kayarak havuzun içine akıyordu. Su herhalde sıcaktı çünkü soğuk kış havasına sislerle karışıyor, içeriyi bir sauna haline getiriyordu. Odada sanki yaz vardı, ılıktı içerisi, havada deniz kokusunun tazeliği vardı.
Havuzdan içeri daldım. Yanında köşesinde bir not yoktu ama bunun yalnızca Poseidon'un bir armağanı olduğunu biliyordum.
Suya baktım ve "Sağ ol baba," dedim.
Suyun yüzeyi titredi. Havuzun dibinde parlayan sikkeler vardı. Bunlar en az on-on iki altın drahmiydi. Çeşmenin amacını şimdi anlamıştım. Ailemle irtibat kurmam gerektiğini hatırlatıyordu.
En yakındaki pencereyi açtım, kış güneşi dışarı çıkan buharda gökkuşağı oluşturdu. Sonra sıcak suyun içine elimi sokup bir altın para çıkarttım.
"İris, ey Gökkuşağı'nm Tanrıçası," dedim "kabul et adağımı."
Buharın içine bir altın para fırlattım ve kayboldu. Sonra ilk kimle konuşacağımı daha düşünmediğimi fark ettim. Annem mi? "Hayırlı evlat" dediğin öyle yapardı ama henüz benim için endişelenmemiştir diye geçirdim aklımdan. Günlerce, hatta bazen haftalarca kaybolmama alışkındı.
Babam mı? Onunla gerçekten konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu, neredeyse iki sene. Ama acaba İris mesajı
65
ile bir tanrıya ulaşılabilir miydi? Hiç denememiştim. Acaba bu telefonda bir şeyler pazarlayanlar gibi sinir mi ederdi onları?
Biraz tereddüt ettim. Sonra kararımı verdim.
"Bana Tyson'ı göster," diye diledim. "Kiklopların demir atölyesinde."
Buhar parıldadı ve üvey kardeşimin görüntüsü belirdi. Etrafını ateşler sarmışü, o bir kiklop olmasa bu bir sorun olabilirdi tabii. Bir örsün üzerine eğilmiş, kor haldeki bir kılıcı dövüyordu. Kıvılcımlar uçuşuyor, alevler etrafında uçuşuyordu. Arkasında mermerden bir pencere vardı ve koyu mavi bir suya bakıyordu: bu, okyanusun dibiydi.
"Tyson!" diye bağırdım.
Çekiç sesleri ve kükreyen alevler yüzünden önce beni duymadı.
"TYSON!"
Döndü ve o kocaman tek gözü açıldı. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve çarpık, sarı dişleri belirdi. "Percy!" Dövdüğü kılıç ağzını yere attı ve beni kucaklamak için bana doğru koştu. Görüntü bulanıklaşü, içgüdüsel olarak geri kaçtım. "Tyson bu bir İris mesajı. Gerçekte burada değilim."
"Aaa." Tekrar görüntüye girdi, utanmış gibiydi. "Ya biliyordum. Evet."
"Nasılsın?" diye sordum. "İşin nasıl?"
Gözleri parladı. "İşimi seviyorum! Baksana!" Kor kılıç ağzını çıplak elleriyle aldı. "Bunu ben yapüm!"
"Çok havalı."
"Üstüne adımı yazdım. Tam şuraya."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Muhteşem. Bak bir şey diyeceğim, babamla sık görüşü-

yor musun?"
Tyson'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Çok değil. Babacık meşgul. Savaş yüzünden kaygılı."
"Ne demek istiyorsun?"
Tyson iç geçirdi. Kılıcın ağzını pencereden dışarı çıkardı, kılıç suya girince kaynayan kabarcıklardan bir su buharı bulutu oluştu. "Yaşlı deniz ruhları sorun çıkartıyor. Aigaios. Okeanos. Bu adamlar."
Neden bahsettiğini kısmen de olsa anlamıştım. Titanlar döneminde okyanuslara hükmeden ölümsüzlerden bahsediyordu. Tabii, bu Olimposlular ipleri ele almadan önceydi. Şimdi geri dönmüş olmaları, Titan Tanrı Kronos'un ve müttefiklerinin kuvvet kazanması hayra alamet değildi.
"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.
Tyson üzgün üzgün başını salladı. "Denizkızlarını silahlandırıyoruz. Yarma dek bin kadar kılıca ihtiyaçları var."
Yaptığı kılıç ağzına baktı ve iç geçirdi. "Yaşlı ruhlar kötü gemiyi koruyorlar."
"Pren^ses Andromeda mı?" dedim. "Luke'un gemisi yani?"
"Evet. Bulunmasını da zorlaştırıyorlar. Babacığın fırtınalarından koruyorlar. Yoksa çoktan denizin dibini bulmuştu gemi."
"Bu iyi olurdu."
Tyson birden neşelendi, sanki aklına başka bir fikir gelmişti. "Annabeth! 0 da yanında mı?"
"Eee, şey... " Yüreğim kabardı, kocaman bir bowling topu oldu. Tyson, Annabeth'in fıstık ezmesinden sonra en tatlı şey olduğunu düşünürdü (ki gerçekten severdi fıstık ezmesini). Annabeth'in kaybolduğunu söylemeye yüreğim el vermedi. Hem bunu duysa öyle bir ağlardı ki atölyedeki tüm

ateşi söndürürdü. "Eee, hayır... şimdi burada değil."
"Ona selam söyle." Ağzı kulaklarında gülümsedi. "Selam Annabeth!"
"Tamam." Zorla da olsa yutkundum. "Söylerim."
"Ve Percy, kötü gemiyi dert etme. Uzaklaşıyor."
"Ne demek istiyorsun?"
"Panama Kanalı'na! Çok uzaklara."
Kaşlarımı çattım. Luke neden iblis dolu bir gemiyi o kadar uzağa götürsündü ki? Onu son gördüğümde Doğu Sahilleri'nde ilerliyor, melezleri yanına katarak canavar ordusunu eğitiyordu.
"Tamam," dedim ama çok da tatmin etmemişti bu durum beni. "Eh... iyi. Sanırım."
Demirhanede derinden bir ses kükreyerek bir şeyler dedi ama dediklerini anlamadım. Tyson irkildi. "İşe dönmeliyim! Patron delirmesin. İyi şanslar kardeşim!"
"Tamam. Babama de ki..."
Ama cümlemi bitiremedim; görüntü parıldadı ve kayboldu. Tekrar kulübemde yapayalnız kaldım, eskisinden de yalnız hissediyordum kendimi.
O gün akşam yemeğinde, daha da sefil bir haldeydim.
Yemek mükemmeldi her zamanki gibi, tamam. Mangal, pizza ve hiç boşalmayan gazoz dolu kadehler oldu mu yemek kötü olur mu hiç. Açıkhava gazinosu meşaleler ve mangallarla ısınıyordu ama herkesin kendi kulübesinin masasında kamp arkadaşları ile oturması şart olduğundan, bu demekti ki ben Poseidon masasında yapayalnız oturacaktım. Thalia da tek başına Zeus masasında oturuyordu ama işte, beraber otura-mıyorduk. Kamp kuralları. Hephaistos, Ares ve Hermes Kulübeleri'nde en azından birkaç kişi vardı. Nico da Stoll

kardeşlerle oturuyordu; çünkü eğer Olimposlu ebeveynlerinin kim oldukları bilinmiyorsa tüm yeni kampçılar Hermes Kulübesi'nde kalırlardı. Stoll kardeşler, Nico'yu pokerin Efsanebüyüsü'nden çok daha iyi bir oyun olduğuna ikna etmeye çalışıyorlardı. Nico'nun kaybedecek çok parası olmadığını umuyordum.
Eğleniyor gibi görünen tek masa, Artemis masasıydı. Avcılar, kocaman bir aile gibi yiyip içip kahkahalara boğuluyorlardı. Zoe evin annesi gibi başa oturmuştu. Diğerleri gibi kahkaha atmasa da, o da ara sıra gülümsüyordu. Saçlarının koyu renk örgülerine yerleşmiş gümüş vekil tacı parıl parıl parlıyordu. Gülünce daha sevimli oluyordu. Bianca di Angelo da iyi vakit geçiriyormuş gibi gözüküyordu. Basket sahasında Ares çocuklarıyla kavga çıkartmış olan iri kızdan bilek güreşi dersi alıyordu. İri kız her seferinde onu yense de Bianca bunu dert etmiyor gibiydi.
Yemek yeme faslı bitince Kheiron, adet olduğu üzere, Tanrıların şerefine kadeh kaldırdı ve Artemis'in avcılarına resmen "hoş geldiniz," dedi. Ancak ardından gelen alkış sesleri pek gönülsüz çıkmıştı. Sonra Kheiron yarın gece "iyi niyet" gösterisi olarak düzenlenecek bayrak yakalamaca oyununu duyurunca bu daha çok alkış aldı.
Sonrasında artık kış geldiği için erkenden kulübelerimize doğru yürüdük. Tükenmiştim ama bu sayede daha rahat uyudum. İşin güzel kısmı buydu. Kötü kısmı kabus gör-memdi ki kendi standartlarıma göre bile kabus gibi bir kabustu. Annabeth karanlık bir yamacın tepesinde sislere gömülmüştü. Bulunduğu yer neredeyse Yeraltı Dünyası'na benziyordu çünkü anında kapalı yerde kalma korkusu basmıştı içimi ve göğü göremiyordum; sanki mağaradaymışız

gibi kapalı, ağır bir karanlık vardı ortamda.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Annabeth güç bela çıkıyordu yamacı. Kapkara mermerden, eski, kırık dökük Yunan sütunları her yana saçılmıştı, sanki bir şeyler kocaman bir binayı viran etmişti.
"Diken!" diye haykırdı Annabeth. "Neredesin? Neden getirdin beni buraya?" Düşe kalka yıkık bir duvarın üstünden geçti ve tepenin başına geldi.
Nefesi kesildi.
Luke oradaydı. Ve acı çekiyordu.
Taşlık zemine çökmüştü, kalkmaya çalışıyordu. Karanlık etrafında daha yoğundu sanki aç bir kurt sürüsüymüşçesine sarıyordu sisler etrafını. Kıyafetleri lime lime olmuştu, yüzü yara bere içinde, kan ter içindeydi.
"Annabeth," diye seslendi. "Yardım et! Lütfen!"
Annabeth ona koştu.
Bağırmaya çalıştım: o bir hain! Ona güvenme!
Ama bu kabusta çıkmıyordu sesim.
Annabeth'in gözleri dolmuştu. Sanki Luke'un yüzüne dokunmak istercesine elini uzattı ama son anda tedirgin oldu, çekti elini.
"Ne oldu?" diye sordu.
"Beni burada bıraktılar," dedi Luke inleyerek. "Lütfen. Beni öldürecek bu."
Sorun neydi göremiyordum. Sanki görünmez bir lanete karşı mücadele ediyor, sanki sis suyunu çıkartacakmış gibi sıkıyordu Luke'u.
"Neden güveneyim ki sana?" diye sordu Annabeth. Sesi kırgınlıklarla doluydu.
"Güvenmemelisin," dedi Luke. "Sana çok kötü davrandım. Ama bana yardım etmezsen öleceğim."
Bırak ölsün! diye bağırmak istiyordum. Luke yüz kere

soğukkanlılıkla öldürmeye çalışmıştı bizi. Annabeth'in şefkatini hak etmiyordu.
Sonra Luke'un tepesindeki karanlık, depremde yıkılan bir tavan gibi çökmeye başladı. Kocaman kaya parçaları dökülüyordu. Annabeth beliren bir çatlağa gizlendi ve tüm tavan çöktü. Annabeth nasıl olduysa tavanı tutmuştu, bu tonlarca kaya demekti. Kendisinin ve Luke'un ölmesini sırf acı kuvvetiyle engelliyordu. Bu mümkün olamazdı. Bunu yapamaması gerekiyordu.
Luke yerde yuvarlanarak kaçtı, nefes nefese "Teşekkürler," dedi.
"Yardım et de tutayım," dedi Annabeth inleyerek.
Luke nefesini toparladı. Yüzü kir pas içindeydi. Güç de olsa doğruldu.
"Sana güvenebileceğimi biliyordum." Kıpır kıpır titreyen karanlık Annabeth'i ha ezdi ha ezecekken, Luke yürüyerek uzaklaşmaya başladı.
"YARDIM ET!" diye yalvardı Luke'a.
"Aman, dert etme!" dedi Luke. "Yardım yolda. Hepsi planın parçası. Bu arada sakın ölme, olur mu?"
Karanlık tavan yeniden düşmeye başladı ve Annabeth'i zemine itti.
Yatakta bir anda doğrulup uyandım, çarşafı tutup çektim. Kulübemde tuzlu su kaynağının şırıltısı dışında hiç ses yoktu. Çekmecenin üstündeki saat gece yarısının geçtiğini gösteriyordu.
Sadece bir kabustu ama iki şeyden emindim: Annabeth büyük bir tehlike içerisindeydi. Ve bu işten Luke sorumluydu.

BÖLÜM ALTI 2İS
ESKİ VE ÖLÜ BİR ARKADAŞ ZİYARETE GELİYOR
Sonraki sabah kahvaltıdan sonra Kıvırcık'a gördüğüm kabusu anlattım. Çayırda oturmuş, karların içerisinde orman nemflerini kovalayan satirleri izliyorduk. Yakalarlarsa satirleri öpeceklerine söz vermişti nemfler ama pek yakalanmıyorlardı. Genelde nemf bir satiri baştan çıkarıyor, peşinde koşturuyor, sonra karla kaplı bir ağaca dönüyor, zavallı satir de kafasını donk diye ağaca vurunca üstüne bir kar yığını dökülüveri-yordu.
Kıvırcık'a kabusu anlatınca, parmağını bacağındaki tüylere dolayıp burmaya başladı.
"Üstüne bir mağara tavanı mı çöktü yani?" diye sordu.
"Evet. Bunun da anlamı ne şimdi?"
Kıvırcık bilmiyorum anlamında kafasını salladı. "Ama Zoe'nin gördüğünü de hesaba katarsak... "
"Hı? Ne demek istiyorsun? Zoe de mi böyle bir kabus gördü?"
"Ben... aslında tam olarak bilmiyorum. Sabah üç gibi Büyük Ev'e geldi, Kheiron'la görüşmek istedi. Gerçekten paniğe kapılmış gibiydi."
"Hadi ya, senin bundan nasıl haberin oldu?"
Kıvırcık kızardı, bozardı. "Artemis Kulübesi'nin önünde çadır kurmuştum denebilir."

"Ne için?"
"Sadece, işte, yakınlarında olayım diye."
"Seni toynaklı avcı seni!"
"Hayır, hiç de bile. Her neyse, onu Büyük Ev'e kadar izledim, bir çalının dibine saklandım ve her şeyi gördüm. Argos onu içeri almayınca gerçekten üzüldü. Biraz tehlikeli bir durumdu."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Bunu kafamda canlandırmaya çalıştım. Argos kampın güvenlik görevlisiydi: bedeninin her yerinde gözler olan iri, sarışın bir adam. Ciddi bir şey olmadığında pek ortalıkta gözükmezdi. Gecegölgesi Zoe ile kavgaya tutuşsalar iddiaya girmek istemezdim.
"Ne dedi Zoe?" diye sordum.
Kıvırcık suratını buruşturdu. "Üzüldüğü zaman cidden eski dilde konuşmaya başlıyor, anlaması da zor oluyor. Ama Artemis'in başının dertte olduğunu, avcılara ihtiyacı olduğunu çıkarttım. Sonra Argos'a çıban kafalı maskara gibi bir şeyler dedi. Sanırım kötü bir şey dedi. Sonra o da ona..."
"Oha, dursana bir. Artemis'in başı nasıl dertte olabilir?"
"Ben... eh, en sonunda Kheiron üstünde pijamaları, at kuyruğunda bigudilerle çıkageldi ve..."
"Kuyruğunda bigudi mi vardı?"
Kıvırcık ağzını kapadı.
"Kusura bakma," dedim. "Anlat."
"Eh, Zoe hemen kamptan çıkması gerektiğini söyledi, izin istedi, Kheiron da onu reddetti. Zoe'ye Artemis'ten emir alana dek kampta kalmaları gerektiğini hatırlattı. O da... " Kıvırcık yutkundu. "'Artemis kayıpsa, ondan nasıl emir alacağız?' dedi."
"Kayıp da ne demek? Yönünü mü kaybetmiş?"
"Hayır. Sanırım demek istediği gitmiş. Esir düşmüş.
73
Kaçırılmış."
""Kaçırılmış mı?!" Aklım bir türlü almıyordu. "Ölümsüz bir tanrıça nasıl kaçırılır yahu? Bu mümkün olabilir mi?"
"Eh, evet. Yani, Persephone'nin başına gelmişti."
"Ama yani o... çiçek şeysi."
Kıvırcık gücenmiş gibiydi. "Bahar Tanrıçası."
"Her neyse. Artemis ondan kat be kat güçlü. Onu kim kaçırabilir? Ve neden?"
Kıvırcık perişan bir halde başını salladı. "Bilmiyorum. Kronos?"
"Şimdiden o kadar güçlenmiş olamaz. Olabilir mi?"
Kronos'u son gördüğümde ufacık parçalar halindeydi. Eh... aslında onu tam olarak görmemiştim. Binlerce yıl önce, Titanlarla Tanrılar arasındaki büyük savaştan sonra, tanrılar Kronos'u kendi orağıyla parça pinçik ettikten sonra, kalan parçaları Tartarus'a dağıtmışlardı. Tartarus'a da tanrıların düşmanlarının atıldığı dipsiz, geri dönüşü olmayan bir geri dönüşüm kutusu demek mümkün. İki yaz önce Kronos bizi kandırıp, atıldığı çukurun kenarına çekmiş, neredeyse de içeri düşürmüştü. Sonra geçen yaz, Luke'un iblis yolcu gemisinde altın bir lahit görmüştük; Luke da kendilerine katılan her kişiyle Titan Tanrı'yı düştüğü boşluktan parça parça çektiğini iddia etmişti. Kronos insanları düşlerle ve kabuslarla etkileyip kandırabilirdi ama hâlâ talaş yığını gibiyken nasıl olup da Artemis'e fiziksel üstünlük sağlayacaktı, bunu anlamıyordum.
"Bilmiyorum," dedi Kıvırcık. "Sanırım Kronos tekrar bir bütün olduysa birilerinin haberi olabilirdi. Tanrılar son derece endişeli olurdu. Ama yine de çok tuhaf, Zoe ile aynı gece kabus görüyorsun. Sanki... "
"İki olay birbirine bağlı," dedim.
74
Buz kaplı çayırda kızıl saçlı bir orman nemfini takip ederken bir satir, toynaklarının üstünde kaymaya başladı. Kız kıkırdadı ve kendisine koşan satire kucağını açtı. Pof! Nemf bir çam ağacına dönüştü ve satir son sürat ağacın gövdesini öptü.
"Ah, aşk işte," dedi Kıvırcık hülyalı hülyalı.
Zoe'nin kabusunu düşündüm; benden birkaç saat sonra görmüştü.
"Zoe ile konuşmalıyım," dedim.
"Hım, konuşmadan önce..." Kıvırcık cebinden bir şey çıkardı. Bu bir turizm broşürü gibi üçe katlanan bir ilandı. "Ne dediğini hatırla. Hani avcıların Westover Kışlası'nda bir anda belirmesi tuhaf demiştin. Bence bizi izliyorlardı."
"İzlemek mi? Ne demek istiyorsun?"
Broşürü bana verdi. Artemis avcıları ile ilgiliydi. Ön sayfa başlığı şuydu: GELECEĞİNİZ İÇİN AKILLICA SEÇİM! İçinde avcılık yapan, canavar kovalayan, ok atan genç kız resimleri vardı. Diğer başlıklar da şöyleydi: SAĞLIK GÜVENCESİ: ÖLÜMSÜZLÜK VE SİZİN İÇİN ANLAMI! ve ERKEKLERDEN KURTULDUĞUMUZ BİR GELECEK!
"Bunu Annabeth'in sırt çantasında buldum," dedi Kıvırcık.
Ona bakakaldım. "Anlamadım."
"Yani bana öyle geliyor ki... belki Annabeth de onlara katılmayı düşünüyordu."
Keşke bu haberi iyi karşıladım diyebilseydim.
İşin aslı tüm ebedi bakireleri öldürmek, Artemis'in avcılarının tek tek gırtlağına sarılmak istiyordum. Günün kalanında bir şeylerle meşgul olmaya çalıştıysam da Annabeth'i düşünmekten kafayı yiyecek gibiydim. Cirit atma dersine gittim ama dikkatim dağılıp yanlışlıkla dersi veren Ares kampçısı daha hedefin önünden çekilmeden ciridi attı-
75
ğım için bir ton fırça yedim. Pantolonundaki delik için özür diledim ama yine de beni dersten kovdu.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Pegasus ahırına gittim ama Afrodit Kulübesi'nden Silena Beauregard avcılardan biriyle kavga ediyordu; ben de en iyisinin hiç karışmamak olduğuna karar verdim.
Sonrasında boş araba yarışı tribünlerine oturup somurtup durdum. Okçuluk sahasındaki Kheiron hedefe atış talimi yapürıyordu. Konuşulması gereken kişi oydu. Belki bana akıl verirdi ama bir şey bana engel oluyordu. Kheiron'un beni korumaya çalışacağını düşündüm; hep öyle yapardı. Bildiği her şeyi anlatmayabilirdi.
Diğer yöne baktım. Melez Tepesi'nin başında Bay D. ve Argos, Altın Post'u koruyan bebek ejderhayı besliyorlardı. Sonra aklıma geldi: Büyük Ev'de kimse yoktu. Yol gösterecek başka bir kişi... başka bir şey daha vardı.
Eve koşar adım gidip merdivenleri de koşarak çıkınca sanki kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Bu işi daha önce yalnızca bir kez yapmıştım, düşündükçe de kabuslarıma giriyordu. Tavan arasına açılan kapağı çekerek içeri girdim. Oda karanlıktı, tozlu ve ıvır zıvırla doluydu; tam da hatırladığım gibi. Canavarların ısırıp kopardığı kalkanlar, şeytan kafaları şeklinde eğilmiş kılıçlar, bir sürü de içi doldurulmuş yaraük doluydu; içi doldurulmuş bir Harpya ve parlak turuncu bir piton gibi.
Pencerenin yanında, üç bacaklı bir taburenin üstünde, hippi kıyafeti giymiş yaşlı bir kadının kurumuş kavrulmuş mumyası duruyordu: Kahin.
Ona doğru yürümek için zorladım kendimi. Mumyanın ağzından yeşil sisler çıkmasını bekledim, geçen sefer öyle olmuştu ama bu kez bir kıpırtı bile yoktu.
"Merhaba," dedim. "Şey, nasıl gidiyor?"
76
O kadar aptalcaydı ki sözlerim, irkildim. Ölüp tavan arasına tıkılınca nasıl gidecekti ki? Ama Kahin'in ruhunun burada bir yerde olduğunu biliyordum. Soğuk bir varlığı, uykudaki çöreklenmiş bir yılanın varlığını hissedebiliyordum.
"Bir sorum var," dedim daha da yüksek bir sesle. "Annabeth hakkında bilgi almam gerek. Onu nasıl kurtarabilirim?"
Yanıt yok. Güneş, kirli tavan arası penceresinden içeri eğimle girip, havada dans eden toz zerrelerini aydınlattı. Beklemeye devam ettim.

Sonra sinirlendim. Bir ceset bana sağır numarası yapıyordu.
"Tamam," dedim. "Harika. Ben de kendim öğrenirim."
Döndüm ve üstü hatıra eşyaları ile dolu bir masaya çarptım. Ortalık eskisinden de dağınık gibiydi. Kahramanlar artık istemedikleri ya da anısı acı veren şeyleri bu tavan arasına atarlardı. Luke'un yüzünü yaralayan ejderha pençesini buralarda bir yerlere koyduğunu biliyordum. Mesela, üstünde şöyle bir yazı olan, kırık bir kılıç kabzası vardı: Bu kırıldı ve Leroy öldü. 1999.
Sonra üstüne bir etiket iliştirilmiş, pembe renkli, ipek bir eşarba gözüm takıldı. Etiketi kaldırdım ve okumaya çalıştım:
TANRIÇA AFRODİT'İN EŞARBI
DENVER'DA, SUDÜNYASI'NDA BULUNMUŞTUR.
BULANLAR: ANNABETH CHASE VE PERCYJACKSON
Eşarba bakakaldım. Tamamen unutmuştum onu. İki sene önce Annabeth bu eşarbı elimden koparırcasına almıştı ve şöyle bir şeyler demişti: Hayır, sakın ha. Aşk büyüsünden uzak dur!
77
Hep eşarbı attığını düşünmüştüm. Ama işte karşımdaydı. Bunca zaman saklamışü demek? Peki, ne demeye tavan arasına saklamıştı o zaman?
Mumyaya döndüm. Mumya kadın kıpırdamamıştı bile ama yüzündeki gölgeler yüzünden dehşet verici biçimde gülümsüyor gibiydi.
Eşarbı düşürdüm ve koşmadan evden çıkmaya çalıştım.
O gece yemekten sonra avcıları bayrak yakalamacada haklamaya karar verdim. Ufak bir oyun olacakü: aralarında Bianca di Angelo'nun da olacağı yalnızca on üç avcı ve yaklaşık aynı sayıda kampçı.
Gecegölgesi Zoe son derece üzgün gözüküyordu. Kheiron'a küskün bakışlar atıyordu; sanki onu buna zorladığına inanamıyor gibiydi. Diğer avcılar da pek mutlu değil gibiydiler. Dün gecenin aksine ne gülüyorlar ne şakalaşıyor-lardı. Yalnızca yemek yenen gazinoda bir arada oturmuş, zırh kayışlarını yardımlaşarak takarken endişeyle fısıldaşı-yorlardı. Bazıları sanki ağlıyordu; sanırım Zoe onlara gördüğü kabusu anlatmışü.
Bizim takımımızda Beckendorftan başka iki tane daha Hephaistos çocuğu, Ares Kulübesi'nden birkaç kişi (gerçi Clarisse'nin buralarda olmaması hâlâ garip geliyordu), Hermes Kulübesi'nden Stoll kardeşlerle Nico, birkaç tane de Afrodit çocuğu vardı. Afrodit Kulübesi'ndekilerin oyuna kaülması tuhaftı. Genelde kenarda oturur sohbet eder, ırmaklarda yansımalarını seyrederlerdi ama avcılara karşı mücadele edeceğimizi duyunca katılmaya can atmışlardı.
"Onların sevgisinin beş para etmediğini göstereceğim," diye homurdandı Silena Beauregard zırhının kayışlarını sıkışürırken. "Onları çiğneyeceğim!"
78
Onlar dışında Thalia ve ben vardık.
"Ben saldırıya geçeceğim," diyerek gönüllü oldu Thalia. "Sen savunmaya geç."
"A!" dedim tereddüde çünkü aynı şeyi ben de söyleyecektim ama kişiler tersi olacaktı. "Kalkanın falan var, sence sen savunmada daha iyi olmaz mısın?"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Thalia, Aegis'i çoktan koluna geçirmişti, bizim takım arkadaşlarımız bile, kalkanın üstündeki bronz Medusa kafasının önünde korkup çekilmemek için Thalia'ya büyükçe bir yer açmışlardı. "Bence böylece saldırı güçlenir," dedi Thalia. "Hem senin savunma tecrüben daha fazla."
Benimle alay edip etmediğinden emin değildim. Bayrak yakalamacada savunma yaparken başımdan kötü şeyler geçmişti. İlk senemde Annabeth beni bir tür yem yaptığında mızraklarla delik deşip olup bir cehennem tazısı tarafından lime lime edilmekten kıl payı kurtulmuştum.
"Tabii, hiç sorun değil," diye yalan söyledim.
"Süper." Thalia, tırnaklarını kırmadan zırhlarını kuşanmayı beceremeyen birkaç Afrodit çocuğuna yardıma gitti. Nico di Angelo yüzünde kocaman bir sırıtmayla yanıma koştu o sırada.
"Percy, bu muhteşem!" Mavi tuğlu bronz miğferi gözlerinin önüne düşüyordu, göğüs zırhı da ona en az altı beden büyük gibiydi. İlk geldiğimde acaba ben de mi bu kadar salakça duruyordum? Ne yazık ki, muhtemelen öyleydim.
Nico güç bela kılıcını kaldırdı. "Diğer takımdakileri öldürmek serbest mi?"
"Eh... hayır."
"Ama avcılar ölümsüz, öyle değil mi?"
"Savaşta yenilmedikleri sürece. Hem..."
"Öldüğümüz an dirilsek ne kadar muhteşem olurdu değil
79
mi? Böylece durmadan savaşabilirdik ve... "
"Nico, bu iş ciddi. Gerçek kılıç bunlar. Canını yakarlar."
Bana düş kırıklığına uğramış gibi baktı, ben de tıpkı annem gibi konuştuğumu fark ettim. Vay be! Bu hiç de hayra alamet değildi.
Nico'nun omzunu okşadım. "Merak etme, her şey yolunda. Yalnızca takımı izle. Zoe'nin karşısına çıkma. Çok eğleneceğiz."
Gazinonun zeminini Kheiron'un toynakları gök gürültüsü gibi dövdü.
"Kahramanlar!" diye haykırdı. "Kuralları biliyorsunuz! Dere sınır çizgisidir. Mavi takım, yani Melez Kampı ormanın batısını alacak. Kırmızı takım, yani Artemis'in avcıları ormanın doğusunu alacak. Ben hakem ve savaş meydanı doktoru olacağım. Rica ediyorum, lütfen birbirinizi bilerek yaralamayın! Tüm sihirli nesnelere izin var. Yerlerinize geçin!"
"Süpermiş," diye fısıldadı yanımdaki Nico. "Ne tür sihirli nesneler? Bana da var mı?"
Tam ona, "sana yok," diyecektim ki Thalia "Mavi takım! Beni izleyin!" dedi.
"Heyyoo," diye bağırarak peşine düştüler. Onları yakalamak için koşmam gerekiyordu, koşarken de birisinin kalkanına takılıp düşecek gibi oldum; bu halde yardımcı kaptandan çok bir salağa benziyordum.
Bayrağımızı Zeus Yumruğu'nun üstüne diktik. Bunlar doğrudan bakılınca zeminden fışkıran devasa bir yumruğa benzeyen, ormanın batısındaki bir kaya yığınıydı. Yalnız, başka açılardan bakılınca devasa geyik dışkısına benziyordu. Ama Kheiron buraya Kaka Kulesi dememize izin vermedi, ne de olsa Zeus'un adını almıştı ve Zeus'un da
80
mizah anlayışına sahip olduğu söylenemezdi.
Her neyse, bayrağı dikmek için en iyi yer burasıydı. En tepedeki kaya altı metre yüksekliğindeydi ve tırmanılması zor olduğu için bayrak kolayca görünebiliyordu; kurallara da uygundu. Böylece kurallara göre bayrak muhafızlarının on metreden yakın duramamasının bir önemi de olmuyordu.
Nico'yu Beckendorf ve Stoll kardeşlerle beraber muhafızlık görevine verdim; böylece hem onu başımdan atmış oluyordum hem de başını belaya sokmuyordu.
"Sola bir yem göndermeliyiz," dedi Thalia takıma. "Silena, başlarına sen geç."
"Tamamdır!"
"Laurel ve Jason'ı al. Onlar iyi koşar. Avcıların etrafında genişçe bir yay çizin, mümkün olduğunca çok sayıda avcıyı peşinize takın. Ben sağdan gidecek asıl saldırı ekibini alacağım ve onları şaşırtacağım."
Herkes kafa salladı. Kulağa güzel geliyordu, Thalia öyle bir kendine güvenle konuşuyordu ki işe yarayacağına inanmadan edemiyordunuz.
Thalia bana baktı. "Ekleyeceğin bir şey var mı Percy?"
"Hım, evet. Savunmaya dikkat edin. Dört muhafız, iki gözcümüz var. Orman çok büyük değil. Ben devriye olacağım. Yardım lazım olursa seslenin."
"Ve mevkiinizi koruyun!" dedi Thalia.
"Eğer alün değerinde bir fırsat yakalamazsanız..." diye ekledim.
Thalia kaşlarını çattı. "Sadece mevkiinizi koruyun."
"Tamam, eğer... "
"Percy!" Thalia koluma dokundu ve beni çarptı. Tamam, herkes kışın statik elektrikle birbirini çarpabilir ama Thalia
81
yapınca insanın canını yakıyor. Sanırım babası şimşek tanrısı olduğu için. Thalia insanların kaşlarını falan kızartmasıyla ünlüdür.
"Üzgünüm," dedi Thalia ama pek de üzgün gibi değildi sesi. "Şimdi, herkes anladı mı?"
Herkes kafa salladı. Daha ufak ekiplere ayrıldık. Boru öttü ve oyun başladı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Silena'nın grubu soldan giderek ormanda kayboldu. Thalia'nın grubu onlara birkaç saniye verdikten sonra hızla sağa koşturdu.
Bir şeylerin olmasını beklemeye başladım. Zeus Yumruğu'nun tepesine çıktım, böylece ormanı rahatlıkla görebiliyordum. Avcıların mantikorla savaşırken nasıl bir anda ormandan fırladığını hatırladım, böyle bir şeye hazırdım. Aksi takdirde tek bir hücumla üstümüzden geçebilirlerdi. Ama hiçbir şey olmadı.
Silena'yı ve iki gözcüsünü gördüm göz ucuyla. Bir açıklığa koştular, arkalarında beş tane avcı vardı. Silena onları Thalia'dan uzağa, ormanın derinlerine çekiyordu. Plan işe yarıyor gibiydi. Sonra ellerinde yaylarıyla sağa giden bir başka avcı grubu gördüm. Thalia'yı fark etmiş olmalılardı.
"Neler oluyor?" diye sordu Nico, yanıma tırmanmaya çalışıyordu.
Aklımdan bir sürü düşünce hızla geçiyordu. Thalia asla aralarından geçemeyecekti, ama avcılar da birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Her iki yanda da bu kadar avcı olduğuna göre, orta saha bomboş olmalıydı. Eğer hızla koşarsam...
Beckendorfa baktım. "Sizler kuleyi koruyabilecek misiniz?"
Beckendorf homurdandı. "Ne sandın!"
"Ben gidiyorum."
82
Ben sınıra koşarken Stoll kardeşlerle Nico benim için tezahürat yaptılar.
Son hız koşuyordum ve kendimi çok iyi hissediyordum. Derenin üstünden atlayarak düşman bölgesine girdim. İleride, tepedeki gümüş bayraklarını görebiliyordum. Sadece tek bir muhafız vardı, o da benim tarafıma bile bakmıyordu. Sağımdan solumdan, ormandan dövüş sesleri geliyordu. Başarmıştım.
Muhafız son anda döndü ki bu kişi Bianca di Angelo'ydu. Ona çarpınca gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve karların içine devrildi.
"Özür dilerim!" diye bağırdım. Gümüş rengi ipek bayrağı ağaçtan aldım ve koşmaya başladım.
On metre gitmiştim ki Bianca bağırarak yardım çağırdı. Bense kaleye sorunsuz şekilde dönerim diye düşünmüştüm.
VIZ! Diz kapaklarıma gümüş bir ip dolandı ve yanımdaki ağaca saplandı. Yaydan bir çelme teli fırlatmışlardı! Durmayı aklıma bile getiremeden sertçe yere düştüm, karlarda yuvarlandım.
Solumdan Thalia'nın haykırışı geldi: "Percy! Sen ne halt ediyorsun?"
O bana yetişemeden ayağının dibinde bir ok patladı ve tüm ekibini sarı bir duman bulutu sardı. Öksürmeye, öğürmeye başladılar, ormandan gelen gaz kokusunu alabiliyordum; korkunç bir sülfür kokuşuydu bu.
"Bu haksızlık!" dedi Thalia nefes nefese. "Pırt oku kullanmak hiç de sportmence değil!"
Ayağa kalktım ve tekrar koşmaya başladım. Dereye birkaç metre gitsem, oyunu kazanıyorduk. Kulağımın dibinde bir sürü ok vızıldadı. Nereden geldiği belli olmayan bir avcı
83
belirdi ve bıçağını bana savurdu ama ben de onun saldırısını karşıladım ve koşmaya devam ettim.
Derenin diğer yanından gelen bağırtılar duydum. Beckendorf ve Nico bana doğru koşuyorlardı. Eve dönüşümü kutlamak için geliyorlar düşünmüştüm ki birisini kovaladıklarını gördüm: Gecegölgesi Zoe. Kız bir çita gibi bana doğru koşuyor, hiç zorlanmadan kampçılara çalımlar atıyordu. Ve elinde bizim bayrağımız vardı.
"Hayır!" diye bağırdım ve hızımı artırdım.
Suya iki adım kalmıştı ki Zoe o an kendi tarafına geçiverdi, her şeye karşın önlem olsun diye bana olanca gücüyle çarpmayı da ihmal etmemişti. Her iki taraf da dereye koşarken avcılar tezahürata başladılar. Kheiron ormandan çıktı, yüzü çok asıktı. Arkasından Stoll kardeşler geldiler, sanki ikisi de kafalarına sıkı darbeler almışlardı. Connor Stoll'un miğferinden anten gibi iki ok fışkırmıştı.
"Avcılar kazandı!" diye keyifsizce sonucu ilan etti Kheiron. Sonra mırıldanarak, "Hiç kaybetmeden elli altıncı kez," diye ekledi.
"Perseus Jackson!" diye bağırdı Thalia ve bir fırtına gibi üzerime yürümeye başladı. Çürük yumurta kokuyordu, öfkeden o kadar kudurmuştu ki zırhından mavi kıvılcımlar fışkırıyordu. Herkes Aegis yüzünden kıvranmaya, geri çekilmeye başladı. Korkudan sinip geri çekilmemek için irademi son damlasına kadar kullanmam gerekti.
"Tanrılar aşkına, sen ne yaptığını SANIYORDUN?" diye kükredi.
Yumruklarımı sıktım. Bir günde yeterince kötü şey gelmişti zaten başıma. Bu kadarı da fazlaydı. "Bayrağı aldım Thalia!" Yüzüne karşı salladım bayrağım. "Fırsatı yakaladım ve aldım!"
84
"BEN ONLARIN KALESİNDEYDİM!" diye bağırdı Thalia. "Ama bayrak orada değildi. Sen burnunu sokmasaydın kazanacaktık."
"Çok fazla kişi yüklenmişti sana!"
"Ya, demek bu benim hatam?"
"Öyle demedim."
"Öff be!" Thalia beni öyle bir itti ki, tüm vücudum elektrik şokuna tutuldu ve üç metre gerideki suyun içerisine uçtum. Kampçılardan bazılarının hayretten nefesi kesildi. Birkaç avcı ise gülmemek için kendilerini zor tuttular.
"Özür dilerim!" dedi Thalia, beti benzi atmıştı. "Ben... böyle olsun istememiştim..."
Öfkeden neredeyse kulaklarımdan dumanlar çıkaracaktım. Dereden bir dalga yükseldi, doğruca Thalia'nın suratına çarptı ve onu tepeden tırnağa ıslattı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Ayağa kalktım. "Evet," dedim homurdanarak. "Ben de istememiştim."
Thalia hiddetle nefes alıyordu.
"Yeter!" diye emretti Kheiron.
Ama Thalia mızrağını bana doğrulttu. "Biraz ister misin Yosun Kafa?"
Nedense Annabeth bana Yosun Kafa deyince gücenmiyordum, en azından alışmıştım denebilir; ama Thalia'dan duyunca o kadar da hoşuma gitmedi.
"Gel bakalım Kozalak Kafa!"
Dalgakıran'ı kaldırdım ama kendimi savunmaya fırsat bulamadan Thalia bağırdı ve gökten bir şimşek patlaması indi, bir paratoner gibi mızrağına daldı ve göğsüme saplandı.
Sert biçimde yere oturdum. Bir yanık kokusu vardı; içimden bir his koku kıyafetlerimden geliyor diyordu.
85
"Thalia!" dedi Kheiron. "Bu kadarı yeter!"
Ayağa kalktım ve tüm dereyi göğe yükselttim. Bir girdap gibi fırıl fırıl dönerek yüzlerce galon su yoğun, buzlu, huni şeklinde bir buluta dönüştü.
"Percy!" dedi Kheiron yalvarırcasına.
Tam bunu Thalia'ya fırlatacaktım ki ormanda bir şeyler gördüm. Öfkem, dikkatim bir anda dağıldı gitti. Dere, tekrar su yatağına döndü. Thalia öyle şaşırdı ki baktığım şeyi görmek için dönüp baktı.
Biri... bir şeyler yaklaşıyordu. Karanlık, yeşil sislere sarmalanmıştı ama yaklaşınca hem kampçıların hem avcıların nefesleri kesildi.
"Bu imkansız," dedi Kheiron. Onu hiç bu kadar kaygılı görmemiştim. "O... kadın hiç terk etmemişti tavan arasını. Hem de hiç."
Yine de içinde Kahin'i taşıyan kurumuş mumya, kalabalığın ortasına gelene dek ayaklarını sürüyerek yürüdü. Sisler ayaklarımıza dolandı, karları mide bulandırıcı bir yeşil renge dönüştürdü.
Kimse hareket etmeye cesaret edemiyordu. Sonra kadının sesi içimde tısladı. Belli ki herkes onu duyabiliyordu çünkü bazıları elleriyle kulaklarını kapattı.
"Ben Delfi'nin ruhuyum, Işıldayan Apollon'un kehanetlerinin sözcüsüyüm, kudretli Piton'un katiliyim."
Kahin o soğuk, o ölü gözleriyle bana baktı. Sonra emin adımlarla Gecegölgesi Zoe'ye döndü. "Yaklaş, arayıştaki kişi ve sor."
Zoe yutkundu. "Tanrıçama yardım etmek için ne yapmam gerekir?"
Kahin'in ağzı açıldı ve dışarı yeşil sisler fışkırdı. Belli belirsiz bir dağ imgesi ve dağın ıssız tepesinde duran bir kız gördüm.
86
Bu Artemis'ti ama zincirlerle sarılmıştı, zincirler de kayalara dolanmıştı. Diz çökmüştü, ellerini sanki kendisini bir saldırgandan korumak için kaldırmıştı, acı çektiği belli oluyordu. Kahin konuştu:
Beşi gidecek batıya, zincirli tanrıçaya Biri kaybolacak yağmursuz topraklarda Olimpos'un belası yolu gösterecek Kampçılar ve avcılar birlikte galip gelecek Biri katlanacak Titan'ın Laneti'ne Ve biri ölecek ebeveyninin eliyle
Sonra gözlerimizin önünde sis döndü dolaştı ve devasa yeşil bir yılan gibi tekrar mumyanın ağzından içeri girdi. Kahin bir kayanın üstüne oturdu ve tavan arasındaki gibi, yüzlerce sene bu derenin başında oturabilirmiş gibi kıpırtısız durdu.
87
BÖLÜM YEDİ
AT DIŞINDA HERKES BENDEN NEFRET EDİYOR
İVahin tavan arasına kendi başına dönebilirdi.
Bunun yerine onu taşımak için Kıvırcık ve beni seçtiler. Anladığım kadarıyla en sevilen kişiler olduğumuzdan seçilmedik.
"Kafasına dikkat et!" diye bağırdı Kıvırcık, o sırada merdivenlerden çıkıyordu. Ama çok geçti.
Çatırt! Mumyalanmış kafasını yukarı açılan kapağa çarptım ve her yana tozlar uçuştu.
"Ah be oğlum." Mumyayı yere koydum ve ne kadar zarar gördüğüne baktım. "Bir şey kırmış mıyım?"
"Nereden bileyim?" dedi Kıvırcık.
Kadını tekrar sırtlandık ve üç ayaklı taburesine koyduk, ikimiz de kan ter içindeydik ve nefes nefese kalmıştık. Bir mumyanın bu kadar ağır olabileceğini kim bilebilirdi ki?
Benimle konuşmayacağını tahmin etmiş, tahminimde de haklı çıkmıştım. En sonunda tavan arasına açılan kapağı çarpıp kapattıktan ve oradan çıktıktan sonra rahatlamıştım.
"Öf," dedi Kıvırcık, "iğrençti."
İşleri benim açımdan hafifletmeye çalıştığını biliyordum ama hâlâ çok kötü hissediyordum kendimi. Oyunu avcılara kazandırdığım için kamptaki herkesin bana deli gibi sinirlenmesi yetmezmiş gibi, Kahin'den yeni bir kehanet gelmişti.
88
Sanki Delfi'nin ruhu onca yolu bilhassa beni görmezden gelmek için kat etmişti. Sorumu duymazdan gelmiş, bir kilometre yolu da Zoe ile konuşmak için gitmişti. Ve Annabeth'le ilgili tek bir kelime etmemiş, bir ipucu bile vermemişti.
"Kheiron ne yapacak?" diye sordum Kıvırcık'a.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Keşke bilsem." İkinci katın penceresinden karlarla kaplı, irili ufaklı tepelere arzuyla baktı. "Dışarıda olmak istiyorum."
"Annabeth'i mi arayacaksın?"
Dikkatini tekrar bana vermekte güçlük çekti. Sonra kızardı. "Ah, doğru ya. O da var. Elbette."
"Niçin?" diye sordum. "Ne geçiyordu aklından?"
Toynaklarını huzursuzlukla yere vurdu. "Mantikorun, Büyük Uyanış'la ilgili söylediği bir şey var ki.... Merak etmeden duramıyorum... Eğer tüm o kadim kuvvetler uyanıyorsa... belki de hepsi kötü değildir onların."
"Pan'ı kast ediyorsun."
Biraz bencilceydi bunu şimdi hatırlamam, Kıvırcık'ın hayatta en çok istediği şeyi unutmuştum. Doğa tanrısı iki bin sene önce kaybolmuştu. Rivayetlere göre ölmüştü ama satirler buna inanmıyorlardı. Onu bulmaya kararlıydılar. Yüzlerce yıllık arayışları sonuç vermemişti, Kıvırcık'sa bu işi başaracak kişinin kendisi olduğuna inanıyordu. Bu sene Kheiron tüm satirleri acil bir görevle bulabildikleri kadar çok melezi bulmaya yollayınca, Kıvırcık da arayışını devam ettirememişti. Bu herhalde ona kafayı yedirtiyordu.
"Bulduğum iz soğudu," dedi. "Huzursuz hissediyorum kendimi, sanki çok önemli bir şeyi gözden kaçırıyorum. O dışarıda, bir yerlerde. Bunu hissedebiliyorum."
Ne diyeceğimi bilmiyordum. Onu teşvik etmek istesem
89
de bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Pencereden görünen ormanda, karların arasında, bayrak yakalamacaya dair umutlarımla beraber iyimserliğim de ayaklar altında çiğnenmişti.
Bir şey söylememe fırsat kalmadan, ayaklarını basamaklara vura vura Thalia çıktı merdivenlerden. Resmen benimle konuşmuyordu artık ama Kıvırcık'a baktı ve "Percy'ye söyle, o koca poposunu kaldırıp alt kata insin."
"Neden?" diye sordum.
"Bir şey mi dedi?" diye sordu Thalia, Kıvırcık'a.
"Hu, neden diye sordu."
"Dionisos kulübe liderlerinden oluşan bir konsey toplayarak kehaneti tartışacak," dedi. "Ne yazık ki bu tanım Percy'yi de içeriyor."
Konsey, dinlenme odasındaki pinpon masasının etrafında toplanıyordu. Dionisos'un elini bir kez sallamasıyla masa abur cuburla donandı: cipsler, bisküviler, hatta birkaç şişe kırmızı şarap. Sonra Kheiron, şarap içmenin onun için konan kısıtlamalara aykırı olduğunu ve çoğumuzun henüz yaşının tutmadığını hatırlattı. Bay D. iç geçirdi. Parmaklarını şıklatmasıyla beraber şarap diyet kolaya döndü. Kimse onu da içmedi gerçi.

Bay D. ve (şimdi tekerlekli iskemledeki halinde olan) Kheiron masanın karşılıklı uçlarına geçtiler. Zoe ve Bianca di Angelo (bir şekilde Zoe'nin özel yardımcısı olmuştu) diğer uçlara geçtiler. Thalia, Kıvırcık ve ben sağ tarafa geçtik, diğer baş danışmanlarsa (yani Beckendorf, Silena Beauregard ve Stoll kardeşler) sola geçti. Ares çocuklarının da bir temsilci yollaması gerekiyordu ama bayrak yakalamaca sırasında hepsinin kemikleri (kazara) kırılmıştı; avcılar
90
sağ olsun. Revirde tedavi altındaydılar.
Zoe toplantıyı olumlu bir tutumla açtı: "Bunun faydası yok."
"Cipsler!" diye inledi Kıvırcık. Avuç avuç bisküvi ve pinpon topu alıp, üstlerine bir de sos döktü.
"Konuşacak vakit yok," diye devam etti Zoe. "Tanrıçamızın bize ihtiyacı var. Avcılar hemen buradan ayrılmalı."
"Ve nereye gidecekler?" diye sordu Kheiron.
"Batıya!" dedi Bianca. Avcılarla geçirdiği birkaç günden sonra öyle değişmişti ki hayretler içerisindeydim. Siyah saçları şimdi Zoe'ninki gibi örülmüştü, artık yüzü gerçekten görülebiliyordu. Burnunun üzeri çillerle kaplıydı, siyah gözleri bana bir şekilde meşhur birini anımsatıyordu ama kim olduğu bir türlü aklıma gelmiyordu. Sanki uzun süredir egzersiz yapıyordu, teni de diğer avcılarınki gibi belli belirsiz parlıyordu, sanki sıvı ay ışığında yıkanmışlardı hepsi.
"Kehaneti duydunuz. 'Beşi gidecek batıya, zincirli tanrıçaya.' Beş avcı alıp gidelim."
"Haklısın," diyerek Zoe ona katıldı. "Artemis esir düşmüş! Onu bulmalı ve kurtarmalıyız."
"Her zamanki gibi yine bir şeyi atlıyorsunuz," dedi Thalia. "'Kampçılar ve avcılar birlikte galip gelecek.' Bunu beraber yapmamız gerek."
"Hayır!" dedi Zoe. "Avcıların yoktur ihtiyacı yardımınıza."
"Yardımınıza ihtiyacı yoktur," diye homurdandı Thalia. "Kimse yüz yıllardır böyle konuşmuyor Zoe. Zamana ayak uydur biraz."
Zoe bir an durakladı sanki doğru sırayı bulmaya çalışıyordu. "Yoktur ihtiyacı... Yardımınıza ihtiyacımız yok!"
Thalia gözlerini devirdi. "Aman neyse, boş ver."
91
"Ne yazık ki kehanete göre gerçekten yardımımıza ihtiyacınız var," dedi Kheiron. "Kampçıların ve avcıların işbirliği yapması gerek."
"Acaba?" Bay D. düşüncelere dalmış gibiydi. Diyet kolasını, bir demek çiçek dolu bir vazo gibi burnunun altında döndürüyordu. "'Biri kaybolacak. Biri ölecek.' Aman ne fena, değil mi? Peki ya işbirliği yaptığınız için öleceklerse?"
"Bay D." dedi Kheiron iç geçirerek, "kusura bakmayın ama, siz kimin tarafındasınız?"
Dionisos kaşlarını kaldırdı. "Sen kusura bakma sevgili sentorcuğum. Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Birlikte çalışmamız gerek," dedi Thalia inatla. "Bunu ben de sevmiyorum Zoe ama kehanetleri bilirsin. Kehanetlere karşı mı geleceksin?"
Zoe yüzünü buruşturdu ama Thalia'nın bir puan aldığı belliydi.
"Gecikmemeliyiz," diye uyardı herkesi Kheiron. "Bugün Pazar. Bu Cuma, yani Aralık'ın yirmi birinde kış gündönümü var."
"Aman ne mutluluk," diye mırıldandı Dionisos. "Bir sıkıcı yıllık toplantı daha."
"Artemis kış gündönümünde orada olmalı," dedi Zoe. "Konseyde, Kronos'un yardakçılarına karşı harekete geçilmesini savunanlar arasında en çok onun sesi çıkıyordu. Eğer o orada olmazsa tanrılar bir karara varamaz. Bir seneyi daha savaş hazırlıklarıyla çar çur ederiz."
"Genç hanım, yoksa tanrılar bir arada hareket etmeyi beceremiyor mu demek istiyorsun?" diye sordu Dionisos.
"Evet, Tanrı Dionisos."
Bay D. kafasını salladı. "Emin olayım dedim. Haklısın tabii. Devam edin."
92
"Zoe'ye katılmak zorundayım," dedi Kheiron. "Artemis'in kış konseyinde yer alması son derece önemli. Onu bulmak için yalnızca bir haftamız var. Ve belki de bundan önemlisi, avlamaya çalıştığı canavarın yerini bulmalıyız. Şimdiyse bu göreve kimlerin gideceğine karar vermeliyiz."
"Üçe iki," dedim.
Herkes bana baktı. Thalia bile beni görmezden gelmeyi unuttu.
"Beş kişi olması gerek," dedim, kendimden emindim. "Üç avcı, iki kişi de Melez Kampı'ndan. Haksız mıyım?"
Thalia ve Zoe birbirlerine baktılar.
"Pekala," dedi Thalia. "Mantıklı geliyor."
Zoe homurdandı. "Bana kalsa avcıların tümünü alalım. Sayı çokluğuna ihtiyacımız olacak."
"Tanrıçanın gittiği yolu takip edeceksin," diye durumu hatırlattı Kheiron. "Hızla gitmelisin. Artemis batıya doğru ilerlerken, bu ender bulunur canavar artık neyse, onun kokusunu takip etmiştir şüphesiz. Sizin de aynısını yapmanız gerek. Kehanet apaçık ortada: 'Olimpos'un belası yolu gösterecek. Hanımefendiniz olsa ne derdi? 'Çok avcı izin kokusunu bozar.' Küçük bir grup en iyisi olur."
Zoe masadan bir pinpon raketi kaptı ve acaba önce kimin kafasını kırsam der gibi raketi inceledi. "Bu canavar... yani Olimpos'un belası... Yıllarca Tanrıça Artemis'le ava çıktım, yine de bu canavarın ne olduğuna dair bir fikrim yok."
Herkes Dionisos'a baktı; sanırım oradaki tek tanrı olduğu ve tanrılar bir şeyler bilir diye düşünüldüğü için. O ise bir şarap dergisinin sayfalarını karıştırıyordu, ancak herkes sus pus olunca başını kaldırıp baktı. "E ama bana bakmayın. Ben genç bir tanrıyım, unuttunuz mu? Hem şu kadim canavarların tozlu titanların falan çetelesini ben tutmuyorum. Partilerde
93
sohbet konusu olamayacak kadar korkunç konular."
"Kheiron," dedim "senin bu canavarın ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"
Kheiron dudaklarını büzdü. "Çeşitli şeyler geldi aklıma, hiçbiri de iyi değil. Ve hiçbiri mantıklı da değil. Örneğin Typhon, bu tanıma uyabilir. Gerçekten Olimpos'un belası. Veya deniz canavarı Keto. Ama bunlardan biri uyanışa geçmiş olsa haberimiz olurdu. Bunlar gökdelen büyüklüğünde deniz canavarları. Baban Poseidon çoktan alarm vermiş olurdu. Bu canavarın daha sinsi bir şey olmasından korkuyorum. Belki daha da kudretlidir."
"Ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyasınız," dedi Connor Stoll. (Karşı karşıyayız değil de karşıyasınız demesi çok hoşuma gitti.) "Beş kişiden en az ikisi ölecek gibi."
""Bir^ kaybolacak yağmursuz topraklarda," dedi Bec-kendorf. "Yerinizde olsam çöle uğramazdım."
Herkes fısıltıyla bunu onayladı.
"Ve Bıı^ katlanacak Titan'ın Laneti'ne,"" dedi Silena. "Bu ne anlama geliyor olabilir?"
Kheiron ve Zoe'nin endişeyle birbirlerine baktıklarını gördüm ama akıllarından geçen neyse, bizimle paylaşmadılar. Cipsten bir avuç yuttuktan sonra, "Biri ölecek ebeveyninin eliyle," dedi Kıvırcık ve ardından bir avuç da pinpon topu yuttu. "Bu nasıl mümkün olur? Kimin anne babası onu öldürecek?"
Masanın etrafında ağır bir sessizlik oldu.
Thalia'ya baktım, acaba o da aynı şeyi mi düşünüyordu? Yıllar önce Kheiron, Üç Büyükler'in (yani Zeus, Poseidon ve Hades'in) on altı yaşına gelen bir çocuğu hakkında bir kehanet duymuştu. Kehanete göre o çocuk tanrıları sonsuza dek koru-
94
yacak veya yok edecek bir karar alacaktı. Bu nedenle Üç Büyükler İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir daha çocuk yapmamak üzere yemin etmişlerdi. Ama Thalia ve ben buna rağmen doğmuştuk ve şimdi ikimiz de on altı yaşına yaklaşıyorduk.
Geçen sene Annabeth'le yapüğımız bir konuşmayı hatırladım. Ona, "madem bu kadar tehlikeli olabilirim, niçin tanrılar beni hemen öldürmüyorlar?" diye sormuştum.
"Tanrılardan bazıları gerçekten de seni öldürmek istiyor," demişti. "Ama Poseidon'u kızdırmaktan çekiniyorlar."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Olimposlu bir anne ya da baba melez çocuğuna düşman kesilebilir miydi? Bazen ölmelerine izin vermek de yeterli olmaz mıydı? Bunu dert etmesi gereken melezler varsa, onlar Thalia ve bendik. Acaba Poseidon'a Babalar Günü'nde o deniz kabuğu desenli kravatı göndermeyi ihmal etmese miydim, diye düşündüm.
"Birileri ölecek," dedi Kheiron, bir karara varmış gibiydi. "Bu kadarını biliyoruz."
"Fevkalade," dedi Dionisos.
Herkes ona baktı. Şarap Uzmanı dergisinin üzerinden masum masum bakü. "Ah, bakın şu işe, pinot noir şarabı yeniden üretilecekmiş. Neyse, bana aldırmayın siz."
"Percy haklı," dedi Silena Beauregard. "İki kampçı gitmeli."
"Aaa, anladım," dedi Zoe alaycılıkla. "Ve tahmin edeyim, sen gönüllü olacaksın?"
Silena utançtan kızardı. "Avcılarla bir yere gitmem. Bana bakma sakın!"
"Bir Afrodit kızı, kendisine bakılmasını istemiyor," dedi Zoe, Silena ile dalga geçiyordu. "Ne derdi valideniz?"
Silena oturduğu sandalyeden kalkacak oldu ama Stoll
95
kardeşler onu yerine oturttu.
"Kesin şunu," dedi Beckendorf. Beckendorf iri bir çocuktu, sesi de gürdü. Çok konuşmazdı ama konuşunca da herkes onu dinlerdi. "Avcılarla başlayalım. Sizden hangi üç kişi gidecek?"
Zoe ayağa kalktı. "Elbette ben gideceğim, Phoebe'yi de yanıma alacağım. En iyi iz sürücümüz o."
"Başkalarının kafasına vurmaya meraklı, iri kız mı?" diye sordu Travis Stoll dikkatli bir şekilde.
Zoe evet manasına kafasını salladı.
"Miğferime okları geçiren kişi mi?" diye ekledi Connor.
"Evet!" diye bağırdı Zoe. "Ne var?"
"Ha, bir şey yok," dedi Travis. "Yalnızca ona kamp dükkanından bir tişört almıştık." Gümüş renkli kocaman bir tişört çıkarttı, üstünde AY TANRIÇASI ARTEMİS, GÜZ AV TURU 2002 yazıyordu, altında da milli parklarla falan ilgili uzunca bir liste vardı. "Bu bir koleksiyon parçası. Beğenerek baktığını gördük. Sen vermek ister misin?"
Stoll kardeşlerin bir iş karıştırdığını biliyordum. Her zaman öyle yaparlardı. Ama sanırım Zoe onları benim kadar iyi tanımıyordu. Sadece iç geçirdi ve tişörtü aldı. "Dediğim gibi, ben Phoebe'yi alacağım. Ve Bianca'nın da gelmesini istiyorum."
Bianca afallamışa benziyordu. "Ben mi? Ama... daha çok yeniyim. Bir işinize yaramam ki!
"İşimize yarayacaksın," dedi Zoe ısrarla. "Kendini ispatlamanın daha iyi yolu mu olurmuş?"
Bianca ağzını kapadı. Onun için üzüldüm biraz. On iki yaşındayken gittiğim ilk görevi hatırladım. Tamamen hazırlıksız olduğumu hissediyordum. Belki bir gurur duymuştum ama daha çok kırılmış, bayağı da korkmuştum. Aynı şeyle-
96
rırı Bianca'nın kafasından da geçtiğini tahmin ediyordum.
"Ya kampçılar?" diye sordu Kheiron. Göz göze geldik ama ne düşündüğünü tahmin edemiyordum.
"Ben varım!" Kıvırcık o kadar hızla kalktı ki pinpon masasına çarptı. Kucağındaki bisküvi kırıntılarını, pinpon parçalarını süpürdü. "Artemis'e yardım etmek için her şeye varım!"
Zoe burun kıvırdı. "Sanmıyorum satir. Sen melez bile değilsin."
"Ama o bir kampçı," dedi Thalia. "Hem satir hisleri ve doğa büyüleri var. Hâlâ bir izci şarkısı çalabiliyor musun Kıvırcık?"
"Kesinlikle!"
Zoe pes ediyor gibiydi. Bir izci şarkısı nedir bilmiyordum ama belli ki Zoe bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu.
"Fevkalade," dedi Zoe. "Peki, ikinci kampçı?"
"Ben giderim." Thalia ayağa kalktı, etrafına baktı, kim bana meydan okuyacak dercesine bakıyordu.
Şimdi, tamam, belki matematiğim pek iyi olmayabilir ama bir anda toplamda beş kişiye ulaştıklarını ve grupta olmadığımı fark ediverdim. "Eee, ama durun bir saniye," dedim. "Ben de gitmek istiyorum."
Thalia hiçbir şey demedi. Kheiron hâlâ beni inceliyordu, gözlerinde keder vardı.
"A," dedi Kıvırcık, bir anda sorunun farkına varmıştı. "Eee, evet, unuttum! Percy gitmeli. Ben şey... Ben kalırım. Percy, benim yerime gitsin."
"Gelemez," dedi Zoe. "O bir erkek. Avcılarla erkekler beraber seyahat edemez."
"Buraya benimle seyahat ederek geldin ama," diyerek durumu hatırlattım.
"O kısa süreliydi ve acil bir durum vardı; hem tanrıça
97
emretmişti. Ülkeyi kat edip türlü tehlikelerle savaşacaksam yanımda bir erkek olmamalı."
"Peki ya Kıvırcık?" diye sordum.
Zoe kafasını salladı. "O sayılmaz. O bir satir. Teknik olarak o bir erkek değil."
"Hey!" diye itiraz etti Kıvırcık.
"Gitmek zorundayım," dedim. "Benim de bu görevde olmam lazım."
"Nedenmiş?" diye sordu Zoe. "Arkadaşınız Annabeth yüzünden mi?"
Yüzümün kızarmaya başladığını fark ettim. O an bana bakan herkesten nefret ediyordum. "Hayır! Yani kısmen. Gitmem gerekiyormuş gibi geliyor, o kadar!"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Kimse beni savunmaya çalışmadı. Bay D. sıkılmış gibiydi, hala dergisini okumakla meşguldü. Silena, Stoll kardeşler ve Beckendorf masaya dikmişlerdi gözlerini. Bianca bana acıyarak bakıyordu.
"Hayır," dedi Zoe, itiraz kabul etmeyeceği belliydi. "Bunda ısrar ediyorum. Gerekirse bir satir alırım yanıma ama erkek bir kahraman olmaz."
Kheiron iç geçirdi. "Bu görev Artemis için. Avcıların kendilerine eşlik edeceği kişilere razı gelmeleri gerek."
Otururken kulaklarım çınlıyordu. Kıvırcık ve diğerlerinden bazıları bana anlayışla bakıyordu, biliyordum ama gözlerine bakamıyordum. Kheiron konseye son verirken öylece oturdum.
"O halde anlaştık," dedi. "Thalia ve Kıvırcık; Zoe, Bianca ve Phoebe'ye eşlik edecek. Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacaksınız. Ve dua edelim de tanrılar," (Dionisos'a baktı) "umarım buradakiler de dahil olmak üzere, yanınızda olsun."
98
O gece yemeğe gitmemem bir hataydı çünkü Kheiron ve Kıvırcık beni bulmaya geldi.
"Percy, üzgünüm!" dedi Kıvırcık, ranzada yanıma geçti. "Bak, onların... senin... bilmiyordum. Doğru söylüyorum!"
Burnunu çekmeye başladı, Kıvırcık'ı neşelendirmezsem ya hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktı ya da yatağımı hapır hupur yemeye başlayacaktı. Üzülünce genelde evdeki nesneleri yemeye başlar da.
"Sorun değil,"diye yalan söyledim. "Gerçekten. Her şey yolunda."
Kıvırcık'ın dudakları titriyordu. "Ben düşünmemiştim bile...Artemis'e yardım etmeyi o kadar takmışım ki kafaya. Ama sana söz, Annabeth'i bulmak için her yana bakacağım. Bulabilirsem, bulacağım."
Tamam anlamında kafamı salladım ve göğsümde açılmaya başlayan kocaman deliği görmezden gelmeye çalıştım.
"Kıvırcık," dedi Kheiron, "müsaade edersen ben de Percy'ye bir şeyler söyleyebilir miyim?"
"Elbette," dedi ve burnunu çekti.
Kheiron bekledi.
"Haa," dedi Kıvırcık. "Yalnız olacağız diyorsunuz. Elbette, Kheiron." Sonra sefil bir halde bana bakıp "Görüyor musun? Kimse bir keçiyi istemiyor," dedi.
Kazağının koluna burnunu silip kapıdan koşturarak çıktı.
Kheiron bir iç geçirerek at ayaklarının üzerine çöktü. "Percy, kehanetleri anladığımı iddia edemeyeceğim."
"Evet," dedim. "Belki bir anlama gelmedikleri için olabilir."
Kheiron odanın köşesinde köpüren tuzlu su çeşmesine baktı. "Bana kalsa bu göreve ilk seçeceğim kişi Thalia
99
olmazdı. O çok tez canlı. Düşünmeden hareket ediyor. Kendinden de çok emin."
"Beni mi seçerdin?"
"Dürüst olmak gerekirse, hayır," dedi. "Thalia ile çok benzer yanınız var."
"Çok teşekkürler."
Gülümsedi. "Farkınız şu: sen Thalia'ya kıyasla, kendinden o kadar emin değilsin. Bu iyi bir şey de olabilir, kötü bir şey de. Ama söyleyeceğim tek şey şu: ikiniz beraber olunca bu tehlike demek."
"İdare ederdik."
"Bugün derede idare ettiğiniz gibi mi?"
Yanıt vermedim. Taşı gediğine koymuştu.
"Belki de en iyisi böyle," dedi Kheiron ve düşüncelere daldı. "Bu tatilde annenin yanına gidebilirsin. Sana ihtiyaç olursa haber veririz."
"Evet," dedim. "Belki de haklısınız."
Cebimden Dalgakıran'ı çıkarttım ve çekmecenin üstüne koydum. Noel için kart yazarken kullanmanın dışında bir faydası olmayacak gibiydi.
Dolmakalemi görünce Kheiron yüzünü ekşitti. "Zoe'nin yanında seni istememesi şaşırtıcı değil sanırım. Hele de bu silahı yanında taşırken."
Ne demek istediğini anlamamıştım. Sonra uzun zaman önce, büyülü kılıcı bana ilk verdiğinde Kheiron'un söylediklerini hatırladım: ""Bu kılıcın uzun ve trajik bir tarihi var, hiç o konuya girmeyelim."
Ona bunu sormak istiyordum ama Kheiron heybesinden bir altın drahmi çıkartıp bana fırlattı. "Anneni ara Percy. Bu sabah eve döneceğini bilsin. Ve... söylemenin ne faydası var bilmiyorum ama... bu göreve neredeyse ben de gönüllü ola-
100
çaktım. Giderdim de, ah şu son satır olmasaydı."
"Ve biri ölecek ebeveyninin eliyle. Evet."
Sormama gerek yoktu, biliyordum. Kheiron'un babası Kronos'tu, yani kötü Titan Tanrı'nın ta kendisi. Kheiron bu göreve çıksaydı son sabrın anlamı apaçık olacaktı. Kronos'un kimseyi umursadığı yoktu, hele de kendi çocuklarını.
"Kheiron," dedim. "Bu Titan'ın Laneti nedir, biliyorsun değil mi?"
Yüzü karardı. Kalbinin üstünde bir pençe işareti yaptı ve ileri uzattı; bu kötülüğü savmak için yapılan çok eskilerden kalma bir işaretti. "Umalım da kehanet benim düşündüğüm anlama gelmesin. Şimdilik iyi geceler Percy. Senin sıran da gelecek. Bundan eminim. Aceleye gerek yok."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Sıran derken, insanlar ölüm sırasından bahsederken kullanır ya, sanki öyle kullandı sözcüğü. Kheiron tam bu anlamda mı dedi emin değildim ama gözlerindeki bakış yüzünden sormaya korktum.
Tuzlu su çeşmesinin başında oturup, Kheiron'un verdiği sikkeyi elimde ovuşturdum ve anneme ne diyeceğimi düşündüm. Bir yetişkinin daha, yapabileceğim en iyi şeyin hiçbir şey yapmamak olduğunu söylemesine katlanacak durumda değildim cima annemin gelişmelerden haberdar olması gerektiğini düşünüyordum.
En sonunda derin bir nefes aldım ve parayı suya attım. "Ey Tanrıça, kabul et adağımı."
Su buharı parıldadı. Tuvaletten gelen ışık, zayıf da olsa bir gökkuşağı oluşturmaya yetiyordu.
"Bana Sally Jackson'ı göster," dedim. "Yukarı Doğu Yakası, Manhattan."
Ve buharın içerisinde beklemediğim bir sahne belirdi.
101
Annem, mutfak masasında... bir adamla beraber oturuyordu. Deliler gibi gülüyorlardı. Aralarında kocaman bir ders kitabı yığını vardı. Adamsa, emin değilim ama, otuzlu yaşlarında gibiydi; uzun, kırlaşmış saçları vardı ve siyah bir tişörtün üzerine kahverengi bir ceket giymişti. Bir oyuncuya benziyordu; televizyonda, bir dizide sivil polisi oynayabilecek tipteydi.
Bir şey diyemeyecek kadar hazırlıksız yakalanmıştım; şansıma, annem de adam da o kadar çok gülüyorlardı ki İris mesajımı fark etmediler.
"Sally, delisin sen," dedi adam. "Biraz daha şarap ister misin?"
"Of, yok almayayım. İstersen sen al."
"Aslında ben bir tuvalete gitsem iyi olacak. Olur mu?"
"Koridorun sonunda," dedi annem, gülmemeye çalışıyordu.
Aktör herif güldü, kalktı gitti.
"Anne!" dedim.
Öyle bir sıçradı ki yerinden neredeyse masadaki ders kitaplarını deviriyordu. En sonunda gözleri bana odaklandı.
"Percy! Ah, tatlım! Her şey yolunda mı?"
"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum.
Gözlerini kırpıştırdı. "Ev ödevi." Sonra yüzümdeki ifadeyi anladı sanırım. "Ah, tatlım, bu Paul sadece... hım, Bay Blofis. Yazım dersini beraber alıyoruz."
"Bay Blöfiş mi?"
"Blofis. Birazdan gelir. Sorun ne Percy, söylesene?"
Bir şeyler ters gittiğinde hemen anlar annem, o yüzden Annabeth'i anlattım. Diğer şeyleri de anlattım ama genelde Annabeth üzerinde durdum.
Annemin gözlerinde yaşlar birikti. Sadece ben üzülmeyeyim diye kendini tutuyordu, anlamıştım. "Ah Percy..."
102
"Evet. Yapabileceğin bir şey yok diyorlar. Sanırım eve döneceğim."
Elindeki kalemi çevirmeye başladı. "Percy, eve dönmeni ne kadar çok istesem de," (öyle bir iç geçirdi ki ardından, sanki kendine kızıyor gibiydi) "ne kadar güvende olmanı istesem de bir şeyi anlamanı istiyorum. Ne yapman gerektiğini düşünüyorsan, onu yapmalısın."
Anneme bakakaldım. "Ne demek istiyorsun?"
"Yani, gerçekten, en içten bir şekilde, onu kurtarmaya yardım etmen gerektiğini mi düşünüyorsun? Sence yapılması gereken doğru şey bu mu? Çünkü seninle ilgili bir şey biliyorsam Percy, o da yüreğinin temiz olduğu. Kendi yüreğinin sesini dinle."
"Sen... bana git mi diyorsun?"
Annem dudaklarını büzdü. "Demek istediğim... artık yaşın büyüdü, ne yapman gerektiğini ben söyleyemem artık. Alacağın karar ne olursa olsun, tehlikeli bile olsa, seni destekleyeceğimi söylüyorum. Ah, bu söylediklerime inanamıyorum!"
"Anne..."
Evin koridorunun ucundan, çekilen bir sifon sesi geldi.
"Çok vaktim yok," dedi annem. "Percy, ne karar verirsen ver, seni seviyorum. Annabeth için en iyi şeyi yapacağını da biliyorum."

"Bundan nasıl emin oluyorsun?"
"Çünkü o senin için aynısını yapardı."
Ve bununla beraber annem elini mesajın sislerinin üzerinde gezdirdi ve bağlantı çözüldü. Geriye tek bir görüntü kalmıştı: anneme gülümseyen Bay Blöfiş.

103
Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum ama kabusu hatırlıyorum.
O ıssız mağaradaydım yine, alçak tavan üstüme üstüme geliyordu. Annabeth bir kaya yığınına benzeyen kara bir kütlenin ağırlığı altında diz çökmüştü. Bağıramayacak kadar tükenmişti gücü. Ayakları titriyordu. Biliyordum, her an gücü tükenebilir, mağaranın tavanı tepesine çökebilirdi.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Ölümlü konuğumuz nasıl?" diyen bir erkek sesi mağaranın içerisinde bomba gibi patladı.
Kronos değildi bu kişi. Kronos'un sesi, taşa sürten bıçak ağzı misali, törpü gibi, metalik bir sesti. Kabuslarımda defalarca kez alay etmişti benimle. Ama bu ses daha dipten ve derinden geliyordu, bir bas gitar sesi gibiydi. Sesin kuvvetinden zemin titriyordu.
Gölgelerin içinden çıkageldi Luke. Annabeth'e koştu, yanına diz çöktü, sonra görünmeyen adama baktı. "Gücü tükenmek üzere. Acele etmeliyiz."
İkiyüzlü. Sanki ona ne olduğu gerçekten umurunda.
Derinden gelen ses kıkırdadı. Bu kabusumun kenarlarına gizli, gölgelerdeki birisinin sesiydi. Sonra etli bir el birisini ışığa doğru fırlattı. Artemis! Elleri ve ayakları ilahi bronz zincirlere vurulmuştu.
Nefesim kesildi. Gümüş elbisesi yırtılmış, paçavraya dönmüştü. Elleri ve yüzü çeşitli yerlerden kesilmişti. Kesiklerden ikor, yani tanrıların altın kanı akıyordıL
"Oğlanı duydun," dedi gölgelerdeki h dam. "Karar ver!"
Artemis'in gözleri öfkeyle parıldadı. Acaba neden zincirlerini tek bir dilekle patlatmıyor veya gözden o an kaybolmuyordu, bilmiyordum; belki de yapamıyordu. Belki de zincirler veya bu karanlık, korkunç yerdeki bir büyü ona engel oluyordu.
Tanrıça Annabeth'e baktı, yüzündeki ifade önce endişeye
104
sonra da yapılan haksızlık karşısında büyük bir öfkeye dönüştü. "Genç bir bakireye ne cesaretle işkence edersiniz?"
"Yakında ölecek," dedi Luke. "Onu kurtarabilirsin."
Annabeth cılız bir sesle itiraz etti. O an sanki yüreğim buruldu. Ona koşmak istiyordum ama kımıldayamıyordum.
"Ellerimi çözün," dedi Artemis.
Luke kılıcı Arkadan Bıçaklayan'ı çekti. Ustaca tek bir hamlede tanrıçanın kelepçelerini kırdı.
Artemis Annabeth'e koştu ve omuzlarındaki yükü sırtlandı. Annabeth yere düşüp, titremeye başladı. Artemis sırtında kara kayaların ağırlığım taşımaya çalışırken sendeledi.
Gölgelerdeki adam bu manzara karşısında kıkır kıkır güldü. "Senin yapacaklarını tahmin etmek, seni yenmek kadar kolay Artemis," dedi.
"Beni gafil avladın," dedi tanrıça, yükün altında ezilecek gibiydi. "Bir daha olmayacak."
"Gerçekten de olmayacak," dedi adam. "Şimdi sonsuza dek ayağımın altından çekileceksin. Genç bir kıza yardım etmeden duramayacağını biliyordum. Ne de olsa senin özelliğin bu hayatim."
Artemis inledi. "Seni domuz, merhametten ne anlarsın sen!"
"Bu konuda," dedi adam, "aynı fikirdeyiz. Luke, şimdi kızı öldürebilirsin."
"Hayır!" diye bağırdı Artemis.
Luke tereddüt etti. "O... o hâlâ işimize yarayabilir efendim. Yine yem yaparız."
"Peh! Cidden inanıyor musun buna?"
"Evet, General. Onu kurtarmaya gelecekler. Eminim."
Adam durumu düşündü. "O halde drakonlar ona muhafızlık yapsın. Yaraları yüzünden ölmezse, kış gündönümüne
105
açtım ve kendimi siyah bir pegasusla karşı karşıya buldum.
Çüş yahu patron! Toynaklarını yere vura vura kılıcımdan geri kaçarken, sesini zihnimde duyabiliyordum. At kebabı olmak istemiyorum!
Kara kanatlarını panikle açmıştı, yarattığı rüzgarla bir adım geri savruldum.
"Kara Korsan," dedim, rahatlamış ama biraz da sinir olmuş bir şekilde. "Gecenin yarısında burada ne işin var?!"
Kara Korsan oflayıp pufladı. Ne gece ne yansıpatr^on, saat sabahın beşi. Ne demeye hâlâ uyuyorsun?
"Kaç kere söyledim sana! Bana patron deme."
Sen nasıl istersen patron. Adamımsın. Bir numarasın sen.
Gözlerimi ovuşturup uykuyu atmaya ve pegasusun zihnimi okumasını engellemeye çalıştım. Poseidon'un oğlu olmanın derdi de bu işte: babam atları deniz köpüğünden yarattığı için, çoğu binek hayvanının dilinden anlayabiliyorum ama onlar da beni anlayabiliyor. Hatta Kara Korsan'la olduğu gibi, beni böyle bağırlarına basıveriyorlar.
Biliyorsunuz, Kara Korsan, geçen yaz Luke'un gemisinde esirdi, ta ki biz bir karmaşa yaratıp kaçma fırsatı sağlayana dek. Gerçi onun kaçmasıyla benim çok alakam yok ama Kara Korsan onu kurtaranın ben olduğumu sanıyor.
"Kara Korsan," dedim, "senin ahırda olman gerekmiyor mu?"
Peh, ahır^ış. Kheiron ahırda mı kalıyor?
"Eee... hayır."
Aynen. Dinle, ufak bir deniz dostunun daha yardımına ihtiyacı var.
"Yine mi?"
. Evet. Denizatlarına seni almaya geleceğimi söyledim.
Sızlanmaya başladım. Ne zaman sahile insem, denizatları
106
kadar onu canlı tutabilirsin. Sonrasında, eğer kurban etme işlemimiz planladığımız biçimde giderse, yaşamasının bir anlamı yok. Hiçbir ölümlü yaşamın anlamı olmayacak."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Luke, Annabeth'in hareketsiz bedenini aldı ve onu tanrıçadan uzaklaştırdı.
"Aradığın canavarı asla bulamayacaksın," dedi Artemis. "Planın işlemeyecek."
"Ne kadar cahilsin, benim genç tanrıçam," dedi gölgelerdeki adam. "Şimdiden o cici hizmetkarların seni bulma görevini üstlendi. Doğrudan benim için oynayacaklar oyunu. Şimdi, izin verirseniz, daha uzun bir yolumuz var. Avcıları
karşılayıp görevlerinin... yeterince zorlu olmasını sağlamalıyız."
Adamın kahkahası karanlığın içerisinde, adeta tüm mağaranın tavanını çökertecekmiş gibi her yeri sallayarak yankılandı.
Anında yatakta doğrulmuşum. Sert bir vurma sesi duyduğuma eminim.
Kulübeye bakındım. Dışarısı karanlıktı. Tuzlu su çeşmesi hâlâ şırıldıyordu. Ormandaki bir baykuşun sesleri ve uzaktan sahile vuran dalga sesleri dışında bir ses yoktu. Başucumdaki sehpaya vuran ay ışığı, Annabeth'in New York Yankees kepini aydınlatıyordu. Bir süre ona bakakalmış-ken... KÜT, KÜT!
Birileri veya bir şey kapıma vuruyordu. Dalgakıran'ı kaptığım gibi yataktan fırladım. "Kim o?" diye seslendim. TAK, TAK.
Kapıya doğru süründüm.
Dalgakıran'ın kapağını açtım, kapıyı da sonuna kadar

bir dert için yardımlarına koşmamı ister olmuşlardı. Ve çok dertleri vardı. Sahile vuran balinalar, balıkçı ağlarına yakalanan yunuslar, şeytantırnağı çıkan denizkızları... Suyun altına inip onlara yardım etmemi isterlerdi.
"Tamam," dedim. "Geliyorum."
Bir numarasın patron.
"Ve bana patron deme!"
Kara Korsan yumuşak bir sesle kişnedi. Belki de gülmüştü.
Sıcak yatağıma baktım. Bronz kalkanım hâlâ duvarda asılıydı; delik deşikti ve kullanılamaz haldeydi. Sehpanın üstünde de Annabeth'in büyülü Yankees kepi vardı. İçimden geldi, kepi alıp cebime sıkıştırdım. Sanırım uzun, hem de çok uzun bir süre boyunca kulübeme geri dönemeyeceğimi biliyordum.

BÖLÜM SEKİZ TEHLİKELİ BİR SÖZ VERİYORUM
Kara Korsan beni sahile kadar sırtında taşıdı ve itiraf edeyim, çok havalı bir olaydı. Uçan bir at üzerinde, saatte yüzlerce kilometre hızla dalgalara sürterek, saçımda rüzgar, yüzümde dalgaların köpüğü ilerlemek... Su kayağına bin basar.
İşte burası. Kara Korsan yavaşladı ve bir daire çizdi. Tam aşağısı.
"Sağ ol." Sırtından parende atarak, buz gibi denize daldım.
Bu geçtiğimiz bir iki sene içerisinde böyle akrobasi hareketleri yapmaya bayağı alışmıştım. Suyun altında neredeyse istediğim her şekilde hareket edebiliyordum; istersem okyanus akıntılarının etrafımda akmasını ve beni ileri taşımasını bile sağlayabiliyordum. Suyun altında nefes almak hiç sorun değildi; hem ben istemediğim sürece kıyafetlerim bile ıslanmıyordu.
Karanlığın içine doğru hızla ilerledim.
Beş metre, on metre, on beş metre... Basınç beni rahatsız etmiyordu. Gerçi hiç daha derinlere dalıp kendimi zorlamamıştım, acaba dalabileceğim derinliğin bir sınırı var mı diye bakmamıştım. Çoğu sıradan insanın konserve kutusu gibi ezilmeden altmış metreden fazla gidemediğini biliyordum. Normalde sabahın bu saatinde, bu kadar derinde kör gibi

olmam gerekirdi. Ama yaşayan varlıklardan gelen ısıyı, akıntıların soğuğunu görebiliyordum. Bunu tarif etmek çok zor. Bildiğimiz tür görmeye benzemiyor ama her şeyin yerini belirleyebiliyorum.
Suyun dibine yaklaşırken üç tane hippokampusu, yani balık kuyruklu denizatlarını seçmeye başladım. Ters devrilmiş bir teknenin etrafında daireler çiziyorlardı. Bakması öyle keyifliydi ki bunlara. Balık kuyrukları gökkuşağının renklerinde, fosforluymuş gibi parlıyordu. Bembeyazdı yeleleri; fırtınalı havada dörtnala koşan ürkmüş atlar gibi tepmiyorlardı. Bir şey canlarını sıkmıştı besbelli.
Yaklaştıkça sorunun ne olduğunu anladım. Karanlık bir şekil, bir tür hayvan, teknenin ortasında bir yerlerde, bir balık ağına sıkışmıştı. Ağ, trol avcılarının her şeyi yakalamak için kullandıkları o kocaman ağlardandı. Bu şeylerden nefret ediyordum. Domuz balıklarını, yunusları boğmaları zaten yeterince kötüydü, üstüne üstlük arada bir efsanevi yaratıkları da yakalıyorlardı. Ağlar bir şeye dolandı mı tembel balıkçılar halatları kesiverirlerdi, ağa yakalanmış hayvan da böylece ölürdü.
Belli ki bu zavallı yaratık Long Island Boğazı'nın dibinde kakasını yaparken bir şekilde bu batmış balıkçı gemisinin ağlarına dolanmışü. Kurtulmayı denedikçe ağlara daha da çaresizce esir düşmüş, bu sırada da tekneyi kaydırmıştı. Şimdi bu tekne enkazı bir kayaya dayanmış, sallanıyor ve her an ağlara dolanmış olan hayvancağızın üzerine düşecekmiş gibi gözüküyordu. Denizatları delice yüzüyor, yardım etmeye çabalıyor ama bu işi nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Bir tanesi ağı çiğnemeyi deniyordu ama denizatlarının dişleri ipi kesmeye yetmiyordu. Denizatları gerçekten güçlüdür ama elleri yok ve (şşşt, kimseye söyle-

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

meyin) çok da akıllı değillerdir.
Onu kurtarın efendim! dedi bir denizatı beni görünce. Diğerleri de ona katıldı ve aynı şeyi istediler.
Ağlara dolanan yaratığı daha yakından görmek için ona doğru yüzdüm. İlk başta genç bir denizatına benziyordu. Daha önce de birkaç tanesini kurtarmıştım. Ama sonra tuhaf bir ses duydum, bu su altına ait olmayan bir sesti.
"Mööööööööööö!"
İyice yaklaşınca bunun bir inek olduğunu gördüm. Tamam... daha önce de denizineklerine dair şeyleri, manati-leri falan duymuştum ama bu gerçekten bir inekti ama arka tarafı bir yılan kuyruğu gibiydi. Ön kısmı bir buzağıya aitti; daha bir bebekti, siyah tüyleri, üzgün üzgün bakan kocaman kahverengi gözleri vardı, burnuysa beyazdı. Arka kısmıysa siyah ve kahverengi renklerde, altta ve üstte yüzgeçleri olan bir yılan kuyruğuydu, kocaman bir yılan balığına benziyordu.
"Hey, ufaklık," dedim. "Sen de nereden çıktın?"
Yaratık bana acı acı baktı. "Mööööö!"
Ama düşüncelerini anlayamıyordum. Ben sadece at dilini konuşabiliyorum.
Bunun ne olduğunu bilmiyoruz efendim, dedi denizatla-rından biri. Çok tuhaf şeyler uyanmakta.
"Evet," dedim fısıltıyla. "Öyle olduğunu duymuştum."
Dalgakıran'ın kapağını kaldırdım ve kılıç elimde gerçek uzunluğuna ulaştı, bronz ağzı karanlıkta parlıyordu.
İnek-yılan birden delirdi, ağlarda debelenmeye başladı, gözleri dehşetten yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Dur," dedim. "Canını yakmayacağım! Bırak da ağı keseyim."
Ama inek-yılan daha da debelendi ve ağlara daha da dolandı. Tekne yan yatmaya başlayınca denizin dibindeki
111
çamur kalkmaya başladı; tekne inek yılanın üzerine ha düştü ha düşecekti. Denizatları paniğe kapılıp kişnemeye, suda deli gibi hareket etmeye başladılar ama tabii bunun olan bitene bir faydası yoktu.
"Tamam, tamam!" dedim. Kılıcı uzağa koydum, hem denizatları hem de inek-yılan korkmayı kessin diye elimden geldiğince sakince konuşmaya başladım. Suyun altında izdiham yaratmak mümkün müydü bilmiyordum ama aslında bilmek de istemiyordum. "Her şey yolunda. Kılıç yok. Gördün mü? Kılıç yok. Sakinleştirici şeyler düşün. Deniz çimleri. Anne inek. Vejetaryenlik."
İnek-yılanın dediklerimi anladığından şüpheliydim ama ses tonum onu etkilemiş gibiydi. Denizatları hâlâ huzursuzdu ama en azından etrafımda hızla dönmeyi kestiler.
Kurtarın onu efendim, diye yalvardılar.
"Evet," dedim. "O kısmı anladım. Düşünüyorum."
Ama inek-yılan (inekti sanırım, öküze benzemiyordu) kılıçtan bu kadar korkarken onu nasıl kurtaracaktım? Sanki daha önce kılıç görmüştü ve ne kadar tehlikeli olduklarını biliyordu.
"Tamam," dedim denizatlarına. "Hepiniz sizlere söyleyeceğim gibi itmelisiniz."
Önce tekneyle işe başladık. Kolay olmadı ama üç beygir gücü olunca bebek inek-yılanın üzerine devrilmeyecek şekilde enkazı kaydırmayı başardık. Sonra ağla uğraşmaya başladım, parça parça çözdüm, esas ağırlıkları ve kancaları düzelttim, inek yılanın toynaklarına takılan düğümleri açtım. Sonsuza dek sürdü; yani en azından bilgisayarın birbirine dolanan kablolarını çözmeye çalıştığım zamankinden çok daha kötüydü durum. Tüm bu süre boyunca inek-balıkla konuştum, o da mööledi, inledi.
112
"Tamam Bessie," dedim. Neden ona bu adı verdiğimi sormayın. Sadece güzel bir inek adına benziyordu. "Akıllı inek. Cici inek."
En sonunda ağ açıldı ve inek-yılan suyun içerisinde fişek gibi fırladı ve keyifle perendeler atmaya başladı.
Denizatları keyifle kişnediler. Teşekkürler efendim!
"Möööl" diyerek inek-yılan bana burnunu sürttü ve kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı.
"Evet," dedim. "Her şey yolunda. Aferin inek. Eh... artık başını belaya sokma."
Aklıma bir şey geldi; ne kadardır su altındaydım ben? En azından bir saat. Argos veya harpyalar gece dışarı çıkma yasağını deldiğimi fark etmeden kulübeme geri dönmeliydim.
Son sürat su yüzeyine çıktım. Kara Korsan anında beni fark edip üzerime doğru dalışa geçti ve yaklaşınca boynuna sarıldım. Beni havaya kaldırdı ve tekrar sahile götürdü.
Başardın mı patron?
"Evet. Bir bebek... bir şeyi kurtardık. Çok vakit aldı. Neredeyse altında eziliyordum."
İyi işler hep tehlikelidir patron. Benim dertli yelemi de kurtarmıştın, değil mi?
Kabusumu düşünmeden duramıyordum. Annabeth'in cansız bedeni Luke'un kollarındaydı. Bebek canavarları falan kurtarıyordum ama arkadaşımı kurtaramıyordum.
Kara Korsan kulübeme doğru uçarken yemek yenen gazinoya bakmış bulundum. Birini gördüm; sanki birilerinden gizlenir gibi bir Yunan sütununun arkasına çömelmişti.
Bu Nico'ydu; ama henüz şafak sökmemişti, kahvaltı vakti de değildi. Orada ne işi vardı?
Tereddüde düştüm. En son istediğim şey Nico'nun bana
113
yine Efsanebüyüsü oyununu anlatmasıydı. Ama ters giden bir şey vardı, orada çömelmesinden anlayabiliyordum.
"Kara Korsan," dedim "beni buraya indir, olur mu? Şu sütunun arkasına."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Neredeyse bir çuval inciri berbat edecektim.
Nico'nun arkasındaki basamaklardan ilerliyordum. Beni hiç fark etmemişti. Bir sütunun ardındaki köşeden ortalığı gözetliyordu; tüm dikkatini yemek alanına vermişti. Bir buçuk metre arkasındaydım, tam yüksek sesle "Sen ne yapıyorsun?" diyecektim ki Kıvırcık'ın da onun yaptığı işin aynısını yaptığını fark ettim: avcıları gözlüyordu.
Sesler geldi; yemek masasındaki iki kız konuşuyordu. Bu kör saatte! Gerçi şafak tanrıçasıysanız durum başka.
Annabeth'in büyülü kepini cebimden çıkarttım ve başıma taktım.
Farklı bir şey hissetmiyordum ama kolumu kaldırınca göremedim; görünmezdim.
Nico'ya doğru süründüm ve gizlice etrafından dolaştım. Kızları karanlıkta iyi seçemiyordum ama seslerinden tanıdım onları: Zoe ve Bianca. Sanki tartışıyorlardı.
"Tedavi edilemez," diyordu Zoe. "En azından hızla olmaz."
"Ama nasıl oldu bu iş?" diye sordu Bianca.
"Aptalca bir eşek şakası," dedi Zoe homurdanarak. "Şu Stoll kardeşler yok mu, Hermes Kulübesi'nden hani? Sentor kanı asit gibidir. Herkes bunu bilir. Artemis Av Turu tişörtünün içine spreyle sıkmışlar kanı."
"Bu felaket!"
"Yaşayacak," dedi Zoe. "Ama arı kovanı gibi delik deşik halde, haftalarca yatakta yatması gerek. Gitmesi mümkün
114
değil. Bu iş bana... ve zatıalinize kaldı."
"Ama kehanet," dedi Bianca. "Phoebe gidemezse dört kişi oluruz. Başka birisini seçmeliyiz."
"Vakit yok," dedi Zoe. "Günün ilk ışıklarıyla yola çıkmalıyız. Yani hemen. Hem kehanet de bir kişiyi kaybedeceğimizi söylüyordu."
"Yağmursuz topraklarda," dedi Bianca "ama burası, orası olamaz."
"Olabilir," dedi Zoe, gerçi o da buna tam inanmıyordu galiba. "Kampın sınırları büyülü. Hiçbir şey, hatta hava bile izinsiz giremez. Burası yağmursuz toprak olabilir."
"Ama... "
"Bianca, dinle beni." Zoe gergin gibiydi. "Ben... ben bazı şeyleri açıklayamam ama içimden bir his diyor ki başka birisini seçme. Çok tehlikeli olabilir. Başlarına Phoebe'nin-kinden de kötü şeyler gelebilir. Kheiron'un bir kampçıyı beşinci kişi seçmesini de istemiyorum. Ve... başka bir avcı da kaybetmek istemiyorum."
Bianca bir an sustu. "Thalia'ya kabusunun kalanını anlatmalısın."
"Hayır. Bir yararı olmaz."
"Ama General ile ilgili şüphelerin doğruysa..."
"Zatıaliniz bana bu konuda tek kelime etmemeye yemin etmişti," dedi Zoe. Gerçekten müthiş bir acı çekiyor gibiydi.
"Yakında öğreniriz. Şimdi gel. Şafak sökmek üzere."
Nico gizlice yollarından çekildi. Benden de hızlıydı bu çocuk.
Tam kızlar koşarak basamaklardan inerlerken Zoe neredeyse bana çarpıyordu. Olduğu yerde dondu, gözlerini kıstı. Eli yayına gitti ama sonra Bianca "Büyük Ev'in ışıkları yandı. Acele et!" dedi.
115
Ve Zoe gazinodan çıkan Bianca'yı izledi.
Nico'nun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Derin bir nefes aldı; tam kız kardeşinin peşinden koşacaktı ki görünmezlik kepini çıkarttım ve "Dur," dedim.
Az kalsın beni bulmak için dönerken buz tutmuş merdivenlerden kayıp düşecekti. "Sen nereden çıktın?"
"Hep buradaydım. Görünmezdim."
Görünmez sözcüğünü söyledi sessizce. "Vay be. Süper-miş."
"Zoe ve kız kardeşinin burada olduğunu nereden biliyordun?"
Kızardı, bozardı. "Hermes Kulübesi'nin yanından geçtiklerini duydum. Ben... ben kampta iyi uyuyamıyorum. Ayak seslerini ve fısıldaştıklarını duydum. Sonra da onları izledim."
"Şimdi de bu görevde onlarla gitmeyi düşünüyorsun," diye tahminimi söyledim.
"Bunu nereden bildin?"
"Çünkü benim kız kardeşim olsa ben de aynı şeyi düşünürdüm. Ama olmaz."
Meydan okuyan bir tavır takındı. "Çok küçüğüm diye mi?"
"Çünkü sana izin vermezler. Seni yakalayıp geri buraya yollarlar. Ve... evet, çok küçüksün diye. Mantikoru hatırladın mı? Onun gibilerinden sürüyle var. Daha tehlikelileri hem de. Kahramanlardan bazıları ölecek."
Omuzları çöktü. Bir oraya bir buraya verdi ağırlığını. "Belki de haklısın. Ama benim yerime sen gidebilirsin."
"Pardon?"
"Görünmez olabilirsin. Gidebilirsin!"
116
"Avcılar erkekleri sevmiyor," diyerek durumu hatırlattım. "Eğer bir farkına varırlarsa..."
"İzin verme. Onları görünmez olarak izle. Kız kardeşimi kolla! Yapmalısın. Lütfen?"
"Nico... "
"Zaten gitmeyi planlıyorsun, öyle değil mi?"
Hayır demek isterdim. Ama doğruca gözlerime dikti gözlerini, nedense ona yalan söyleyemezdim.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Evet," dedim. "Annabeth'i bulmalıyım. İstemeseler de onlara yardım etmek zorundayım."
"Kimseye söylemem," dedi. "Ama kız kardeşimi koruyacağına söz vermelisin."
"Ben... bu büyük bir yemin olur Nico, hele böyle bir görevde. Hem yanında Zoe, Kıvırcık ve Thalia var..."
"Söz ver," diye ısrar etti.
"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, söz veriyorum."
"O halde yola çık," dedi. "İyi şanslar!"
Çılgınca bir durumdu bu. Hazır değildim. Üstümde kep, kılıç ve o anki kıyafetlerim dışında bir şey yoktu, aslında bu sabah Manhattan'a yola çıkmam gerekiyordu. "Kheiron'a söyle... "
"Bir şeyler uyduruveririm," dedi Nico ve hınzırca gülümsedi. "Bu işte iyiyim. Haydi git!"
Annabeth'in kepini kafama takıp koştum. Güneş yükseldiğinde görünmez olmuştum. Tam kamp minibüsü çiftlik yolundan doğru gidip kaybolurken Melez Tepesi'nin başına varmıştım. Muhtemelen Argos görev grubunu şehre götürüyordu. Ondan sonrasında kendi başlarına gideceklerdi.
Biraz suçluluk vardı içimde, aptallık ediyormuşum gibi geliyordu ayrıca. Onlara nasıl yetişecektim ki? Koşacak mıydım?
Sonra büyük kanatların çırpma sesini duydum. Kara
117
Korsan yanıma indi. Buzların arasından boy vermiş bir avuç çimeni hiçbir şey yokmuşçasına ağzına alıp çiğnemeye başladı.
Patron, doğru tahmin ettiysem eğer, sana bir kaçış atı lazım. İlgilenir misin?
Boğazımda bir minnet düğümü büyüdü sanki, bir süre konuşamadım ama yine de "Evet, haydi uçalım," demeyi becerdim.
118
BÖLÜM DOKUZ
NASIL ZOMBİ YETİŞTİRİLECEĞİNİ ÖĞRENİYORUM
Güpegündüz bir pegasusla uçmanın zorluklarından birisi, dikkat etmezseniz Long Island otobanında ciddi bir trafik kazasına yol açabilme ihtimalinizin olması. Bu nedenle Kara Korsan'ı bulutların arasından sürmem gerekü, neyse ki kış olduğundan alçaktan ilerliyordu bulutlar. Bir o yana bir bu yana uçuyor, Melez Kampı minibüsünü görüş alanımızda tutmaya çalışıyorduk. Zeminde hava soğuktu ama gökte buz kesiyordu, sulusepken yağan kar tenimi yakıyordu. Keşke yanıma kamp dükkanında satılan Melez Kampı'nın ısıtıcılı turuncu iç çamaşırlarından alsaymışım; ama Phoebe ve sentor kanlı tişört olayından sonra, artık oranın ürünleri de pek güven verici gelmiyordu.
İki kere minibüsü gözden kaçırdık ama önce Manhattan'a gideceklerinden emindim, bu yüzden izlerini tekrar bulmak zor olmadı.
Tatil yüzünden trafik bayağı sıkışıktı. Şehre girmeleri gün ortasını buldu. Kara Korsan'ı Chrysler Binası'nın tepesine park ettim ve otobüs terminaline gideceğini düşünerek beyaz kamp minibüsünü izledim ama durmayıp yanından geçti.
"Argos onları nereye götürüyor?" diye sordum fısıltıyla.
Ama Argos kullanmıyor ki arabayı, patron, dedi Kara
119
Korsan. Kız kullanıyor.
"Hangi kız?"
Avcı kız. Şu saçında gümüşten taç olan.
"Zoe mi?"
Hah, o. Hey, baksana! Şurada bir çörek dükkanı var. Yolluk alsak mı?
Kara Korsan'a çörekçiye uçan bir at girdiğini görürlerse polislerin kalp krizi geçirebileceğini söyledim ama bir türlü anlamıyordu. O sırada minibüs de Lincoln Tüneli'nden içeri giriyordu. Zoe'nin araba süreceği hiç aklıma gelmemişti. Yani, on altısından gün almış gibi gözükmüyordu. Gerçi ölümsüzdü. Acaba bir New York ehliyeti var mıydı? Varsa acaba doğum tarihi kaç yazıyordu?
"Tamam," dedim. "Haydi, peşlerine düşelim."
Tam Chrysler Binası'ndan atlayıp uçacaktık ki Kara Korsan kişneyerek tehlike sinyali verdi. Öyle bir şahlandı ki neredeyse düşecektim. Dahası yılan gibi bir şey bacağıma dolanıyordu. Kılıcıma uzandım ama eğilip bakınca bir yılan göremedim. Yılan değil, daldı bunlar; hem de asma dalları. Binanın taşlarının arasından boy vermişlerdi. Kara Korsan'ın bacaklarına dolanmışlardı, beni de bileklerimden öyle bir çekiyorlardı ki bir yere kımıldayamıyorduk.
"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Bay D.
Binaya yaslanmıştı ama ayakları boşluktaydı, havada süzülüyordu, leopar desenli eşofmanıyla siyah saçları rüzgarla uçuşuyordu.
Tanrı alarmı! diye bağırdı Kara Korsan. Bu o şarapçı ahbap!
Bay D. öfkeyle iç geçirdi. "Bundan sonra hangi kişi veya at bana 'şarapçı' derse, kendisini bir şişe Merlot şarabının dibinde bulacak!"
120
"Bay D." Bacaklarımı asma dalları sararken sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. "Ne istemiştiniz?"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Ah, ben mi? Ne mi istiyorum? Belki de kampın ölümsüz, mutlak güce sahip müdürü izinsiz çıktığımı fark etmez, diye mi düşündün?"
"Eh... olabilir."
"Seni şu binadan aşağı, uçan atın olmadan atayım da gör. Bakalım aşağı uçarken de bu kadar kahramanca çıkacak mı sesin?"
Yumruklarımı sıktım. Çenemi kapamalıydım, biliyordum ama Bay D. ya beni öldürecekti, ya da beni sırtına alıp kampa götürecekti ki o zaman da utançtan ölecektim ve bu iki olasılık da beni öldürüyordu. "Neden bu kadar nefret ediyorsunuz benden? Size ne yaptım ki ben?"
Gözlerinde mor alevler parıldadı. "Sen bir kahramansın evladım. Başka sebebe ne gerek var?"
"Bu göreve çıkmam şart! Arkadaşlarıma yardım etmeliyim. Siz bunu asla anlayamazsınız!"
Patron, eee, şey, dedi Kara Korsan endişeyle. Dikkateder-sen yerden üç yüz metre yukarıda, asma dallarına asılı duruyoruz; belki biraz daha kibarca konuşmak istersin.
Asma dalları beni daha da sıkıca sardı. Altımızdaki beyaz minibüs ise uzaklaştıkça uzaklaşıyordu. Yakında gözden kaybolacaktı.
"Sana hiç Ariadne'dan bahsettim mi?" diye sordu Bay D. "Girit'in genç ve güzel prensesi? O da severdi arkadaşlarına yardım etmeyi. İşin aslı, senin gibi Poseidon'un oğlu olan, Theseus adındaki genç bir kahramana yardım etmişti vaktiyle. Labirent'ten çıkabilmesi için kahramana büyülü iplerden bir yumak vermişti. Theseus onu nasıl ödüllendirdi, bilir misin?"
121
Vermek istediğim yanıt "Hiç umurumda değil!" olsa da, bu yanıtın Bay D.'nin öyküsünü daha çabuk bitirmesine yaramayacağını düşündüm.
"Evlendiler," dedim. "Sonsuza dek mutlu yaşadılar. Son."
Bay D. dudak bükerek güldü. "Pek öyle olmamış. Theseus, seninle evleneceğim demiş. Onu gemisine almış ve Atina'ya doğru yola çıkmış. Sonra, Nakşa denen bir adaya giden yolun yarısında... siz ölümlüler ne diyordunuz... onu başından atmış. Onu orada buldum. Yapayalnızdı. Kalbi kırılmıştı. Hüngür hüngür ağlıyordu. Her şeyden vazgeçmişti, bildiği her şeyi geride bırakmıştı. Niye? Sonunda eski bir sandalet gibi kendisini bir köşeye atacak olan havalı, genç bir kahramana yardım etmek için."
"Bu doğru bir hareket değil," dedim. "Ama bu dediğiniz binlerce yıl önceymiş. Bunun benimle ne alakası var?"
Bay D. bana buz gibi bakışlar fırlattı. "Ariadne'ye aşık oldum evladım. Kırık kalbini tamir ettim. O ölünce de onu Olimpos'ta ölümsüz eşim yaptım. Şu an bile beni bekler. Sizin şu saçma sapan kampınızda bir yüzyıl sürecek olan cehennem azabı cezam biter bitmez de yanına döneceğim."
Ona bakakaldım. "Siz... evli misiniz? Ama bir orman nemfinin peşine düştüğünüz için başınız derde girdi diye biliyordum... "
"Asıl demek istediğim, siz kahramanlar hiç değişmezsiniz. Biz tanrıları kibirle suçlarsınız. Ama asıl kendinize bakmalısınız. Ne istiyorsanız alır, kimi isterseniz kullanır, sonra da çevrenizdeki herkese ihanet edersiniz. O yüzden kusura bakma, hiç sevmem kahramanları. Nankör benciller sürüsüdür onlar. Ariadne'ye sor, öyle mi, değil mi? Ya da
122
Medea'ya sor. Hatta Gecegölgesi Zoe'ye sor."
"Ne demek yani? Zoe'ye sor?"
Elini, aman boş ver dercesine salladı Dionisos. "Git de salak arkadaşlarının peşine düş."
Asma dalları bacaklarımdan çekildi.
Olanlara inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Siz... siz gitmeme izin mi veriyorsunuz? Öylece gidecek miyim?"
"Kehanet en az iki kişinin öleceğini söylüyor. Şansım yaver giderse, onlardan biri sen olursun. Ama sözlerimi dikkate al Poseidon'un oğlu: İster öl, ister yaşa, diğer kahramanlardan farklı çıkmayacaksın."
Ardından parmaklarını şıklattı. Görüntüsü bir kağıt olup kıvrıldı. Bir pof sesi çıktı ve gözden kayboldu; geride hafif bir üzüm kokusu kaldı, o da rüzgarla uçup gitti.
Ucuz atlattık, dedi Kara Korsan.
Doğru anlamında başımı salladım; gerçi Bay D. beni kampa geri sürüklese daha az endişelenecektim. Beni bırakması, gerçekten de bu görevde hezimete uğrayacağımıza inandığını gösteriyordu.
"Gel bakalım Kara Korsan," dedim, keyfim yerindeymiş gibi yapıyordum. "Sana New Jersey'den alırız çöreği."
Olaylar öyle bir gelişti ki Kara Korsan'a New Jersey'den de çörek alamadım. Zoe, deli gibi güneye sürdü minibüsü, en sonunda dinlenmek için arabayı kenara çekip kontağı kapattığında Maryland'e varmıştık. Kara Korsan inmek yerine neredeyse düşecekti, o denli yorulmuştu.
Birazdan toparlanırım patron, dedi nefes nefese. Sadece... sadece biraz soluklanmalıyım. "Burada kal," dedim ona. "Ben ortalığı kolaçan edeceğim."
'Burada kal' ha, tamam, bunu yapabilirim. Oldu bil.
123
Görünmezlik kepini taktım ve bir süpermarkete girdim. Ses çıkarmadan, kimseye fark ettirmeden yürümeye çalışmak çok zordu. Sürekli "kendime insanlar seni göremez," diye hatırlatmak zorundaydım. İnsanlar bana çarpmasın diye sürekli yollarından çekilmek zorunda olmak da zordu.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

İçeri girer, biraz ısınır, belki bir fincan sıcak çikolata falan içerim diye düşünüyordum. Cebimde pek bozukluk yoktu. Tezgaha bende olanı bıraksam yeterdi. Acaba alınca fincan da görünmez mi olacak, yoksa havada bir fincan sıcak çikolata mı olacak diye düşünürken, dükkandan fırlayan Zoe, Thalia, Bianca ve Kıvırcık yüzünden tüm planım suya düştü. "Kıvırcık, emin misin?" diyordu Thalia. "Eh... oldukça eminim. Yüzde doksan dokuz diyelim. Tamam, yüzde seksen beş olsun."
"Ve bu işi meşe palamutlarıyla yaptın öyle mi?" diye sordu Bianca, inanmıyor gibiydi.
Kıvırcık gücenmişti galiba. "Bu nesillerdir saygı duyulan
bir iz sürme büyüsüdür. Yani, doğru yaptığıma bayağı emin
nım.
"Başkent Washington buradan yüz kilometre uzakta," dedi Bianca. "Nico'yla beraber..." Kaşlarını çattı. "Eskiden orada yaşıyorduk. Bu... çok tuhaf. Unutmuşum."
"Bu katiyen hoşuma gitmedi," dedi Zoe. "Doğruca batıya gitmeliyiz. Kehanet batı diyor."
"Of, senin iz sürme hünerlerin sanki daha iyi!" diye homurdandı Thalia.
Zoe ona doğru bir adım attı. "Demek marifetlerimi hor görüyorsun ha, seni sefil mahluk? Bir avcı olmak ne demek, ne anlarsın sen!
"Ne? Sefil mahluk mu? Sen bana mı sefil mahluk dedin? Sefil mahluk da ne demek yahu?"
124
"Off, siz ikiniz... " dedi Kıvırcık kaygıyla. "Haydi ama. Yine başlamayın!"
"Kıvırcık haklı," dedi Bianca. "En iyi olasılık başkent Washington."
Zoe ikna olmuş gibi değildi ama istemeden de olsa kabul ettiğini gösterecek şekilde başını salladı. "Pekala. Haydi, gidelim."
"Sen araba süreceksin diye hapse tıkılacağız," diye homurdandı bu kez Thalia. "Ben senden daha büyük gösteriyorum."
"Belki öyle," diye çıkıştı Zoe. "Ama ben otomobiller icat olduğundan beri araba kullanıyorum. Haydi, gidelim."
Kara Korsan'la beraber minibüsün peşinde güneye giderken, Zoe'nin yalan söyleyip söylemediğini düşündüm. Arabalar ne zaman icat edilmişti bilmiyordum ama sanırım tarih öncesi çağlarda olmalıydı; insanların siyah beyaz televizyon izleyip dinozor avladığı dönemler yani.
Bu Zoe kaç yaşındaydı? Ve Bay D. neden bahsediyordu? Zoe'nin kahramanlarla başından geçen kötü şey neydi?
Washington'a yaklaşırken Kara Korsan yavaşlamaya ve irtifa kaybetmeye başladı. Zar zor nefes alıyordu.
"Sen iyi misin?" diye sordum.
Fevkaladeyim patron. Bir... bir ordu gelse tek başıma hallederim.
"Çok iyi değilsin sanki." Birden pişmanlık kapladı içimi çünkü pegasusu yarım gün boyunca hiç durmadan uçurtmuş, otoban trafiğine uymaya zorlamıştım. Uçan bir at için bile zor olmalıydı bu.
Beni dert etme patron! Ben çetin cevizimdir.
Haklı olduğunu düşündüm ama Kara Korsan şikayet
125
etmeye fırsat bulamadan yere çakılacaktı bu kez ve bunu da istemiyordum.
Neyse ki minibüs yavaşlamaya başladı. Washington'un merkezindeki Potomac Irmağı'nı geçti. Hava devriyeleri ve füzeler geldi aklıma. Bu hava savunma sistemleri nasıl çalışıyordu hiçbir fikrim yoktu; pegasuslar bildiğimiz askeri radarlarda belirir miydi, onu da bilmiyordum ama bir füzeyle yere düşerek öğrenmek de istemiyordum.
"Beni buraya indir," dedim Kara Korsan'a. "Bu kadarı yeter."
Kara Korsan o kadar yorgundu ki ağzını açmadı. Beni Washington Anıtı'nın önüne, çimlere indirdi.
Minibüs yalnızca birkaç sokak ötedeydi. Zoe kaldırıma çekmişti arabayı.
Kara Korsan'a baktım. "Kampa geri dönmeni istiyorum. Biraz dinlen. OÜan. Beni dert etme."
Kara Korsan şüpheyle başını kaldırdı. Emin misin patron?
"Yeterince şey yaptın," dedim. "Beni dert etme. Tonlarca teşekkürler."
Tonlarca saman daha iyi olurdu, dedi Kara Korsan, dalgın bir ifadeyle. Hah, bu güzel fikir işte. Tamam, ama yine de dikkat et patron. İçimden bir ses bunların buraya benim kadar dost canlısı ve yakışıklı birileri ile buluşmaya gelmediğini söylüyor.
Dikkatli olacağıma söz verdim. Sonra Kara Korsan havalandı, bulutlarda kaybolmadan önce anıtın etrafında iki tur attı. Beyaz minibüse baktım. Herkes dışarı çıkmaya başlamıştı. Kıvırcık, büyük alışveriş merkezinde sıralanmış büyük binalardan birisine işaret edince, dördü birden soğuk rüz-
126
gara ağır adımlarla yürümeye başladılar.
Peşlerine düştüm. Ama sonra olduğum yerde donakaldım.
Bir sokak ötede siyah bir otomobilin kapısı açıldı. Kır saçları asker gibi kesilmiş bir adam dışarı çıktı. Siyah güneş gözlükleri ve siyah bir palto giymişti. Şimdi, başkent Washington'da olduğumuz için bu size normal gelebilir; her yerde böyle adamların olmasını bekleyebilirsiniz. Ama birden kafama dank etti; aynı arabayı otobanda güneye giderken birkaç kez görmüştüm. Demek ki minibüsü takip ediyordu.
Adam cebinden telefonunu çıkartıp bir şeyler söyledi. Sonra etrafına bakındı, sanki bir tehlike var mı, her şey yolunda mı diye bakıyordu. Sonra da alışveriş merkezine, arkadaşlarıma doğru yürümeye başladı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

İşin en kötüsü şuydu: bana doğru dönünce o yüzü tanıdım. Bu Westover Kışlası'ndaki mantikor, yani Dr. Diken'di. Görünmezlik kepimi takarak, belli bir mesafeden Diken'i takip etmeye başladım. Kalbim küt küt atıyordu. Eğer Diken uçurumdan düşmekten kurtulmuşsa, Annabeth de mutlaka kurtulmuş olmalıydı. Kabuslarım gerçekti. O hayattaydı ve esir tutuluyordu.
Diken arkadaşlarıma olan uzaklığını koruyor, görünmemeye çalışıyordu.
En sonunda Kıvırcık kocaman bir binanın önünde durdu. Binada ULUSAL HAVACILIK VE UZAY MÜZESİ yazıyordu. Burası Smithsonian Müzesi'ydi! Milyon sene önce buraya annemle gelmiştik ama o sıralar her şey daha büyük gözükmüştü gözüme.
Thalia kapıyı kontrol etti. Açıktı ama içeri giren çok kişi yoktu. Hem hava soğuk olduğu hem de okullar kapalı olduğu
127
için herhalde. Sonra görünmemeye dikkat ederek içeri girdiler.
Dr. Diken bir an duraksadı. Neden bilmiyorum ama müzeye girmedi. Dönüp alışveriş merkezine yöneldi. Ben de o an bir karar verip onun peşinden gittim.
Diken sokağı geçti ve Doğa Tarihi Müzesi'nin basamaklarını çıkmaya başladı. Kapıda kocaman bir levha vardı. İlk başta üstünde GÜZEL BİR ETKİNLİK İÇİN KAPALI yazıyor sandım. Sonra "ÖZEL"i, "GÜZEL" diye okuduğumu fark ettim.
İçeride Dr. Diken'i izledim, mastudon ve dinozor iskelet-leriyle dolu kocaman bir salondan geçti. İlerideki bir çift kapalı kapının ardından sesler geliyordu. Dışarıda iki muhafız bekliyordu. Kapıları Diken için açtılar, kapıları kapatmadan önce içeri girmek için tüm gücümle koşmak zorunda kaldım.
Kapıların ardında gördüklerim öyle dehşet vericiydi ki az kalsın çığlığı basacaktım; muhtemelen bu da ecelimi erken getirecekti.
İkinci katı oluşturan bir balkonla sarmalanmış, kocaman, yuvarlak bir odadaydım. Balkonda en azından bir düzine ölümlü muhafız ve iki tane de canavar vardı; bunlar ayak yerine çifte yılan gövdesi olan sürüngen kadınlardı. Onları daha önce de görmüştüm. Annabeth onlara İskitli Drakonlar diyordu.
Ama en kötüsü bunlar değildi. Yılan kadınların (yemin ederim sanki doğruca bana bakıyorlardı) arasında eski düşmanım Luke duruyordu. Gerçekten felaket bir haldeydi. Kağıt gibi bembeyazdı teni ve sarı saçlarına ak düşmüştü; sanki birkaç ay içerisinde on sene yaşlanmıştı. Gözlerindeki o hiddetli parıltı yerli yerindeydi, hatta yüzünde bir ejderhanın tırmalamasıyla açılan yara izi de öyleydi ama yara izi
128
şimdi iğrenç bir kızıl renkteydi; sanki yara yeniden kanamaya başlamış gibi gözüküyordu.
Onun yanında, gölgelerin içerisinde bir başka adam oturuyordu. Tek görebildiğim, sandalyesinin altın işli kolçaklarını kavramış ellerinin eklemlerinin beyazlığıydı; bu sandalyeye taht demek mümkün tabii.
"Eee?" diye sordu sandalyedeki adam. Sesi kabuslarım-daki sesin tıpatıp aynısıydı; Kronos'unki kadar tüyler ürperticisi olmasa da daha derin, daha kuvvetli bir sesti, sanki toprağın kendisi konuşmaya başlamış gibi. Bağırmasa da dört bir yanı kaplıyordu sesi.
Dr. Diken güneş gözlüklerini çıkarttı. Çift renkli, biri mavi, biri kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu. Sert bir şekilde adamın önünde eğildi, sonra o garip Fransız aksanıyla konuştu. "Buradalar Jeneral."
"Bunu biliyorum, seni aptal!" diye gürledi adam. "Ama neredeler?"
"Roket müzesinde."
"Havacılık ve Uzay Müzesi," diyerek, sinirli bir şekilde adamın dediklerini düzeltti Luke.
Dr. Diken gözlerinden nefret saçarak Luke'a baktı. "Siz nasıl derseniz, efendim."
Diken, Luke'a "efendim" demektense, oklarını atıp Luke'u delik deşik etmek istiyormuş hissine kapıldım.
"Kaç kişiler?" diye sordu Luke.
Diken duymazdan geldi.
"Kaç kişiler?" diye üsteledi General.
"Dört kişiler, Jeneral," dedi Diken. "Satir, Kıvırzık Salıdibi. Ve siyah saçları dimdik, diken gibi olan, nasıl diyorsunuz, punk kıyafetli, korkunç kalkanlı kız."
"Thalia," dedi Luke.
129
"Ve diğer iki kız; Avzılar. Biri gümüş bir taç takıyor."
"Onu tanıyorum," diye kükredi General.
Odadaki herkes korkuyla irkildi.
"Bırakın da onları halledeyim," dedi Luke, General'e. "Fazlasıyla adamımız... "
"Sabret," dedi General. "Elleri dolu şimdi. Onlara ufak bir oyun arkadaşı göndereceğim birazdan."
"Ama... "
"Seni riske atamayız evladım."
"Evet, evladım," dedi Diken, zalim bir gülümsemeyle. "Sen riske atılmayazak kadar narinsin. Bırakın da bu işi ben halledeyim."
"Hayır." General sandalyesinden kalktı ve onu ilk kez görmüş oldum.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Uzun boylu ve kaslıydı, teni biraz koyuydu, siyah saçları arkaya yapıştırılmıştı. Çok pahalı, kahverengi, ipek bir takım elbise giymişti, hani Wall Street borsacılarının giydiği türden. Ama bu herifin bir borsacı olmasına imkan yoktu. Yabani bir suratı, geniş omuzları, bir bayrak direğini ortadan ikiye bölebilecek kadar güçlü elleri vardı. Gözleri taş gibiydi. Sanki canlı bir heykele bakıyordum. Kıpırdaması bile şaşırtıyordu insanı.
"Beni çoktan yüzüstü bıraktın Diken," dedi.
"Ama Jeneral..."
"Bahane uydurma!"
Diken ürktü. Askeri akademide, siyah üniforması içinde onu ilk gördüğümde korkunç biri gibi gelmişti bana. Ama şimdi General'in karşısında dururken... Diken salak bir asker özentisine benziyordu. General ise hakikiydi. Bir üniformaya ihtiyacı yoktu. Doğuştan komutandı.
"Seni bu yetersizliğinden ötürü Tartarus'un çukurlarına
130
atmalıyım," dedi General. "Üç büyük tanrının çocuklarından birini kaçırman için yolladım seni, sen de bana cılız bir Athena kızı getirdin."
"Ama intikamımı alazağıma söz vermiştiniz!" diye itiraz etti Diken. "Emrimde bir ordu olazaktı!"
"Tanrı Kronos'un komutanı benim," dedi General. "Ve bana sonuç getiren vekilleri seçerim! Sağ olsun, Luke sayesinde planımızı suya düşmekten kurtardık. Şimdi, sana başka bir aşağılık iş bulana dek, yıkıl karşımdan Diken!"
Diken'in yüzü öfkeden mosmor oldu. Şimdi ağzından köpükler ya da her yana dikenler saçacak diye düşündüm ama yalnızca acemice eğilip selam verdi ve odadan çıktı.
"Şimdi, evladım." General, Luke'a döndü. "İlk yapmamız gereken iş, melez Thalia'yı diğerlerinden ayırmak. Sonra aradığımız canavar ona gelecek."
"Avcılardan kurtulmak zor oldu," dedi Luke. "Gecegölgesi Zoe... "
"Onun adını anma!"
Luke korkuyla yutkundu. "Ö-özür dilerim General. Be-ben sadece... "
General elini şöyle bir savurup onu susturdu. "Gel sana avcıları nasıl avlayacağımızı göstereyim evladım."
Zemindeki muhafızlardan birine işaret etti General. "Diş sizde mi?"
Adam elinde seramik bir çömlekle öne seğirtti. "Evet, General!"
"Ekin onları," dedi.
Odanın ortasında, sanırım bir dinozor sergisinin olması gereken yerde, kocaman bir toprak yığını vardı. Muhafızın çömlekten beyaz bir diş çıkarıp toprağın içine itelemesini endişeyle izledim. Üstünü düzleştirirken General de soğuk
131
şekilde gülümsüyordu.
Muhafız topraktan geri adım attı ve ellerini ovuşturdu. "Hazırız General!"
"Mükemmel! Siz sulayın, biz de avlarının kokusunu almalarını sağlayalım."
Muhafız, üstünde papatya resimleri olan teneke bir süz-geçli kova aldı eline; biraz tuhaftı durum çünkü döktüğü şey su değildi. Koyu renkli kırmızı bir sıvıydı ve bence meyve kokteyli değildi bu.
Toprak köpürmeye başladı.
"Yakında," dedi General "göstereceğim sana Luke, öyle askerler vereceğim ki sana, o ufak teknedeki ordun solda sıfır kalacak."
Luke yumruklarını sıktı. "Ordumu eğitmek için bir yıl harcadım! Prenses Andromeda dağa vardığında, en iyi..."
"Hıh!" dedi General. "Ordun Lord Kronos için iyi bir şeref kıtası olacak. Elbette senin de oynayacağın bir rol var... "
General bunu söyleyince Luke'un beti benzi iyice attı.
"...ama benim komutamda Tanrı Kronos'un güçleri yüz kat artacak. Hiçbir güç bizi durduramayacak. İşte, görün mükemmel ölüm makinelerimi!"
Toprak patladı. Son derece endişelenerek geriye adım attım.
Bir diş ekilmiş her noktadan, toprağın içinden birer yaratık çıkmaya çalışıyordu. İlki şöyle inledi:
"Miyav?"
Bu bir yavru kediydi. Üstünde bir kaplanınkine benzer turuncu desenler olan tekir bir kedi. Sonra bir tanesi daha, sonra bir tane daha... Derken on iki tane oldular, toprağın üstünde yuvarlanmaya, oyunlar oynamaya başladılar.
132
Herkes hayretle onlara bakakaldı. General kükredi: "Bu ne? Şirin, kucaklanası kediler mi? O dişleri nereden buldunuz siz?"
Dişi getiren muhafız korkuyla sindi kaldı. "Sergiden efendim! Tam dediğiniz gibi. Kılıç-dişli kaplan..."
"Hayır, seni salak! Tyrannosaurus dedim ben size! Hemen toplayın şu... şu lanet olasıca tüylü hayvanları ve dışarı atın. Ve bir daha da yüzünüzü görmeyeyim."
Dehşete kapılmış muhafız elindeki süzgeçli kovayı düşürdü. Kedicikleri kaptığı gibi odadan tüydü.
"Sen!" diyerek General başka bir muhafıza işaret etti. "Bana hemen doğru dişleri bul! ŞİMDİ!"
Yeni muhafız emri yerine getirmek için koşarak çıktı.
"Embesiller," diye mırıldandı General.
"İşte bu yüzden ben ölümlü kullanmıyorum," dedi Luke. "Güven olmuyor onlara."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Zayıf iradeliler, kolay satıyorlar kendilerini ve şiddete meyilliler," dedi General. "Onlara bayılıyorum."
Bir dakika sonra muhafız elinde kocaman, sivri dişlerle hızla odaya daldı.
"Mükemmel," dedi General. Balkon korkuluğuna çıktı ve altı metre aşağıya atladı.
Düşünce, deri ayakkabılarının altındaki mermer zemin çatır çatır kırıldı. Doğruldu, şöyle bir silkindi, omuzlarını ovaladı. "Lanet olsun, omzum kötü tutulmuş."
"Sıcak kompres ister misiniz efendim?" diye sordu muhafızlardan birisi. "Biraz daha Aspirin getireyim mi?"
"Hayır! Geçer şimdi." General ipek takım elbisesinden tozları silkeledi, sonra dişi kaptı. "Bu işi ben yapacağım."
Dişlerden birini aldı ve gülümsedi. "Dinozor dişiymiş... haha! Bu aptal ölümlüler ellerine ejderha dişi geçse bile
133
anlamıyor. Ve herhangi bir ejderha dişi değil bu. İhtiyar Sybaris'in ta kendisinin dişi! Bu işimizi gayet güzel görecektir."
On iki dişin on ikisini de toprağa gömdü. Sonra kovayı aldı. Toprağı kırmızı sıvıyla suladı, kovayı bir kenara attı ve kollarını açtı. "Kalkın!"
Toprak titredi. Zeminden tek bir iskelet kolu fırladı ve avcunu kapattı.
General balkona baktı. "Çabuk! Koku sizde mi?"
"Evet, efendimisss," dedi yılan kadınlardan birisi. Avcıların giydiği türden gümüş bir kumaş parçası çıkardı.
"Mükemmel," dedi General. "Savaşçılarım kokuyu bir aldı mı, hiç durmadan sahibini takip edecekler. Hiçbir şey onları durduramaz, ne bir melez silahı ne de bir avcı silahı. Avcıları ve müttefiklerini lime lime edecekler. Buraya fırlat!"
Bunu der demez yerden iskeletler fışkırdı. On iki taneydiler, General'in ektiği her bir diş için bir tane. Bunlar Cadılar Bayramı'ndaki veya uyduruk filmlerdeki iskeletlere benzemiyordu. Yavaş yavaş ete bürünüyorlar, insan oluyorlardı. Ama soluk gri tenleri, sarı gözleriyle, modern giyimli insanlardı; üstlerinde de gri atletler, kamuflaj pantolonları ve askeri postallar vardı. Yakından bakmadığınız sürece insan olduklarına inanabilirdiniz ama etleri saydamdı ve kemikleri alttan sanki röntgen ışını vurmuş gibi parlıyordu.
İçlerinden biri doğruca bana baktı, soğuk bir ifadeyle beni tarttı. Hiçbir görünmezlik kepinin onu aldatamayaca-ğını anladım.
Yılan kadının attığı eşarp General'in eline doğru yavaş yavaş inmeye başladı. Eşarbı savaşçılara verir vermez, onları yok edene dek Zoe'yi ve diğerlerini avlayacaklarını
134
biliyordum.
Düşünecek vaktim yoktu. Koştum, tüm gücümle savaşçıların üstüne zıpladım ve eşarbı havada yakaladım.
"Bu ne?" diye kükredi General.
Bir iskelet savaşçının ayaklarının dibine düştüm, bana tısladı.
"Biri gizlice girmiş," dedi General hiddetten köpürerek. "Karanlığa gizlenmiş birisi. Kapıları mühürleyin!"
"Bu Percy Jackson!" diye bağırdı Luke. "Başkası olamaz!"
Çıkışa doğru son sürat koşturdum ama bir yırtılma sesi duyunca, iskelet savaşçının ceketimin kolundan bir parça kopardığını anladım. Göz ucuyla arkaya bakınca kumaşı burnuna götürdüğünü, kokladığını ve arkadaşlarına kumaşı uzattığını gördüm. Çığlık atmak istiyordum ama yapamıyor-dum. Tam muhafızlar kapatırken kapıların arasından geçtim ve kapılar arkamdan mühürlendi.
Sonra koştum.
135
BÖLÜM ON
2İZ
BİRKAÇ ROKETÇİK KIRIYORUM
Alışveriş merkezinde topuklarım popoma değerek koşmaya başladım, arkama bakmaya cesaret bile edemiyordum. Doğruca Havacılık ve Uzay Müzesi'ne daldım; görünmezlik kepimi kabul salonunu geçtikten sonra çıkarttım.
Müzenin esas bölümü, tavanda roketlerin ve uçakların asılı olduğu kocaman bir odaydı. Tavana kadar üç sıra balkon sarıyordu içeriyi, böylece sergiye farklı açılardan ve yüksekliklerden bakabiliyordunuz. Mekan çok kalabalık değildi, yalnızca birkaç aile ve muhtemelen okul gezisine gelmiş çocuklardan oluşan birkaç tur grubu vardı. Hepsine buradan çıkın diye bağırmak geçti içimden ama böyle yapsam herhalde tek başarabileceğim tutuklanmak olurdu. Thalia'yı, Kıvırcık'ı ve avcıları bulmalıydım. İskelet ahbaplar her an basabilirdi müzeyi; rehberli geziyle yetineceklerini de sanmıyordum.
Thalia'ya çarptım, o da nasıl olduysa artık. En üst kattaki balkona çıkan rampayı tırmanırken ona öyle bir vurdum ki Apollon uzay kapsülünün içine düştü.
Kıvırcık şaşkınlıkla inledi.
Dengemi toparlamama fırsat kalmadan Zoe ve Bianca yaylarına oklarını gerip göğsüme nişan aldılar. Yayları resmen yoktan var olmuş gibiydi.
136
Zoe kim olduğumu fark edince yayını indirmeye pek de heveslenmedi. "Sen ha! Hangi cesarette suretini gösterirsin?"
"Percy!" dedi Kıvırcık. "Şükürler olsun."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Zoe ona kötü kötü bakınca utançtan kıpkırmızı kesildi Kıvırcık. "Şey, yani, demek istediğim... Burada olmaman gerekiyordu!"
"Luke," dedim nefes nefese. "O burada."
Thalia'nın gözlerindeki öfke anında söndü. Elini kolundaki gümüş bileziğe attı. "Nerede?"
Onlara Doğa Tarihi Müzesi'nde olanları, Dr. Diken'i, Luke'u ve General'i anlattım.
"General burada mı?" Zoe afallamış gibiydi. "Bu mümkün değil! Yalan söylüyorsun."
"Niye yalan söyleyeyim? Bakın, vaktimiz yok. İskelet savaşçılar... "
"Ne?" diye sordu Thalia. "Kaç tane?"
"On iki," dedim. "Ve sadece onlar değil. O adam, yani General, sizin dikkatinizi dağıtmak için 'bir oyun arkadaşı' yollayacağını söyledi. Bir canavar."
Thalia ve Kıvırcık birbirlerine baktılar.
"Artemis'in izini sürüyorduk," dedi Kıvırcık. "Buraya geldiğinden eminim. Güçlü bir canavar kokusu... Bu gizemli canavarı arayarak buraya gelmiş olmalı. Ama henüz bir şey bulamadık."
"Zoe," dedi Bianca endişeyle. "Eğer o General'se..."
"Olamaz!" diye bağırdı Zoe. "Percy bir İris mesajı görmüş olmalı veya bir illüzyon."
"İllüzyonlar mermer zemini çatlatamaz," dedim ona.
Zoe derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalıştı. Neden işleri bu kadar kişisel olarak aldığını veya General
137
denen bu adamı nereden tanıdığını bilmiyordum ama sormanın zamanı değildi.
"Eğer Percy iskelet savaşçılar hakkında doğruyu söylüyorsa," dedi "tartışacak vakit yok. En fena, en belalı, en korkunç... Biz hemen gitmeliyiz."
"İyi fikir," dedim.
"Bize seni dahil etmedim oğlan çocuğu," dedi Zoe. "Sen bu görevin parçası değilsin."
"Hey, ben sizin canınızı kurtarmaya çalışıyorum."
"Gelmemeliydin Percy," dedi Thalia kasvet dolu bir sesle. "Ama şimdi buradasın. Haydi. Minibüse dönelim."
"Karar vermek sana düşmez!" diye çıkıştı Zoe.
Thalia onu paylamaya başladı. "Burada patron sen değilsin Zoe. Ne kadar yaşlı olduğun da umurumda değil! Hâlâ şımarık, ufak bir veletsin!"
"İş oğlanlara gelince kafan hiç çalışmaz zaten," diye kük-redi Zoe. "Onlardan hiç ayrılamadın!"
Thalia, Zoe'ye bir tane indirecekmiş gibi baktı. Sonra herkes donakaldı. Öyle güçlü bir kükreme sesi geldi ki bir an roketlerden birinin motoru çalıştı sandım.
Alttan birkaç yetişkinin haykırışları geldi. Ufak bir çocuk da tiz bir sevinç çığlığı attı: "Kedicik!"
Rampadan yukarı devasa bir şey koşuyordu. Bir kamyonet büyüklüğündeydi, gümüş pençeleri, altın rengi parıltılar saçan bir postu vardı. Bu canavarı daha önce bir kez görmüştüm. İki sene önce trenle geçmiştim yanından. Şimdi, bu kadar yakında ve benim karşımda daha da büyük gözüküyordu.
"Nemea Aslanı," dedi Thalia. "Kıpırdamayın."
Aslan yine öyle bir kükredi ki saçlarım diken diken oldu. Dişleri paslanmaz çelik gibi parlıyordu.
138
"İşaretimle ayrılın," dedi Zoe. "Dikkatini dağıtmaya çalışın."
"Ne zamana kadar?" diye sordu Kıvırcık.
"Onu öldürmenin bir yolunu buluncaya kadar. Haydi git!"
Dalgakıran'ın kapağını açtım ve sola yuvarlandım. Yanımdan bir ok ıslık çalarak geçti, Kıvırcık da flütüyle tiz bir düüt-düüt sesiyle bir ezgi çalmaya başladı. Dönünce Zoe ve Bianca'nın Apollon kapsülünün için tırmandığını gördüm. Peş peşe oklar fırlatıyorlardı, hepsi de aslanın metal postundan aslana hiç zarar vermeden sekiyordu. Aslan, kapsüle bir pençe atıp yana doğru eğdi, avcılar da sırtüstü yere düştüler. Kıvırcık delice, korkunç bir ezgiye geçince aslan da ona doğru döndü ama yoluna bu kez Thalia çıktı, Aegis'i kaldırıp sallayınca aslan geriledi. "GIRRRRRRRRRR."
"A-AAAÜ" diye Tarzan gibi bağırdı Thalia. "Geri dur!"
Aslan kükredi ve boşluğa pençeler savurdu ama ateşe tutulmuş gibi kaçıyordu kalkandan.
Bir an için Thalia işleri ellerine aldı sanmıştım. Sonra aslanın çömeldiğini, kaslarının gerildiğini gördüm. New York'taki evimizden, sokakta dövüşen çok sayıda kedi görmüştüm. Aslanın üzerine atlayacağını biliyordum.
"Hey!" diye bağırdım. Hangi akla uyup bu işi yaptığımı bilmiyorum ama aslana hücum ettim. Yalnızca onu arkadaşlarımdan uzak tutmak istiyordum. Dalgakıran'ı aslanın böğrüne doğru var gücümle savurdum. Ancak hayvanı kedi mamasına çevirmesi gereken bu darbe, kıvılcımlar saçarak hayvanın postundan geri sekti.
Aslan pençeleriyle beni tırmaladı, ceketimden koca bir parça kopardı. Geriledim, sırtım korkuluklara dayanmıştı. Bu yarım tonluk canavar üzerime atlayınca dönüp aşağı zıp-
139
lamak dışında bir şansım kalmamıştı.
Gümüş renkli, eski bir uçağın kanadının üstüne kondum. Ağırlığımla yana devrildi; neredeyse üç kat aşağı düşecektim. Kafamın yanından bir ok geçti. Aslan uçağın üstüne zıpladı ve uçağı havada tutan teller inlemeye başladı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Aslan bana bir pençe savurdu ve sonraki serginin başka bir parçasının üstüne, helikopter kanadına benzer kanatları olan tuhaf bir uzay aracının üstüne düştüm. Başımı kaldırınca aslanın kükrediğini gördüm; korkunç ağzının içindeki pembe dili ve boğazını da tabii.
Ağzı, diye düşündüm. Postu kesinlikle zarar görmüyordu ama ağzının içine vurabilirsem... Tek sorun canavarın çok hızlı hareket etmesiydi. Pençelerini ve dişlerini geçip lime ime olmadan yanına varamazdım.
"Zoe!" diye bağırdım. "Ağzına nişan al!"
Canavar üstüme atıldı. Bir ok geçti yanından, tamamen ıskalamıştı. Uzay gemisinden aşağıya, zemin kattaki kocaman dünya modelinin üstüne düştüm. Rusya'nın üzerinden kayarak, Ekvator'a indim.
Nemea Aslanı kükredi ve uzay gemisinin üstünde dengesini buldu ama ağırlığı fazla gelmişti. Tellerden biri koptu. Uzay gemisi bir sarkaç gibi salınırken, aslan dünya modelinin Kuzey Kutbu'na indi.
"Kıvırcık!" diye bağırdım. "Ortalığı temizle!"
Bir grup çocuk çığlık atarak koşturuyordu. Kıvırcık onları canavardan uzaklaştırmaya çalışırken, uzay gemisinin diğer teli de koptu ve büyük bir gürültüyle yere çarptı. Thalia ikinci katın korkuluğundan atlayıp karşıma, kürenin diğer yanına düştü. Aslan her ikimizi de inceledi, hangimizi önce öldüreceğine karar vermeye çalışıyordu.

Zoe ve Bianca tepemizdeydiler, ellerinde yayları hazır bekliyorlardı ama iyi bir açı bulmak için sürekli yer değiştiriyorlardı.
"Hedef açık değil!" diye bağırdı Zoe. "Ağzını daha fazla açtırtman lazım!"
Aslan kürenin tepesinden hırladı.
Etrafıma baktım. Seçenek. Keşke olsaydı...
Hediyelik eşya dükkanı. Çocukken buraya yaptığımız geziden hayal meyal hatırlıyordum. Anneme zorla bir şeyler aldırmış, sonra da pişman olmuştum. Eğer hâlâ ondan satıyorlarsa...
"Thalia," dedim "onu oyala."
Endişeyle olur anlamında başını salladı.
"A-AAAA!" Mızrağını kaldırdı ve örümcek ağı gibi elektrik fışkırtıp aslanın kuyruğunu çarptı.
"GIRRRRRRRRRRR!" Aslan dönüp saldırdı. Thalia yolundan kaçtı, kalkanı Aegis'i kullanarak aslanı uzak tutmaya çalışırken, ben de hediyelik eşya dükkanına koştum.
"Erkek işte! Hediye almanın sırası mı şimdi?" diye bağırdı Zoe.
Dükkandan içeri daldım, bir sıra tişörtü devirdim. Karanlıkta parlayan fosforlu gezegenler ve uzay çamuru dolu masalardan sıçradım. Tezgahtar kadın itiraz etmedi çünkü o sırada kasanın arkasında saklanmakla meşguldü.
İşte! Ötedeki duvarda... parlak gümüş paketler. Raflar dolusu hem de. Bulabildiğim her türünü kucakladım ve dükkandan dışarı koştum.
Zoe ve Bianca canavarın üstüne ok yağdırsalar da kar etmiyordu. Aslan ağzını çok açmaması gerektiğini biliyor gibiydi. Thalia'yı pençeler savurarak köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Gözlerini kısmış, gözbebekleri çizgi gibi olmuştu.

Thalia canavarı mızrağı ile dürttü ve geriledi. Aslan iyice baskı yapıyordu.
"Percy" diye bağırdı "ne yapacaksan..."
Aslan kükredi ve onu kedi oyuncağı gibi bir kenara fırlattı, bir Titan roketinin üstüne düştü Thalia. Kafası metale çarptı ve zemine kaydı.
"Hey!" diye bağırdım aslana. Vuracak kadar yakında değildim, o yüzden bir risk aldım: Dalgakıran'ı bir bıçak gibi fırlattım. Aslanın böğrüne çarpıp sekü ama bu canavarın ilgisini çekmeye yetti de arttı. Bana dönüp kükredi.
Yaklaşmanın tek bir yolu vardı. Canavara hücum ettim, o da öne atılıp yolumu kesti. Tam o sırada bir paket uzay yiyeceğini ağzından içeri boca ettim: hepsi jelatin kağıda sarılı, dondurulmuş çilekli parfe.
Aslanın gözleri büyüdü, topak topak tüy yutmuş bir kedi gibi öğürmeye başladı.
Onu suçlayamazdım. Çocukken uzay yiyeceği yemeyi deneyince aynısını hissettiğimi hatırlıyorum. O şeyler son derece iğrenç oluyor kesinlikle.
"Zoe, hazır ol!" diye bağırdım.
Arkamdan insanların feryatları yükseliyordu. Kıvırcık flütünden başka korkunç bir şarkı çalıyordu.
Düşe kalka aslandan uzaklaştım. Bir paket uzay yemeği yutmayı becerdi ve bana katışıksız bir nefretle baktı.
"Al sana mama!" diye bağırdım.
Bana kükreme hatasına düşünce dondurmalı sandviçi ağzından içeri attım. Neyse ki beysbolda pek iyi olmasam da iyi bir atıcıyımdır. Aslan öğürüp yutkunmaya çalışırken içeri iki paket daha dondurma ve dondurulmuş makarna öğünleri atmayı becerdim.
Aslanın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Ağzını

sonuna kadar açıp arka bacakları üzerinde şahlanarak benden uzaklaşmaya çalıştı.
"Şimdi!" diye bağırdım.
Oklar anında aslanın ağzını deldi. İki tane, dört tane, alt tane... Aslan delice çırpındı, döndü, öne devrildi. Sonra da hareketsiz kesildi.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Müzeyi alarm sirenleri inletmeye başladı. İnsanlar kapılara yığıldı. Güvenlik görevlileri ne olup bittiğinden habersiz şekilde, panik içerisinde ortalıkta koşturmaya başladı.
Kıvırcık, Thalia'nın yanına eğildi ve kalkmasına yardım etti. İyi gözüküyordu, sadece biraz sersemlemişti. Zoe ve Bianca balkondan atlayıp yanıma indiler.
Zoe temkinle bana baktı. "Bu... ilginç bir stratejiydi."
"E ama işe yaradı."
Tartışmadı.

Aslan bazen ölü canavarların yaptığı gibi erimeye başladı; ta ki geriye yalnızca parlak aslan postu kalana dek... 0 da sonra küçülerek normal bir aslan postu boyuna gelmeye başladı.
"Al onu," dedi bana Zoe.
Ona bakakaldım. "Neyi, aslan postunu mu? Bu hayvan hakları ihlaline falan girmesin?"
"Savaş ganimeti sayılır," dedi bana. "Sizin hakkınızdır Percy."
"Onu sen öldürdün," dedim.
Hayır anlamında kafasını salladı, az kalsın gülümseye-cekti. "Sanırım zatıalinizin dondurmalı sandviçi geldi hakkından. Sezar'ın hakkı Sezar'a, Percy Jackson. Postu al."
Postu kaldırdım; ne tuhaf, çok hafifti. Post yumuşacıktı. Bir kılıcı engelleyebilecekmiş gibi değildi. Derken post göz-
143
lerimin önünde değişip bir cekete döndü; dizlere kadar uzanan, altın ve kahve renginde bir ceket.
"Pek benim tarzım değil," diye mırıldandım.
"Hemen buradan çıkmalıyız," dedi Kıvırcık. "Güvenlik görevlilerinin kafası uzun süre karışık kalmaz."
Güvenlik görevlilerinin bizi tutuklamak için üstümüze atılmamış olmasının ne kadar tuhaf olduğu o an kafama dank etti. Bizim olduğumuz taraf hariç her yöne koşturuyorlardı, sanki deli gibi bir şeyler arıyorlardı. Birkaçı duvarlara veya birbirlerine tosluyordu.
"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum Kıvırcık'a.
Evet anlamında başını salladı, biraz utanmış gibiydi. "Ufak bir kafa karıştırma büyüsü. Biraz Barry Manilow çaldım. Her zaman işe yarar. Ama en fazla birkaç saniye daha sürer."
"En büyük derdimiz güvenlik görevlileri değil şu anda," dedi Zoe. "Bakın!"
Müzenin pencerelerinden, çimlerin üstünden yürüyerek gelen bir grup adam gördüm. Gri askeri kamuflajlar giymiş gri adamlar. Bizi göremeyecek kadar uzakta olsalar da bakışlarının doğrudan bana yönelmiş olduğunu hissedebiliyordum.
"Gidin," dedim. "Benim peşime düşecekler. Dikkatlerini dağıtacağım."
"Hayır," dedi Zoe. "Beraber gideceğiz."
Ona bakakaldım. "Ama demiştin ki..."
"Artık bu görevin parçasısın," dedi Zoe gönülsüzce. "Hoşuma gitmiyor ama kaderi değiştirmek olmaz. Görevin beşinci üyesi sensin. Ve kimseyi geride bırakmayacağız."
144
BÖLÜM ON BİR
2İS
KIVIRCIK BİR LAMBORGHINI BULUYOR
Potomac Irmağı'nı geçiyorduk ki helikopteri fark ettik. Parlak, siyah, askeri bir helikopterdi, tıpkı Westover Kışlası'nda gördüğümüz gibi. Ve doğruca üstümüze geliyordu.
"Minibüsü tanıyorlar," dedim. "Onu atlatmalıyız."
Zoe direksiyonu en sol şeride kırdı. Helikopter yaklaşıyordu.
"Belki askeriye fark eder ve onu düşürür," dedi Kıvırcık umutla.
"Askeriye muhtemelen kendilerinin olduğunu düşünür," dedim. "Hem General nasıl olur da ölümlüleri kullanır?" ^
"Paralı askerler," dedi Zoe acı acı. "Hiç hoş olmayan bir şey gerçi ama çoğu ölümlü paralarını aldıkları sürece her amaç için savaşır."
"Ama ölümlüler kimin için çalıştıklarını görmüyorlar mı?" diye sordum. "Etraflarındaki onca canavarları fark etmiyorlar mı?"
Zoe hayır anlamında kafasını salladı. "Sis yüzünden neyi ne kadar gördükleri belirsiz. İşin aslını bilseler de umurlarında olacağından şüpheliyim. Bazen ölümlüler canavarlardan bile fena olabiliyorlar."
Helikopter yaklaşmaya devam ediyor, başkent trafiğinden de bizim gibi etkilenmiyordu.
145
Thalia gözlerini kapadı ve var gücüyle dua etti. "Hey, Baba. Şimdi bir şimşek çaksa fena olmazdı. Lütfen?"
Ama hava gri ve karlı haline devam etti. Yardım için gök gürleyecek, şimşekler çakacak gibi değildi.
"Orası!" dedi Bianca. "Şu park yeri!"
"Orada tuzağa düşeriz," dedi Zoe.
"Bana güven," dedi Bianca.
Zoe iki şeridi de dolu trafikte gaza bastı ve ırmağın güney yakasındaki bir alışveriş merkezinin park yerine girdi. Minibüsten çıkıp aşağı inen merdivenlerden Bianca'yı takip ettik.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Metro girişi," dedi Bianca. "Güneye gidelim. Alexan-dria'ya."
"Fark etmez," dedi Thalia.
Bilet alıp, turnikelerden geçtik, takip eden var mı diye de arkamıza bakıyorduk. Birkaç dakika sonra güvenli biçimde güneye giden metroya bindik ve başkentten uzaklaşmaya başladık. Bindiğimiz metro yeryüzüne çıkınca, park yerinin tepesinde tur atan helikopteri gördük ama metro vagonlarına yönelmedi.
Kıvırcık rahatlayıp iç geçirdi. "Aferin Bianca, metro iyi fikirdi."
Bianca'nın keyfi yerine gelmişe benziyordu. "Eh, evet. Nico ile geçen yaz bu istasyonda inmiştik. İstasyonu görünce çok şaşırmıştım çünkü başkentte yaşadığımız sıralarda bu istasyon yoktu."
Kıvırcık kaşlarını çattı. "Yeni mi diyorsun? Ama o istasyon bayağı eskiye benziyordu."
"Sanırım öyle," dedi Bianca. "Ama ne olur bana inanın, biz küçükken burada yaşarken metro yoktu."
Thalia doğruldu. "Dur bir dakika. Hiç mi yoktu metro?"
146
Bianca başını sallayarak onayladı.
Şimdi, başkenti bilmem ama tüm metro sisteminin nasıl on iki seneden yeni olabileceğini aklım almıyordu. Herkes aynı şeyi düşünüyordu sanırım çünkü herkes kafası karışmış şekilde bakıyordu.
"Bianca," dedi Zoe. "Kaç sene önce..." Sesi kısıldı birden. Helikopter sesi yine yükselmeye başlamıştı.
"Vagon değiştirmemiz gerek," dedim. "Sonraki istasyon."
Yarım saat boyunca tek düşündüğümüz, başımıza bir şey gelmeden kaçmak oldu. Nereye gittiğimize dair bir fikrim yoktu ama bir süre sonra helikopteri ekmeyi başardık.
Maalesef trenden çıktığımızda kendimizi son istasyonda, yalnızca ambarlar ve demiryolu olan bir sanayi bölgesinde bulduk. Ve kar vardı. Tepeleme kar. Burası daha soğuk gibiydi. Neyse ki yeni aslan postlu ceketim vardı üstümde. Demiryolunda dolandık, başka bir yere giden bir yolcu treni bulabileceğimizi umuyorduk ama yalnızca sıra sıra vagondan başka bir şey yoktu. Hepsinin de üstü karla örtülüydü, sanki yıllardır yerlerinden kımıldamamışlardı.
Evsiz bir adam çöp tenekesinde yakılmış bir ateşin başında duruyordu. Herhalde son derece acınası bir halde gözüküyor olduğumuzdan, adam bize dişsiz ağzıyla gülümsedi ve seslendi: "Üşüdünüz mü a çocuklar? Haydi, gelin buraya!"
Ateşin etrafına üşüştük. Thalia'nm dişleri takırdıyordu. "Ço-ço-çok sa-sağolun."
"Toynaklarım dondu be!" diye şikayet etti Kıvırcık.
"Ayaklarım," diye düzelttim çünkü yanımızda evsiz adam vardı.
"Belki kampla irtibata geçmeliyiz," dedi Bianca. "Kheiron... "
"Hayır," dedi Zoe. "Artık bize yardım edemezler. Görevi
147
kendi başımıza tamamlamalıyız."
Perişan bir halde demiryoluna baktım. Batıda, uzaklarda bir yerlerde Annabeth tehlike alündaydı. Artemis zincirlerle bağlıydı. Bir kıyamet günü canavarı ise zincirinden boşalmıştı. Bizse başkent Washington'un eteklerinde bir yerde, evsiz bir adamla ateşi paylaşıyorduk.
"Biliyorsunuz, di mi?" dedi evsiz adam. "Kimse asla arka-daşsız kalmaz." Yüzü kir pas içerisindeydi, sakalı karmakarışıktı ama yüzündeki ifade samimiydi. "Çocuklar, size batıya giden bir tren mi lazım?"
"Evet, efendim," dedim. "Nerededir bu tren?"
Yağlı bir parmağıyla işaret etti.
Birden bir yük treni gördüm, pırıl pırıldı, üstünde bir damla bile kar yoktu. Şu otomobil taşıyan türden trenlerden biriydi, yanına çelik ağlar gerilmişti, içinde de üç kata dizilmiş sıra sıra araba ardı. Yük treninin yanında BATI GÜNEŞ HATTI yazıyordu.
"Bu... uyar," dedi Thalia. "Sağ olun, eee..."
Evsiz adama döndü ama adam ortalıkta yoktu. Önümüzdeki çöp kutusu, sanki adam giderken ateşi de götürmüş gibi, soğuk ve boştu.
Bir saat sonra tangır tungur batıya doğru yol almaya başladık. Artık arabayı kim sürecek diye kavga etmeye gerek yoktu; çünkü hepimize birer lüks araba düşmüştü. Zoe ve Bianca en üst kattaki lüks Lexus marka arabalardan birinin içine yayılmıştı. Kıvırcık bir Lamborghini'nin direksiyonunun ardına geçmiş, yarış arabası sürüyormuş gibi yapıyordu. Thalia ise kapkara bir Mercedes SLK'nın radyosunu kısa devre ile çalıştırmış, başkentin alternatif rock kanallarından birisini dinliyordu.
"Yanma gelebilir miyim?" diye sordum.
148
Omuz silkti, ben de yandaki koltuğa geçtim.
Radyoda White Stripes çalıyordu. Şarkıyı hemen bildim çünkü bendekiler içerisinde annemin de sevdiği tek albümde yer alıyordu. Anneme Led Zeppelin grubunu hatırlatıyormuş. Annemi düşününce içimi keder kapladı, Noel'de evde olacağım öyle şüpheliydi ki. O kadar uzun yaşamayabilirdim.
"Güzel ceket," dedi Thalia.
Kahverengi ceketime iyice sarındım, sağladığı sıcaklığa müteşekkirdim. "Evet, ama aradığımız canavar Nemea Aslanı değildi."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Yanından bile geçemez. Canavarı bulmak için gidecek çok yolumuz var."
"Bu esrarlı canavar nedir bilmiyorum ama General'in dediğine göre seni bulmaya gelecekmiş. Seni gruptan uzaklaştırmak istiyorlarmış, böylece canavar belirince seninle teke tek dövüşecekmiş."
"Böyle mi dedi?"
"Eh, yaklaşık böyle bir şeyler... Evet."
"Bu harika. Yem yapılmayı çok severim."
"Bu canavarın ne olduğuna dair bir fikrin yok mu?"
Suratını asıp kafasını salladı. "Ama nereye gidiyoruz biliyorsun, değil mi? San Francisco. Artemis'in gittiği yer de orasıydı."
Annabeth'in dans sırasında söylediği şeyler geldi aklıma: babası San Francisco'ya taşınıyormuş, onun gitmesi mümkün değilmiş. Melezler orada yaşayamazmış.
"Neden?" diye sordum. "San Francisco'nun nesi kötü?"
"Sis orada gerçekten kalın çünkü Umutsuzluk Dağı oraya çok yakın. Titanların büyüsü -yani ondan ne kaldıysa- geçmek bilmiyor. Canavarlar oraya mıknatıs gibi çekiliyor görseniz inanamazsınız."
149
"Umutsuzluk Dağı da ne?"
Thalia tek kaşını inanmazcasına kaldırdı. "Gerçekten bilmiyor musun? Şu aptal Zoe'ye sor. Oranın uzmanı sayılır."
Ön camdan dışarı öfkeyle baktı. Neden bahsediyorsun diye sormak istesem de cahil embesil durumuna düşmek istemiyordum. Thalia'nın benden fazla şey bilmesinden nefret ettiğimden, ağzıma bir fermuar çektim.
Öğleden sonra, yük katarının yanındaki çelik ağların arasından gün ışığı sızmaya başladı, gölgesi Thalia'nın yüzüne vuruyordu. Zoe'den ne kadar farklı olduğunu düşündüm: Zoe son derece resmiydi, sanki bir prensesti. Thalia'ysa kılıksızdı ve isyankar tavırlar takınıyordu. Ama arada benzer özellikler de vardı. Aynı çetin ceviz duruşu. Tam şu an, yüzündeki o kasvetli ifadeyle gölgelerde oturur hali ile Thalia bir avcıya benziyordu.
Sonra birden kafama dank etti: "Demek bu yüzden Zoe ile anlaşamıyorsun."
Thalia kaşlarını çattı. "Ne?"
"Avcıları seni de aralarına katmak istediler," diye tahminimi açıkladım.
Thalia'nın gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım belirdi. Elektrikle çarptığı gibi beni Mercedes'ten atacak şimdi, diye düşündüm ama iç geçirmekle yetindi.
"Neredeyse onlara katılıyordum," diyerek durumu itiraf etti. "Luke ve Annabeth'le beraber bir kere onlara denk gelmiştik. Zoe beni ikna etmeye çalıştı. Neredeyse beceriyordu da ama..."
"Ama?"
Thalia'nın parmakları direksiyona kenetlendi. "O zaman Luke'u terk etmem gerekirdi."
"Haa."
150
"Zoe'yle kavga ettik. 'Aptalsın sen,' dedi bana. 'Şimdi bu seçimi yaptığına pişman olacaksın,' dedi. 'Göreceksin, Luke bir gün seni yüzüstü bırakacak,' dedi."
Metal perdeden içeri giren güneşe baktım. Sanki her saniye daha da hızlı gidiyorduk; deliklerden belirip yok olan gölgeler yüzünden kendimi sinema makinistiymişim gibi hissediyordum.
"Sert konuşmuş," dedim. "Zoe'nin haklı olduğunu kabullenmek de zor olmalı."
"O haklı değildi. Luke asla beni yüzüstü bırakmadı. Asla."
"Onunla dövüşmemiz gerek," dedim. "Bundan kaçış yok."
Thalia bir şey demedi.
"Onu yakınlarda görmedin," dedim uyarırcasına. "İnanması çok güç, biliyorum ama..."
"Ne yapmam gerekirse yapacağım."
"Bu onu öldürmen gerek demek olsa bile mi?"
"Bana bir iyilik yap," dedi. "Çık arabamdan."
Thalia için o kadar üzülüyordum ki tartışmadım.
Tam gidecektim ki "Percy," dedi.
Arkamı dönünce gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm, üzüntüden mi öfkeden mi bilemiyordum. "Annabeth de avcılara katılmak istemişti. Belki sen de neden acaba diye düşünmelisin."
Bir yanıt veremeden arabanın camlarını kaldırdı ve dışarıda öylece kalakaldım.
Kıvırcık'ın Lamborghini'sinin şoför koltuğuna geçtim. Kıvırcık arkada uyuyordu. En sonunda flütüyle "Zehirli Sarmaşık" şarkısını çalarak Zoe ve Bianca'yı etkilemeye çalışmaktan vazgeçmişti çünkü tam da bahsi geçen şey Lexus'un klima-
151
sından fışkırmaya başlamıştı.
Güneşin batışını izlerken Annabeth'i düşündüm. Uyumaya korkuyordum. Kabuslarda göreceklerimden korkuyorum.
"Ama rüyalardan korkmaya gerek yok," dedi hemen yanımdan bir ses.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Dönüp baktım. Nasıl olduysa demiryolunda rastladığımız evsiz adamı yandaki koltukta görmek beni şaşırtmamıştı. Adamın kot pantolonu öyle yıpranmıştı ki neredeyse baştan aşağı bembeyaz olmuştu. Ceketi yırtık pırtıktı, yırtıklardan da bir şeyler fırlıyordu. Sanki üstünden bir tır geçmiş bir oyuncak ayıya benziyordu.
"Düşler olmasaydı," dedi, "geleceğe dair bildiklerimin yarısını bilemezdim. Olimpos'un boyalı basınından kat kat iyi."
Boğazını temizledi, ellerini bir tiyatro oyunundaymış gibi kaldırdı:
"Rüyalar radyosu: Kulağıma indirir gerçeği.
Süper bir yayın!"
"Apollon?" diye tahmin ettim çünkü başka kimse bu kadar kötü haiku yazamazdı.
Sus bakayım dercesine parmağını ağzına götürdü. "Kılık değiştirdim. Bana Fred de."
"Fred diye tanrı mı olur?"
"Eh, olur işte... Zeus'un ısrarla üzerinde durduğu kurallar var. İnsanların görevi oldu mu karışmayacaksın. Hatta bir şeyler son derece ters gitse bile. Ama kimse benim canım kız kardeşimle uğraşamaz. Hem de hiç kimse!"
"O halde bize yardım edeceksin?"
"Şşşt. Ettim bile. Hiç dışarı bakmadın mı?"
152
"Tren. Şu an hızımız ne?"
Apollon kıkırdadı. "Yeterince hızlı. Maalesef vaktimiz daralıyor. Neredeyse gün batacak. Ama sanırım Amerika'nın oldukça büyük kısmını geçmenizi sağladım en azından."
"Ama Artemis nerede?"
Yüzü karardı. "Çok şey bilir, çok şey görürüm. Ama bunu ben bile bilmiyorum. O... sanki sislerin içinde gibi. Bu hoşuma gitmiyor."
"Ya Annabeth?"
Kaşlarını çattı. "Ha, şu kaybettiğin kızı diyorsun? Hımmm. Bilmem?"
Delirmemeye çalışıyor, kendimi zor tutuyordum. Tanrılar ölümlüleri, hatta melezleri bile ciddiye almıyorlardı, biliyordum. Çünkü tanrılarla karşılaştırınca bizim yaşamlarımız kısacıktı.
"Peki ya Artemis'in aradığı canavar?" diye sordum. "O ne biliyor musunuz?"
"Hayır," dedi Apollon. "Ama bilebilecek kişiyi biliyorum. Eğer San Francisco'ya varana dek canavarı bulamazsanız, İhtiyar Denizci Nereus'u arayın. Hafızası güçlü, gözleri keskindir. Bazen Kahin'imden bile gizlenen şeyleri bilme yeteneği bahşedilmiştir ona."
"Ama madem Kahin sizin," diye itiraz ettim "kehanet ne anlama geliyor, söyleyemez misiniz?"
Apollon içini çekti. "Bunun yerine bir sanatçıya işlerinin anlamını sor veya bir şairden şiirini açıklamasını iste. Bu amacını aşar. Anlam yalnızca arayınca ortaya çıkar."
"Diğer bir deyişle, bilmiyorsunuz."
Apollon saatine baktı. "Ah, bak şu işe, saat kaç olmuş! Kaçmam lazım. Sanırım bir daha size yardım etmeyi dene-yemem; bu çok tehlikeli olur. Ama Percy, unutma sözlerimi!
153
Uyu biraz! Ve dönünce senden yolculukla ilgili güzel bir haiku istiyorum!"
"Yorulmadım! Hem hayatımda bir kere bile haiku yazmadım," diye itiraz edecek oldum ama Apollon parmaklarını şıklattı ve sonrasına dair tek hatırladığım şey, gözlerimi kapattığım.
Rüyamda başka birisiydim. Eski usul bir Yunan tuniği giymiştim ki etek kısımları fazlaca uçuşuyordu, ayağımda da bağcıklı deri sandaletler vardı. Sırtıma bir pelerin gibi Nemea Aslanı'nın postunu atmıştım ve bir yerlere doğru koşuyordum, elimi sıkıca tutmuş bir kız beni çekiştiriyordu.
"Acele et," diyordu. Kızın yüzünü net göremiyordum, çok karanlıktı; ama sesinden korktuğunu anlayabiliyordum. "Bizi bulacak!"
Gece vaktiydi. Tepede milyonlarca yıldız yanıyordu. Uzun çimlerin arasından koşuyorduk, havadaki birbirinden farklı binlerce çiçeğin kokusu insanı sarhoş ediyordu. Güzel, çok güzel bir bahçeydi burası ama sanki ölecekmişiz gibi kızın peşinden gidiyordum.
"Korkmuyorum," dedim kıza.
"Korkmalısın!" dedi elimden çekiştirmeye devam ederek. Uzun, siyah saçları örülmüş, sırtında salınıyordu. Gümüş renkli cüppesi yıldızların ışığında hafifçe parlıyordu.
Tepenin yamacına kadar koştuk. Dikenli çalıların ardına çekti beni ve ikimiz de yere düştük, zar zor nefes alıyorduk. Kızın neden korktuğunu bilmiyordum. Bahçe son derece huzurlu gözüküyordu. Ve kendimi güçlü hissediyordum. Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim kendimi.
"Kaçmaya gerek yok," dedim ona. Sesim daha kalındı ve özgüven doluydu. "Çıplak ellerimle binlerce canavarı yen-
154
dim ben."
"Ama bunu değil," dedi kız. "Ladon çok güçlü. Etraftan dolanıp dağı aşarak babama gitmelisin. Tek yol bu."
Kızın sesindeki acı beni şaşırtmıştı. Beni çok önemsiyor-muş, benim için çok endişeleniyormuş gibiydi.
"Babana güvenmiyorum," dedim.
"Güvenmemelisin de," dedi kız. "Onu kandırman gerek. Ama ödülü doğrudan alamazsın. Yoksa ölürsün!"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Kıkırdadım. "0 halde neden bana yardım etmiyorsun güzel kız?"
"Ben... ben korkuyorum. Ladon beni engeller. Eğer kız kardeşlerim bir öğrenirlerse... beni kovarlar."
"0 halde yapacak bir şey yok." Ayağa kalktım, ellerimi ovuşturdum.
"Bekle!" dedi kız.
Verdiği zor bir karar yüzünden acı çekiyor gibiydi. Sonra parmakları titreyerek başının üstüne uzandı ve kafasındaki iğneli, uzun, beyaz bir broşu çekip çıkarttı. "Madem savaşacaksın, bunu al. Annem, Pleione vermişti bunu bana. O, okyanus kızıdır, bunun içinde de okyanusun gücü var. Yani, benim ölümsüz gücüm."
Kız iğneye üfledi ve belli belirsiz parladı iğne. Yıldız ışığında cilalanmış bir deniz kabuğuna benzeyen iğneli broş parladı.
"Al bunu," dedi bana. "Ve bundan bir silah yap."
Güldüm. "Bir saç iğnesi mi? Bu Ladon'u nasıl öldürecek, güzel kız?"
"Öldürmeyebilir," diye itiraf etti. "Ama madem inatla gideceğim diyorsun, sana tüm verebileceğim bu."
Kızın sesi yüreğimi yumuşattı. Eğilip iğneyi aldım ve elime alır almaz uzadı ve ağırlaşti, ta ki aşina olduğum bronz
155
bir kılıca dönüşene kadar.
"İyi dengelenmiş," dedim. "Gerçi genelde çıplak ellerimle dövüşmeyi severim. Bu kılıca ne ad vereyim?"
"Anaklusmos," dedi kız kederle. "İnsanları şaşırtan akıntı. Ne olduğunu anlamadan insanları denize sürükler."
Ona teşekkür etmeme fırsat kalmadan, çimlerin üzerinden ayak sesleri geldi, bir lastikten boşalan havaya benzer bir tıslama gibiydi; kız "Çok geç! O burada!" dedi.
Lamborghini'nin şoför koltuğunda dimdik doğruldum. Kıvırcık kolumu sallıyordu.
"Percy," dedi. "Sabah oldu. Tren durdu. Gel."
Üstümden uyku sersemliğini atmaya alıştım. Thalia, Zoe ve Bianca çoktan metal perdeleri kaldırmıştı. Dışarıda çam ağaçları ile beneklenmiş karlı dağlar görülüyordu, iki tepenin arasında kıpkırmızı bir güneş doğuyordu.
Cebimden dolmakalemimi çıkarttım ve uzun uzun baktım. Anaklusmos; bu, Dalgakıran'ın antik Yunan dilindeki adıydı. Şimdiki formu farklı olsa da dönüştüğü kılıç rüyam-daki kılıçla aynıydı.
Ve bir şeyden daha emindim. Gördüğüm kız, Gecegölgesi Zoe'ydi.
156
BÖLÜM ON İKİ BİR DOMUZLA KAYAĞA ÇIKIYORUM
Dağları arasına yuva yapmış, ufak bir kayak kasabasının eteklerine varmıştık. Tabela ^'NEW MEXICONUN CLOUDCROFT KASABASI'NA HOŞ GELDİNİZ," diyordu. Hava soğuk ve hafifü. Kulübelerin çatılarına kar yığılmıştı, sokaklarsa kirli kar yığınlarından tümseklerle doluydu. Uzun çam ağaçları vadiye tepeden bakıyor, zifiri kara gölgeler saçıyordu; halbuki hava güneşliydi.
Aslan postu ceketime rağmen Ana Cadde'ye varana dek donmuştum ki tren rayları ile cadde arasında neredeyse bir kilometre vardı. Yürürken Kıvırcık'a önceki gece Apollon ile konuştuklarımızı anlattım; San Francisco'da Nereus'u aramamı söylemişti.
Kıvırcık huzursuz gibiydi. "Bu iyi bir şey sanırım. Ama önce oraya varmamız gerek."
Oraya varma şansımızın ne kadar olduğunu düşünüp kendimi bunaltmamaya çalıştım. Kıvırcık paniğe kapılsın istemiyordum ama biliyordum ki varmamız gereken son tarih kabus gibi üstümüze çökmüştü; Artemis'i kurtarmalı ve tanrıların konseyine yetiştirmeliydik onu. General, Annabeth'i kış gündönümüne kadar canlı tutacağını söylemişti. O gün de Cumaydı, yani yalnızca dört günümüz kalmıştı. Ve kurban gibi bir şeylerden bahsetmişti. Bu her ne demekse, hiç hoşuma
157
gitmemişti.
Kasabanın orta yerinde durduk. Buradan her köşe görünüyordu: bir okul, birkaç tane turistik dükkan ve kafe, birkaç kayak kulübesi ve bir bakkal.
"Muhteşem," dedi Thalia etrafına bakınarak. "Otobüs terminali yok. Taksi yok. Araba kiralayan yer yok. Çıkış yok."
"Bir kafe var!" dedi Kıvırcık.
"Evet," dedi Zoe. "Kahve iyi gelir."
"Ve hamur işleri," dedi Kıvırcık, rüyada gibiydi. "Ve mumlu kağıtlar."
Thalia iç geçirdi. "Güzel. Siz ikiniz bize biraz yiyecek getirseniz nasıl olur? Percy, Bianca ve ben de bakkala gidip bakalım. Belki bize yol gösterirler."
On beş dakika sonra bakkalın önünde buluşmaya karar verdik. Bianca bizimle gelmekten biraz rahatsız gibiydi ama yine de geldi.
Dükkanın içinde Cloudcroft'la ilgili önemli şeyler öğrendik. Kayak yapacak kadar kar yoktu, bakkalda tanesi bir dolara plastik fareler satılıyordu ve kasabaya araba olmadan gelip gitmenin bir yolu yoktu.
"Alamogordo'dan taksi Çağırabilirsiniz," dedi bakkal tereddütle. "Ama dağların dibinde orası, taksinin gelmesi bir saatten fazla sürer. Birkaç yüz dolar da ücreti tutar."
Bakkal o kadar yalnız görünüyordu ki plastik bir fare satın aldım. Sonra dışarı çıktık ve verandada durduk.
"Harika," dedi Thalia homurdanarak. "Sokağa bakınaca-ğım, belki başka dükkanlardan birileri bir şey önerir."
"Ama bakkal dedi ki..."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Biliyorum," dedi bana. "Yine de bakacağım."
Bıraktım gitsin. Yerinde duramamak ne demek biliyordum. Tüm melezlerin dikkat eksikliği sorunu vardı, sebebi
158
de doğuştan gelen savaş reflekslerimizdi. Beklemeye dayanamıyorduk. Ayrıca içimden bir his, Thalia'nın dün gece Luke üzerine konuşmamızdan ötürü üzgün olduğunu söylüyordu.
Bianca ile beceriksizce yan yana dikiliyorduk. Yani... zaten asla kızlarla tek başıma kalınca rahat olamam; Bianca'yla da daha önce hiç baş başa kalmamıştık. Ne diyeceğimi bilmiyordum, özellikle de o artık bir avcı olduğu için bu daha zordu.
"Güzel fare," dedi en sonunda.
Verandanın korkuluğunun üstüne koydum fareyi. Belki uğur getirir, bakkala daha çok müşteri çekerdi.
"Pekala... şimdiye kadar avcı olmak nasıl gitti?" diye sordum.
Dudaklarını büzdü. "Katıldığım için bana hâlâ kızgın değilsin, di mi?"
"Yok ya. Yani, bilirsin... sen mutlu olduğun sürece."
" 'Mutlu olmak' doğru ifade mi bilmiyorum, biliyorsun Tanrıça Artemis kayıp. Ama avcı olmak kesinlikle havalı bir iş. Nedense kendimi daha sakin hissediyorum. Etrafımdaki her şey yavaşlamış gibi. Sanırım ölümsüzlük dedikleri bu olsa gerek."
Ona bakakaldım, ne değişti diye bakıyordum. Eskisinden daha özgüvenli, daha kendisiyle barışık gibi gözüküyordu. Yüzünü o yeşil şapkanın artında saklamıyordu artık. Saçlarını arkadan bağlıyor, konuşurken de yüzüme bakıyordu. Bir ürperme geldi, beş yüz sene sonra da, bin sene sonra da aynen bu şekilde gözükeceğini fark ettim. Ben öldükten çok sonra da başka bir melezle aynı bu şekilde sohbet edebilecekti ama hâlâ on iki yaşında gözükecekti.
"Nico verdiğim kararı anlamadı," diye mırıldandı Bianca. Sanki her şeyin yolunda olduğuna dair güvence istiyordu.
159
"Nico iyi olacak," dedim. "Melez Kampı pek çok ufak çocuk kabul ediyor. Arınabeth'i de korumuşlardı."
Bianca evet anlamında başını salladı. "Umarım onu buluruz. Annabeth'i yani. Senin gibi bir dostu olduğu için çok şanslı."
"Ona çok faydam dokundu ya."
"Kendini suçlama Percy. Kardeşim ve benim için canını tehlikeye attın. Bu cidden cesurcaydı. Seninle tanışmış olmasam, Nico'yu kampta bırakmaya gönlüm razı gelmezdi. Orada senin gibi kişiler varken Nico emniyette olur diye düşündüm. Sen iyi birisin."
Bu iltifat beni çok şaşırtmıştı. "Bayrak yakalamacada seni devirmiş olsam da mı?"
Güldü. "Tamam. Onun dışında iyi birisin."
Birkaç yüz metre öteden Kıvırcık ve Zoe kafeden çıkagel-diler. Ellerinde hamur işleri ve içecek dolu torbalar vardı. Henüz gelmelerini istemiyordum aslında. Tuhaftı ama Bianca ile konuşmayı sevdiğimi fark ettim. O kadar da kötü değildi. En azından Gecegölgesi Zoe ile takılmaktan daha kolaydı.
"Peki Nico'nun ve senin hikayeniz nedir?" diye sordum. "Westover'dan önce hangi okula gitmiştiniz?"
Kaşlarını çattı. "Sanırım başkentteki bir yatılı okuldu. Sanki o kadar çok zaman geçti ki... "
"Hiç anne babanızla beraber yaşamadınız mı? Ölümlü ebeveynlerinizi kastediyorum."
"Bize onların öldüğü söylendi. Adımıza açılmış bir banka fonu vardı. Çok para vardı sanırım. Arada bir bizi denetlemek için bir avukat gelirdi. Sonra Nico ile o okuldan ayrılmamız gerekti."
"Neden?"
160
Bir şeyleri hatırlamak istercesine kaşlarını gerdi. "Bir yerlere gitmemiz gerekiyordu. Önemli bir şey yüzündendi diye hatırlıyorum. Uzun bir yol gittik. Birkaç hafta bir otelde kaldı. Ve sonra... bilmiyorum. Bir gün farklı bir avukat gelip bizi aldı. 'Gitme zamanı geldi,' demişti. Bizi doğuya doğru götürdü, başkent Washington'dan geçip gittik. Sonra Maine'e vardık. Ve Westover'da okumaya başladık."
Tuhaf bir hikayeydi bu. Ama sonra Bianca ve Nico'nun melez oldukları geldi aklıma. Onlar için hiçbir şey normal değildi.
"Demek ömrün boyunca Nico'yu sen büyüttün, öyle mi?" diye sordum. "İkiniz yapayalnız mıydınız?"
Evet anlamında kafasını salladı. "O yüzden avcılara katılmayı çok istedim. Yani, biliyorum bencilce ama kendi yaşamım olsun, kendi arkadaşlarım olsun istedim. Yanlış anlama, Nico'yu çok seviyorum ama günün yirmi dört saati ablalık yapmadan hayat nasıl olur diye merak ediyordum."
Geçen yazı hatırladım, ufak kardeşimin bir kiklop olduğunu fark etmiştim. Bianca'nın ne dediğini anlayabiliyordum.
"Zoe sana güveniyor gibi," dedim. "Peki, siz neden bahsediyordunuz öyle ya, görevle ilgili tehlikeli bir şey var diyordunuz?"
"Ne zaman demişiz bunu?"
"Dün sabah, gazinoda," dedim ama sonra geldi aklıma ağzımı açmamam gerektiği. "General'le ilgili bir şey diyordunuz."
Yüzü karardı. "Sen nasıl... Görünmezlik kepi. Demek bizi dinliyordun!"
"Yani! Yani, aslında dinlemiyordum. Sadece..."
Zoe ve Kıvırcık yiyecek ve içeceklerle yanımıza gelince açıklama yapmaktan kurtuldum. Bianca ve bana sıcak çiko-

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

161
lata getirmişlerdi. Kendilerine de kahve almışlardı. Bana böğürtlenli keklerden getirmişlerdi, o kadar da lezzetliydiler ki Bianca'nın bana kırgınlıkla bakışını neredeyse görmezlikten gelebilecektim.
"İz sürme büyüsü yapmalıyız," dedi Zoe. "Kıvırcık, meşe palamudun kaldı mı?"
"Mmm," dedi Kıvırcık, ne dediği anlaşılmıyordu. Kepekli bir keki kağıdı ile beraber yutmakla meşguldü. "Sanırım. Tek yapmam gereken..."
Donakaldı.
Tam ne oldu diye soracaktım ki sıcak bir esinti hışırtılarla yanımızdan geçti; bu kışın ortasında kaybolmuş bir bahar esintisiydi sanki. Kır çiçekleri ve güneşin kokusuna karışmış taze havanın kokusu... Ve bir şey daha... Sanki bir ses vardı, bir şeyler anlatmak istiyordu. Bizi uyarmak ister gibiydi.
Zoe'nin nefesi kesildi. "Kıvırcık, kupan!"
Kıvırcık elindeki kahve kupasını düşürdü, kupanın üstü kuş resimleri ile bezeliydi. Birden kuşlar -bir ufacık güvercin sürüsü- kupadan kurtulup uçtu gitti. Plastik farem "miiiyk," dedi. Korkuluğun üzerinde yürüyüp ağaçlara gitti; gerçekten bir fare olmuştu, tüyleri, bıyığı gerçekti.
Kıvırcık yere düşen, karlardan buhar saçan kupanın yanına devrildi. Başına üşüştük, onu uyandırmaya çalıştık. İnledi, göz kapakları titriyordu.
"Hey!" dedi Thalia, sokaktan koşarak geliyordu. "Ben tam... Kıvırcık'ın nesi var?"
"Bilmiyorum," dedim. "Bayıldı."
"Aaaahhhhhh," diye inledi Kıvırcık.
"E, ayağa kaldırın o zaman!" dedi Thalia. Elinde mızrağı vardı. Sanki birisi onu izliyormuş gibi arkasına bakıyordu. "Buradan gitmeliyiz."
162
İlk iki iskelet belirmeden kasabanın ucuna gelmiştik. Yolun her iki yanındaki ağaçların arkasından çıktılar. Bu kez üstlerinde gri kamuflajlar yerine, New Mexico Eyalet Polisi üniforması vardı ama hâlâ tenleri saydam gibiydi ve gözleri de sapsarıydı.
Tabancalarını çektiler. İtiraf edeyim ki eskiden silahla ateş etmenin havalı bir iş olduğunu düşünürdüm, öğrenmek isterdim ama iskelet savaşçılar ellerindekilerle bana nişan alır almaz fikrimi değiştirdim.
Thalia bileziğine vurdu. Aegis bir sarmal halinde açılarak kolunda canlandı ama savaşçılar kıpırdamadı bile. Parlak sarı gözleri doğrudan içime bakıyor gibiydi.
Dalgakıran'ı çektim ama tabancalara karşı bir faydası olacağından şüpheliydim.
Zoe ve Bianca yaylarını gerdiler ama Bianca, Kıvırcık onun üstüne yaslanıp ayılıp bayıldığından güçlük çekiyordu.
"Gerileyin," dedi Thalia.
Gerileyecektik ki... yaprakların hışırdadığını duydum. Hemen arkamızda, yolda iki iskelet daha belirdi. Etrafımız sarılmıştı.
Diğer iskeletlerin nerede olabileceğini düşündüm. Smithsonian Müzesi'nde on iki tane olduklarını görmüştüm. Sonra savaşçılardan bir tanesi bir cep telefonu çıkarıp konuştu.
Aslında konuşmuyordu. Takır tukur, çatır çutur sesler çıkartıyordu, sanki kemiğe vuran diş sesleri gibi. Birden neler döndüğünü anladım. İskeletler bizi aramak için gruplara ayrılmıştı. Şimdi ise arkadaşlarını çağırıyorlardı. Çok yakında hepsi üstümüze çökecekti.
"Yakında," diye inledi Kıvırcık.
163
"Buradalar," dedim.
"Hayır," dedi ısrarla. "Armağan. Yabanın Armağanı."
Neden bahsettiğini bilmiyordum ama durumu beni endişelendiriyordu. Bırakın dövüşmeyi, yürüyecek halde bile değildi.
"Teke tek savaşmalıyız," dedi Thalia. "Dördüne karşı dördümüz. Belki böylece Kıvırcık'ı rahat bırakırlar."
"Anlaştık," dedi Zoe.
"Yaban!" diye inledi Kıvırcık.
Vadide ılık bir esinti oldu, ağaçlar hışırdadı ama gözlerimi iskeletlerin üzerinden ayırmadım. General'in Annabeth'in kaderini şeytani bir zevkle anlatışını, Luke'un ona nasıl ihanet ettiğini hatırladım.
Ve hücum ettim.
İlk iskelet ateş etti. Zaman yavaşladı. Kurşunu görebildiğimi söylemeyeceğim ama izleyeceği yolu hissedebiliyordum; tıpkı okyanustaki akıntıları hissedebildiğim gibi. Kurşunu kılıcın ağzıyla sektirdim ve hücum etmeye devam ettim. İskelet bir cop çıkartırken dirseğinden kolunu kestim. Sonra Dalgakıran'ı beline savurup iskeleti ortadan ikiye böldüm. Kemikleri çözülüp, bir yığın halinde asfalta takır tukur döküldü. Neredeyse o an parçaları hareket etmeye, yeniden birleşmeye başladılar. İkinci iskelet dişlerini takırdatarak bana nişan aldı ama bir darbeyle silahını karların üstüne attım. Gayet iyi gidiyorum diye düşünürken diğer iki iskelet sırtıma ateş ettiler.
"Percy!" diye haykırdı Thalia.
Yüzüstü sokağa kapaklandım. Sonra bir şeyi fark ettim... ölmemiştim. Kurşunların çarpmasıyla arkamda sönük bir
164

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

itme hissi oluşmuştu ama bana zarar vermemişlerdi.
Nemea Aslanı Postu! Ceketim kurşun geçirmiyordu.
Thalia ikinci iskelete hücum etti. Zoe ve Bianca ise üçüncü ve dördüncü iskelete ok yağdırmaya başladılar. Kıvırcık orada durup ellerini ağaçlara uzattı, sanki onları kucaklamak istiyordu.
Soldan, ormandan çatırtılar geldi, sanki bir buldozer geliyordu. Belki de iskeletlere destek gücü geliyordu. Ayağa kalktım ve polis copunu görünce eğilip savuşturdum. İkiye böldüğüm iskelet çoktan tamamlanmıştı ve bana doğru geliyordu.
Onları durdurmanın bir yolu yoktu. Zoe ve Bianca yakın mesafeden kafalarına ok attılar ama oklar boş kafataslarının içinden ıslık çalarak geçip çıkmıştı. Biri Bianca'ya doğru atıldı, tam kız gitti diye düşünürken, Bianca av bıçağını çekti ve savaşçının göğsüne sapladı. İskeletin tümü alevler çıkararak patladı, geriye ufak bir kül yığını ve bir polis rozeti kaldı.
"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Zoe.
"Bilmiyorum," dedi Bianca kaygıyla. "Şanslı darbe mi desek?"
"E, o zaman bir daha yap!"
Bianca denemedi ama kalan üç iskelet ondan kendini sakınmaya başlamıştı. Bizi geriye doğru itip cop mesafesinde tuttular.
"Plan ne?" diye sordum gerilerken.
Kimse yanıt vermedi. İskeletlerin arkasındaki ağaçlar titriyordu. Dallar çatırdıyordu.
"Bir armağan," diye mırıldandı Kıvırcık.
Ve sonra kudretli bir kükremeyle hayatımda gördüğüm en büyük domuz, çatırtılarla yola indi. Bu bir yaban domu-
165
zuydu, dokuz metre boyundaydı, sümüklü pembe bir burnu ve ağzından fışkıran, kano büyüklüğünde sivri dişleri vardı. Sırtındaki kahverengi domuz kılları dimdik olmuştu, gözleri vahşet ve öfke saçıyordu.
"VIIIİİYKKK!" diye ciyakladı ve iskeletlerin üçünü de sivri dişleriyle yana devirdi. O kadar güçlüydü ki bu darbe, iskeletler ağaçların üstünden uçup dağın yamacına fırladılar. Düştükleri yerde paramparça oldular, dört bir yana fırıl fırıl dönen uyluk kemikleri ve kol kemikleri uçuştu.
Sonra domuz bize döndü.
Thalia mızrağını kaldırdı ama Kıvırcık bağırdı: "Onu öldürme!"
Domuz homurdanarak yeri dövdü, hücuma hazırdı.
"Bu Erymanthian Yaban Domuzu," dedi Zoe, sakin olmaya çalışıyordu. "Onu öldürebileceğimizi sanmıyorum."
"O bir armağan," dedi Kıvırcık. "Yaban bizi kutsadı!"
Domuz "RRRRRRR!" dedi ve dişlerini savurdu. Zoe ve Bianca eğilip yolundan çekildiler. Kıvırcık, Domuz Dişi Ekspresi ile dağa çakılmasın diye onu itmem gerekti.
"Aman ne kutsandım!" dedim. "Dağılın!"
Farklı yönlere koşmaya başlayınca domuz bir süreliğine ne yapacağını bilemedi.
"Bizi öldürmek istiyor!" dedi Thalia.
"Elbette," dedi Kıvırcık. "Çünkü yabani!"
"E, bunun neresi kutsama?" diye sordu Bianca.
Bu bana yerinde bir soru gibi geldi ama domuz buna gücenmişti ve ona doğru hücuma geçti. Tahmin ettiğimden de hızlıydı Bianca. Domuzun toynaklarının arasından yerde yuvarlanarak geçti ve hayvanın arkasında belirdi. Domuz, upuzun dişleri ile üzerimize saldırıp, "CLOUDCROFT'A HOŞ GELDİNİZ" tabelasını toynaklarının altında çiğnedi.
166
Kendimi zorlayarak bu hayvanla ilgili efsaneyi hatırlamaya çalışüm. Bir keresinde Herkül bununla savaşmıştı, bundan emindim ama onu nasıl yendiğini hatırlayamıyor-dum. Hayal meyal hatırladığım kadarıyla Herkül onu yenmeyi becermeden önce, domuz birkaç Yunan şehrini yıkıp geçmişti. Cloudcroft kasabasının dev yaban domuzu saldırılarına karşı sigortası olmasını umuyordum.
"Durmayın, kaçın!" diye bağırdı Zoe. Bianca ile farklı yönlere koştular. Kıvırcık domuzun etrafında dans ederek flütünü çalıyordu ki domuz burnundan homurdandı ve onu delik deşik etmek için atıldı. Ama kötü şans ödülü bana ve Thalia'ya vurdu. Domuz bize doğru dönünce, Thalia kendini korumak için Aegis'i kaldırma hatasına düştü. Medusa kafasını görünce domuz sinirden ciyak ciyak bağırdı. Bir akrabasına mı benzetti, nedir? Domuz bize doğru hücuma geçti.
Yokuş yukarı koştuğumuzdan domuzun toynakları altında ezilmemeyi becerdik. Ağaçların arasından geçe geçe, düşe kalka saldırıları savuşturuyorduk; domuzun böyle dertleri yoktu tabii, o ağaçları dümdüz edip geçiyordu.
Tepenin diğer yanında, kısmen karlara gömülmüş eski bir demiryolu gördüm.
"Bu taraftan!" Thalia'yı kolundan tuttum ve peşimize taktığımız kükreyen domuzla beraber korkuluklar boyunca koştuk. Dik yamaçta yön bulmaya çalışırken durmadan kayıp aşağı iniyorduk. Tanrılara şükürler olsun ki domuzun toynakları yamacı tırmanmaya elverişli değildi.
Önümüzde üstü kapalı bir tünel gördüm. Bunu geçince eski bir kafesli köprü ile aşılan bir uçurum vardı. Aklıma çılgınca bir fikir geldi.
"Beni izleyin!"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

167
Thalia yavaşladı; neden diye sormaya vaktim olmadı ama onu kendime çektim, istemese de benimle geldi. Arkamızda on tonluk bir domuz tankı çam ağaçlarını deviriyor, ardımızdan koşturdukça toynakları ile koca koca kayaları eziyordu. Thalia ile tünele koştuk ve diğer yandan çıktık.
"Hayır!" diye çığlık attı Thalia.
Yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Köprünün kenarına gelmiştik. Altımızdaki dağ hızla inerek, dibi karlarla kaplı, yirmi metrelik bir uçurum oluşturuyordu.
Domuz tam arkamızdaydı..
"Haydi, gelin!" dedim. "Ağırlığımızı taşır... tahminen."
"Gelemem!" diye bağırdı Thalia. Gözleri korkuyla büyümüştü.
Domuz tünelin kenarlarına güm diye çarparak içeri girdi, tam gaz, sağını solunu yıka döke ilerliyordu.
"Şimdi!" diye bağırdım Thalia'ya.
Aşağı baktı, yutkundu. Yemin ediyorum korkudan yemyeşil kesilmişti.
Neden diye düşünecek vaktim olmadı. Domuz tünelden doğruca bize doğru hücuma geçmişti. B Planı'nın vakti geldi diye düşündüm. Thalia'yı çektim ve köprünün kenarından aşağı yanlamasına bayıra atladık. Aegis'le sanki snowboard yapıyor; kayaların, çamurların, karın üzerinden uçurumun dibine doğru kayıyorduk. Domuzun şansı pek yaver gitmemişti; hızla dönemediğinden, on tonluk canavar doğruca ufacık kafesli köprüye daldı. Köprü onun ağırlığı yüzünden eğrildi. Ardından domuz korkunç bir ciyaklama ile uçurumdan aşağı serbest düşüşe geçti ve kocaman bir POFFF sesi ile birikmiş karların içine gömüldü.
Thalia ile kayarak durduk. Her ikimiz de zor nefes alıyorduk. Yara bere içindeydim, her yerim kanıyordu.
168
Yanımızdaki vahşi domuz böğürüyor, debeleniyordu. Tek görebildiğim domuzun kıllı sırtıydı. Sanki plastik köpükle paketlenmiş gibi her yeri karla kaplanmıştı. Canı yanmış gibi gözükmüyordu ama bir yere kımıldadığı da yoktu.
Thalia'ya baktım. "Yükseklik korkun var senin."
Dağdan sağ salim indiğimiz için gözlerinde yine o bildik öfkeli bakış vardı. "Saçmalama!" "Apollon'un minibüsünde neden kendini kaybettiğin anlaşılıyor. Demek bu yüzden bu konuda konuşmak istemedin."
Derin bir nefes aldı Thalia. Sonra saçlarındaki çam iğnelerini temizledi. "Bir kişiye bile söylersen, yemin ederim..."
"Hayır, hayır," dedim. "Her şey yolunda. Yalnızca... Zeus'un, Gök Tanrısı'nın kızının yükseklik korkusu var demek?"
Tam beni itip kar yığınlarına atacakken tepemizden Kıvırcık'ın sesi geldi: "Nerdesinizzzz?"
"Aşşaaadaaa!" diye bağırdım.
Birkaç dakika sonra Zoe, Bianca ve Kıvırcık bize katıldılar. Karda debelenen vahşi domuzu izledik.
"Yabanın Armağanı!" dedi Kıvırcık; ama şimdi biraz endişeli gibiydi.
"Katılıyorum," dedi Zoe. "Onu kullanmalıyız."
"Durun bakalım!" dedi Thalia sinir olmuş bir halde. Hâlâ bir Noel ağacı ile kavgaya tutuşmuş da kaybetmiş gibi gözüküyordu. "Açıklayın bakalım, bu domuzun bir armağan olduğundan nasıl bu kadar emin oluyorsunuz?"
Kıvırcık ona baktı, kafası karışıktı. "Bununla batıya gideceğiz, aracımız bu yani. Bu domuz ne kadar hızlı gidebilir biliyor musun sen!"
"Aman ne eğlenceli!" dedim. "Sanki... domuz kovboyları gibi."
169
Kıvırcık evet anlamında başını salladı. "Hemen üstüne atlamalıyız. Keşke... keşke etrafa bakınacak vaktim olsaydı. Ama o gitti."
"Ne gitti?"
Kıvırcık sanki beni duymuyordu. Domuzun yanına yürüdü ve sırtına atladı. Domuz üstündeki çığdan başını çıkartmıştı bile. Bir kere kurtuldu mu durdurmak imkansız olacaktı. Kıvırcık flütünü çıkardı. Neşeli, hızlı bir ezgi tutturdu ve domuzun önüne bir elma attı. Elma havada asılı durdu, domuzun tam burnunun önünde dönmeye başladı. Domuz deliye döndü; öne atılıyor, elmaya ulaşmaya çalışıyordu.
"Otomatik vites," diye fısıldadı Thalia. "Harika."
Zar zor yürüyerek domuzun yanına geldi ve Kıvırcık'ın arkasına atladı ama hâlâ hepimize yeterince yer vardı.
Zoe ve Bianca da domuzun yanına geldiler.
"Bir saniye," dedim. "Siz ikiniz Kıvırcık'ın neden bahsettiğini anladınız mı? Şu yabanın armağanı meselesi ne?"
"Elbette," dedi Zoe. "Rüzgarda olan şeyi hissetmedin mi? Çok güçlüydü... Bir daha varlığını hissetmem sanıyordum."
"Ne varlığı?"
Sanki salakmışım baktı bana. "Yaban Tanrısı'nın varlığı, elbette. Domuz geldiğinde, bir dakikalığına bile olsa, Pan'ın varlığını hissettim."
170
BÖLÜM ON ÜÇ
TANRILARIN HURDALIĞINI ZİYARET EDİYORUZ
Llün batımına dek domuzu sürdük, sırtım da ancak bu kadarına dayanabilirdi zaten. Tüm gün, çakıl dolu bir yolun üzerinde, devasa çelik bir süpürgeye bindiğinizi hayal edin. Domuz sürmek işte bu kadar rahattı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Kaç kilometre gittiğimize dair bir fikrim yok ama dağlar ufukta kayboldu; yerine kilometrelerce dümdüz, kupkuru topraklar geldi. Çimler ve kısa çalılar, domuz dörtnala giderken (domuzlar için dörtnala mı gider denir, emin değilim) gitgide azaldı, bir süre sonra bir çölde koşturmaya başladık.
Gece çökünce domuz bir dere yatağında durdu ve homurdandı. Çamurlu suyu içmeye başladı, sonra bir kaktüsü yerinden söktü ve iğneleri ile beraber çiğnemeye başladı.
"Buraya kadarmış," dedi Kıvırcık. "Haydi, o yemek yerken inmemiz gerek."
Kimseyi ikna etmeye uğraşması gerekmedi. Domuz kaktüsleri sökmekle uğraşırken domuzun sırtından kayıp indik. Sonra eyersiz gitmekten ötürü her yanımız ağrıdığından, sal-lana sallana uzaklaştık
Domuz üçüncü kaktüsünü yedikten ve çamurlu suyu bir kez daha içtikten sonra ciyak ciyak bağırdı, geğirdi; sonra da dönüp, doğuya doğru dörtnala koştu.
"Dağları daha çok seviyor," diye tahminde bulundum.
171
"Onu suçlayamam," dedi Thalia, "baksana."
Önümüzde, neredeyse yarısına kadar kumla kaplı iki şeritli bir yol uzanıyordu. Yolun diğer yanında bir köy bile etmeyecek miktarda ufak bir bina kümesi vardı: camlarına tahta çakılmış bir ev; Zoe doğduğundan beri açılmamış gibi gözüken bir Meksika dürümü salonu; kapısına üstünde GILA CLAW, ARİZONA yazılmış yamuk duran bir levha asılmış beyaz sıvalı bir postane; ötelerde de bir dizi tepe... Ama sonra bunların sıradan tepeler olmadığını fark ettim. Tepeler eski arabalardan, makinelerden ve hurda metalden oluşan devasa yığınlardı aslında. Sonsuza uzanan bir hurdalıktı sanki.
"Vay be!" dedim.
"İçimden bir ses diyor ki burada bir araba kiralama merkezi bulamayacağız," dedi Thalia. Kıvırcık'a baktı. "Sen de hokus pokusla bir yaban domuzu daha çağıramayacaksın, değil mi?"
Kıvırcık rüzgarı kokluyordu, huzursuzdu. Cebinden meşe palamutlarını çıkardı, kuma savurdu, sonra da flütünü çaldı. Meşe palamutları benim hiç anlam veremediğim bir şekil oluşturdu ama Kıvırcık bu şekle bakınca endişelenmiş gibiydi.
"Bu biziz," dedi. "Şu beş palamut yani."
"Hangisi benim?" diye sordum.

"Şu ufak, tuhaf palamut," diye tahmin yürüttü Zoe.
"Of, kapa çeneni."
"Şuradaki küme," dedi Kıvırcık ve sola işaret etti "bela demek."
"Bir canavar mı?" diye sordu Thalia.
Kıvırcık yerinde duramıyordu. "Bir koku alamıyorum, nasıl olur? Palamutlar yalan söylemez. Sonraki mücadelemiz... " Doğruca hurdalığa işaret etti. Güneş neredeyse battığın-
172
dan, metal tepeleri uzaydaki bir başka gezegendenmiş gibi gözüküyordu.
Gece orada kamp kurup hurdalığa sabah bakmaya karar verdik. Hiçbirimiz karanlıkta çöplüğe dalmak istemiyorduk. Zoe ve Bianca sırt çantalarından beş tane uyku tulumu ve altlarına koymak için mat çıkarttı. Bunu nasıl yaptıklarını anlamamıştım; sırt çantaları ufacıktı ama demek ki çok şeyi içlerinde tutacak bir büyü yapılmıştı üzerlerine. Yaylarının ve ok kılıflarının da büyülü olduğunu fark ettim. Daha önce üstünde düşünmemiştim ama avcılara ne zaman gerekse sırtlarında beliriveriyorlardı. Gerekmediğinde de kaybolu-yorlardı.
Gece hızla soğuk olmaya başladı; bu nedenle Kıvırcık'la beraber harabe halindeki evden tahtaları toparladık; Tha-lia'nın bunları bir elektrik şokuyla yakması ile de kamp ateşimiz oluşuverdi. Çok geçmeden hiçliğin ortasındaki yıkık dökük bir hayalet kasabada ne kadar rahat edilebilirse, o kadar rahat ediyorduk bile.
"Yıldızlar belirdi," dedi Zoe.
Haklıydı. Milyonlarcası gökteydi; göğü ışıklarıyla turuncuya çalacak bir şehir olmayınca, yıldızların hepsi görünür olmuştu.
"İnanılmaz," dedi Bianca. "Samanyolu Galaksisi'ni daha önce hiç görmemiştim."
"Bu da ne ki!" dedi Zoe. "Eskiden daha fazla yıldız vardı. İnsanların yarattığı ışık kirliliği yüzünden koskoca takım yıldızlar kayboldu."
"Sen de insan değil misin?" dedim.
Zoe bir kaşını kaldırdı. "Ben bir avcıyım. Dünyanın vahşi yerlerine ne olduğu ile ilgilenirim. Aynısı zatialiniz için söy-
173
lenebilir mi?"
"Sizin için, de yahu," diye düzeltti Thalia. "Zatıaliniz değil."
"Ama saygı için öyle denir!"
"Son kez söylüyorum," dedi Thalia. "Zatıaliniz denmez. Siz desen yeter."
Zoe hiddetle ellerini kaldırdı. "Bu dilden nefret ediyorum. Çok çabuk değişiyor!"
Kıvırcık iç geçirdi. Hâlâ ışık kirlenmesi meselesini düşünüyormuş gibi yıldızlara bakıp duruyordu. "Keşke Pan burada olsaydı, işleri yoluna sokardı."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Zoe kederle başını salladı.
"Belki kahve yüzündendir," dedi Kıvırcık. "Kahve içiyordum, rüzgar çıktı. Belki daha çok kahve içersem..."
Cloudcroft'ta olanlarla kahvenin alakası olmadığından emindim ama bunu Kıvırcık'a söylemeye kıyamadım. Rüzgar esince aniden canlanan plastik fareyi ve ufak kuşları düşündüm. "Kıvırcık, gerçekten Pan mıydı bu, emin misin? Yani, öyle olmasını istediğini biliyorum ama..J'
"Bize yardım elini uzattı," dedi Kıvırcık ısrarla. "Nasıl, neden bilmiyorum. Ama onun varlığıydı hissettiğim. Bu görev bittikten sonra New Mexico'ya döneceğim, bol bol kahve içeceğim. İki bin senedir elimize geçen en iyi ipucu buydu. Çok yakındım."
Yanıt vermedim. Kıvırcık'ın umutlarını yıkmak istemiyordum.
"Bilmek istediğim bir şey var," dedi Thalia, Bianca'ya bakıyordu. "Zombilerden birini nasıl yok ettin? Peşimizde daha çok var. Onlarla nasıl dövüşeceğimizi bulmalıyız."
Bianca kafasını salladı. "Bilmiyorum. Bıçağı sapladım, yanmaya başladı."
174
"Belki bıçağında özel bir şey vardır," dedim.
"Benimkinin aynısı," dedi Zoe. "İlahi bronzdan, tamam ama benimkisi savaşçıları öyle etkilemedi."
"Belki iskeletin belli bir yerine vurmak gerekiyordur," dedim.
Bianca herkesin ilgisinin üstünde olmasından hoşlanmıyor gibiydi.
"Boş ver," dedi Zoe, Bianca'ya. "Cevabını nasılsa buluruz. Bu sırada sonra ne yapacağımızı tasarlayalım. Bu hurdalığı geçince batıya gitmeye devam etmeliyiz. Bir yol bulabilirsek en yakındaki şehre gideriz. Herhalde Las Vegas vardır yakınlarda."
O şehirde Kıvırcık'la başımıza çok kötü şeyler geldiğini söyleyip itiraz edecektim ki Bianca ağzımdan lafı kaptı.
"Hayır," dedi. "Orası olmaz!"
Gerçekten korkmuş gibiydi, sanki lunaparktaki trenlere binmiş de tepeden düşecekmiş gibiydi.
Zoe kaşlarını çattı. "Nedenmiş?"
Bianca zorla yutkundu. "Ben... ben bir süre orada kaldım. Nico da vardı. Yolculuk ettiğimiz sıralarda. Ve sonra... Hatırlayamıyorum..."
Birden içime bir kurt düştü. Bianca, Nico ile beraber bir süre bir otelde kaldığını söylemişti. Kıvırcık'ın gözlerine baktım, o da aynı şeyleri düşünüyormuş gibiydi.
"Bianca," dedim. "Kaldığınız şu otel... Acaba adı Lotus Oteli ve Kumarhaneleri miydi?"
Bir anda gözleri büyüdü. "Nereden bildin?"
"Of, harika," dedim.
"Bir dakika," dedi Thalia. "Lotus Kumarhanesi de
neresi?
•OM
"Birkaç sene önce," dedim. "Kıvırcık, Annabeth ve ben
175
orada tuzağa düştük. Oteli hiç ayrılmak istemeyeceğin bir yer hale getirmişler. Bir saat kaldık. Çıktığımızda bir bakmışız beş gün geçmiş. Orada zaman hızlanıyor."
"Hayır," dedi Bianca. "Bu mümkün değil."
Aklıma bir şey daha geldi: "Birisi geldi, sizi çıkardı demiştin."
"Evet."
"Bu kişi nasıl biriydi? Size ne dedi?"
"Ben... hatırlamıyorum. Lütfen, bundan bahsetmek istemiyorum."
Zoe doğruldu, kaşlarını çatmıştı, belli ki endişeliydi. "Geçen yazdan beri başkent Washington değişmiş demiştin. Metroyu daha öncesinden hatırlamıyordun."
"Evet ama..."
"Bianca," dedi Zoe, "bana ABD'nin başkanı şu an kim, söyleyebilir misin?"
"Saçmalamayın," dedi Bianca. Başkanın adını söyledi, doğruydu.
"Ondan önceki başkan kimdi?" diye sordu Zoe.
Bianca bir süre durdu, düşündü. "Roosevelt."

Zoe yutkundu. "Theodore mu, Franklin mi?"
"Franklin," dedi Bianca. "Kısaca F.D.R."
"F.D.R. Caddesi'ne adını veren kişi mi?" diye sordum. Cidden, bu adam hakkında en fazla bu kadar şey biliyorum.
"Bianca," dedi Zoe. "F.D.R. önceki başkan değil. Bu dediğin en az yetmiş sene önceydi."
"Bu mümkün değil," dedi Bianca. "Ben... o kadar yaşlı değilim."
Ellerine baktı Bianca, sanki ellerinde kırışıklıklar olup olmadığından emin olmak istiyordu.
176
Thalia üzüntüyle baktı, sanırım bir süreliğine zamanın dışına atılmak ne demek biliyordu. "Sorun değil Bianca. En önemli şey senin ve Nico'nun güvende olması. Dışarı çıka-bildiniz."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Ama nasıl?" dedim. "Biz yalnızca bir saatliğine oradaydık ama güç bela kurtulduk. Onca süre orada kaldıktan sonra nasıl kurtuldunuz?"
"Demiştim ya." Bianca ağlayacak haldeydi. "'Bir adam geldi, gitme zamanı geldi,' dedi. Ve... "
"Ama kimdi bu kişi? Neden çıkarttı sizi?"
Yanıt vermesine fırsat kalmadan, yoldan parlak bir ışık üstümüze vurdu. Bir anda nereden geldiğini göremediğimiz bir arabanın farları çıkmıştı ortaya. Ah, keşke bu Apollon olsa, bizi arabasına atıp götürse diye içimden geçirirken; arabanın motorunun güneş arabası için çok sessiz olduğunu, dahası gece yarısı olduğunu fark ettim. Uyku tulumlarımızı kaptık ve ölü gibi bembeyaz bir limuzin kayarak önümüzde dururken yolundan kaçtık.
Limuzinin arka kapısı hemen yanımda açıldı. Uzakla-şamadan bir kılıcın ucu boğazıma dokundu.
Zoe ve Bianca'nın yaylarını gerdiklerini işittim. Kılıcı tutan kişi arabadan inerken ağır ağır geri çekildim. Çekilmek zorundaydım çünkü kılıcın ucunu çenemin altından iteliyordu.
Zalimce gülümsedi adam. "Şimdi o kadar da hızlı değilsin, di mi velet?"
Asker gibi kısa kesilmiş saçları, siyah motosikletçi ceketi, kolsuz beyaz bir tişörtü ve postalları olan iri yarı bir adamdı bu. Kocaman güneş gözlükleri gözlerini örtse de bu gözlerin ardındakini biliyordum: içinde alevler yanan boş göz yuvaları.
177
"Ares," dedim homurdanarak.
Savaş tanrısı arkadaşlarıma baktı. "Rahat, gençler!"
Parmaklarını şıklattı ve bizimkilerin silahları yere düştü.
"Bu dostane bir görüşme." Çenemin altındaki kılıcın ucunu biraz daha ittirdi. "Elbette kafanı ganimet diye alıp götürmek isterim ama birisi seninle görüşmek istiyor. Asla bir hanımefendinin önünde düşmanımın kellesini almam."
"Hangi hanım?" diye sordu Thalia.
Ares tepeden ona baktı. "Bak sen şu işe. Geri döndüğünü duymuştum."
Kılıcını eğdi ve beni geri itti.
"Zeus'un kızı Thalia," dedi Ares keyifle. "İyi arkadaşlarla takılmıyorsun."
"Bundan sana ne Ares?" dedi Thalia. "Arabada kim var?"
Ares gülümsedi, ilgiyi üzerinde toplamaktan hoşnuttu. "Sizlerle tanışmayı istediğinden şüpheliyim. Özellikle de şunlarla." Çenesini Zoe ve Bianca'ya uzattı. "Neden hepiniz bir dürüm alıp beklemiyorsunuz? Percy'ye birkaç dakika verin."
"Kendisini zatıalinizle baş başa bırakmayacağız," dedi Zoe.
"Dahası," demeye güç bulabilmişti Kıvırcık, "taco dükkanı kapalı."
Ares tekrar parmaklarını şıklattı. Meksika dürümü, taco satan dükkanın ışıkları bir anda yandı. Kapıya vurulmuş tahtalar havalanıp uçtu ve KAPALI levhası dönüp AÇIK oldu. "Ne diyordun keçi çocuk?"
"Siz gidin," dedim arkadaşlarıma. "Bu işi ben hallederim."
Olduğumdan fazla kendimden eminmişim gibi davranı-yordum, bu sanırım Ares'i kandırmamıştı.
178
"Çocuğu duydunuz," dedi Ares. "Kocaman, kuvvetli bir çocuk. Her şeyi halleder."
Arkadaşlarım istemeden de olsa restorana yöneldiler. Ares nefretle bana baktıktan sonra bir şoför gibi limuzin kapısını açtı.
"Geç içeri velet," dedi. "Ve terbiyeli olmayı unutma. Kaba davranışlara karşı benim kadar affedici değildir bu hanım."
Kadını görünce ağzım bir karış açık kaldı.
Şaka değil, adımı unuttum. Nerede olduğunu unuttum. Konuşurken cümle kurmayı unuttum.
Kırmızı, saten bir elbise giymişti, saçları bukleler halinde omuzlarından dökülüyordu. Yüzü gördüğüm en güzel yüzdü: Makyajı kusursuzdu, gözlerine bakınca gözlerim kamaşıyordu, yüzündeki gülümseme ise ayın karanlık yüzünü aydınlatır cinstendi.
Düşünüyorum da kadının kime benzediğini anlatmam mümkün değil. Gözlerinin rengi neydi, saçların rengi neydi tarif edemem. Bildiğiniz en güzel kadın oyuncuyu düşünün. Tanrıça, ondan on kat daha güzeldi. En sevdiğiniz saç rengini düşünün, göz rengini düşünün, hangi renk olursa olsun. Tanrıça'nınkiler o renkti işte!
Bana gülümsedi, bir an için Annabeth'e benzettim. Sonra da beşinci sınıfta gönlümü kaptırdığım dizi oyuncusu kadına. Sonra... eh, anladınız durumu.
"Ah, işte geldin Percy," dedi Tanrıça. "Ben Afrodit." Karşısındaki koltuğa kayarak oturdum ve şöyle bir şeyler dedim sanırım: "Eee, üüü..."
Bana yemek tabağı büyüklüğünde cilalı bir ayna uzattı, bakabileceği gibi tutmamı sağladı. Öne eğildi ve rujunu
179
düzeltti; gerçi bence düzeltecek hiçbir şey yoktu.
"Neden buradasın, biliyor musun?"
Bir şey diyebilseydim keşke. Neden cümle bile kuramı-yordum ki? Yalnızca bir hanımefendiydi işte. Cidden güzel bir hanımefendi hem de. Gözleri sanki berrak pınarlar gibi... Vay be!
Kendi kolumu çimdikledim, sertçe hem de.
"Ben... ben bilmiyorum," dedim güç bela.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Ah, canım," dedi Afrodit. "Hâlâ mı inkar mı ediyorsun?"
Arabanın dışındaki Ares'in kıkırdadığını duydum, sanırım konuştuğumuz her şeyi dinleyebiliyordu. Dışarıda beklediğini düşününce öfkeleniyordum, bu da aklımı toplamamı sağladı.
"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim.
"Pekala o zaman, neden bu görevdesin?"
"Artemis'i kaçırdılar!"
Afrodit gözlerini devirdi. "Ah, Artemis. Lütfen. Tam umutsuz vaka. Yani, tanrıça kaçıracaksan, hakikisini kaçır, şöyle nefes kesici güzellikte olsun. Öyle değil mi ama canım? Ah canlarım, yazık o Artemis'i kaçıranlara, acıyorum onlara. Aman, çok sıkıcı!"
"Ama bir canavarın peşindeydi," diye itiraz ettim. "Gerçekten çok, çok kötü bir canavar. 0 canavarı bulmalıyız!"
Afrodit aynayı biraz daha yukarı kaldırmam için işaret etti. Gözlerinin kenarında mikroskobik ölçekte bir şey bulmuş gibiydi, rimel sürmeye başladı. "Her zaman bir canavar var zaten. Ama Percy, cancağızım, diğerleri bu nedenle bu görevde. Ben daha çok seninle ilgileniyorum."
Kalbim küt küt atmaya başladı. Yanıt vermek istemesem

de gözlerindeki o bakış doğruyu ağzımdan çekip aldı. "Annabeth'in başı dertte."
Afrodit'in ağzı kulaklarına vardı. "İşte bu!"
"Ona yardım etmeliyim," dedim. "Kabuslar görüyorum."
"Aaa, demek onu rüyanda bile görüyorsun! Ay, ne şiriiin!"
"Hayır! Yani... demek istediğim bu değil."
Cık cık sesi çıkardı. "Percy, ben senin yanındayım. Ne de olsa benim yüzümden buradasın."
Ağzım açık halde ona bakakaldım. "Ne?"
"Stoll kardeşlerin Phoebe'ye verdiği zehirli tişörtü biliyorsun," dedi. "Sence bu kaza mıydı? Kara Korsan'ın seni bulması? Kamptan gizlice çıkmana yardım etmesi?"
"Sen mi yaptın?"
"Elbette! Ama cidden, şu avcılar ne de sıkıcı! Bir canavar göreviymiş, falan filan... Artemis'i Kurtarmak. Aman, bırak kaybolsun. Ama gerçek aşk için bir görev dedin mi, ah... Benim için akan sular durur."
"Bir saniye! Hiç öyle bir şey..."
"Ah, canım benim. Söylemene ne gerek var. Annabeth'in avcılara katılmasına şu kadarcık kalmıştı, biliyorsun değil mi?"
Kıpkırmızı oldum. "Emin değildim..."
"Hayatını heba edecekti az kaldı! Ve sen, canım benim, onu bu işten kurtarabilirsin. Ne romantik!"
"Hı..."
"Ay, indir şu aynayı," diye buyurdu Afrodit. "Gayet güzel gözüküyorum."
Hâlâ aynayı tuttuğumun farkında değildim ama aynayı indirir indirmez kollarımın ağrıdığını fark ettim.
"Şimdi dinle bakalım Percy," dedi Afrodit. "Avcılar senin düşmanın. Onları da, Artemis'i de, canavarı da boş ver.

Mesele değil bunlar. Sen Annabeth'i bulup kurtarmayı düşün sadece."
"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"
Afrodit sinirli bir şekilde elini salladı. "Hayır, hayır. Ayrıntıları sana bırakıyorum. Ama şöyle güzel, trajik bir aşk hikayesi görmeyeli yüzyıllar geçti."
"Durun bakalım. İlk olarak, aşk meşk demedim ben. İkincisi, trajik de nereden çıktı?"
"Aşk her güçlüğü yener," diye umut verdi Afrodit. "Helen ve Paris'i düşün. Aralarına bir şeyin girmesine izin verdiler mi?"
"Truva Savaşı'nı başlaüp binlerce insanın ölmesine sebep olan kişiler değil miydi onlar?"
"Pöf. Mesele o değil. Yüreğinin götürdüğü yere git."
"Ama... Nereye götürüyor bilmiyorum ki. Yüreğim yani."
Anlayışla gülümsedi. Gerçekten güzeldi. Sırf yüzü falan güzel olduğundan da değil hani. Aşka o kadar inanıyordu ki onu dinledikçe insanın içinin kıpır kıpır etmemesi mümkün değildi.
"İşin keyfinin yarısı bunu bilmemekte," dedi Afrodit. "Çok acıyor için, değil mi? Kimi seviyorsun, kim seni seviyor bilmiyorsun? Ah, siz çocuklar yok musunuz? O kadar şirinsiniz ki ağlatacaksınız beni."
"Yok, yok," dedim. "Ağlama."
"Sakın merak etme," dedi. "İşleri kolaylaştırıp canınızı sıkmayacağım. Bilsen ne sürprizler gizledim sizin için. Keder. Kararsızlıklar. Ah, bekleyin de görün."
"Aman ne gerek var," dedim. "Hiç zahmet etmeyin."
"Ah, ne kadar şirinsin! Keşke tüm kızlarım senin kadar tatlı bir çocuğun kalbini kırsalar." Afrodit'in gözleri dolu

dolu olmuştu. "Şimdi gitsen iyi olur. Ve kocamın bölgesinde dikkatli ol Percy. Hiçbir şey alma. Ivır zıvırı, çöpleri onun içi çok kıymetli."
"Ne?" dedim. "Hephaistos'tan mı bahsediyorsun?"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Ama o an arabanın kapısı açıldı ve Ares omzumdan kavradığı gibi beni arabadan çekip çıkarttı. Tekrar çöl gecesine dalmıştım.
Aşk tanrıçası ile görüşmem sona ermişti.
"Şanslısın velet." Ares beni iterek limuzinden uzaklaştırdı. "Minnet duy."
"Ne için?"
"Çünkü sana çok iyi davranıyoruz. Bana kalsa..."
"Madem öyle neden beni öldürmedin?" Karşılık vermeye başladım. Savaş tanrısına söylenecek en aptalca şeylerden biriydi bu ama ne zaman etrafımda olsa öfkeleniyor, umursamaz davranıyordum.
Ares başını salladı. Demek en sonunda akıllıca bir şey söylemiştim.
"Cidden seni öldürmeyi çok isterdim," dedi. "Ama görüyorsun, bir mesele var. Olimpos'taki rivayetlere göre tarihteki en büyük savaşı başlatacaksın. Bu işi bozma riskini alamam. Dahası Afrodit seni bir tür pembe dizi yıldızı gibi bir şey sanıyor. Seni öldürürsem onun gözünden düşerim. Ama dert etme. Ettiğim yemini unutmadım. Yakında evladım, hem de çok yakında dövüşmek için kılıcını kaldıracaksın ve Ares'in gazabını hatırlayacaksın."
Yumruklarımı sıktım. "Ne demeye bekliyorsun? Seni daha önce bir kez yendim. Nasıl, ayak bileğin iyileşti mi bari?"
Ares'in yüzüne sinsice bir gülümseme kondu. "Fena değilsin velet. Ama alay etme işinin ustasının karşısında bir
183
şey yapamazsın. Dövüşü ben üstünken, ben hazırken başlatacağım. O zamana dek... defol."
Parmaklarını şıklattı ve dünya üç yüz altmış derece döndü, her yer kızıl bir toz bulutuna boğulmuştu. Yere düştüm. Tekrar ayağa kalktığımda limuzin gözden kaybolmuştu. Yol da, taco restoranı da, tüm Gila Claw Köyü de gitmişti. Arkadaşlarımla beraber hurdalığın ortasında, her yöne uzanan hurda metal dağlarının arasında duruyorduk.
Afrodit'le konuştuğumu anlattıktan sonra, "O senden ne istemiş olabilir ki?" diye sordu Bianca.
"Eh, pek emin değilim," diye yalan söyledim. "Kocasının hurdalığında kendimize dikkat etmemiz gerektiğini söyledi. Hiçbir şeyi almamalıymışız."
Zoe gözlerini kıstı. "Aşk tanrıçası sırf sana bunu anlatmak için yollara düşmez. Dikkat et Percy. Afrodit pek çok kahramanı yoldan çıkarttı."
"Bir kereliğine olsun Zoe'ye katılıyorum," dedi Thalia. "Afrodit'e güven olmaz."
Kıvırcık bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Ne de olsa duygularımı okuyabiliyordu, içimden bir his, Afrodit'in bana ne söylediğini tam olarak hissettiğini söylüyordu.
"Eee," dedim, konuyu değiştirmek için ölüyordum. "Buradan nasıl çıkacağız?"
"Şu taraftan," dedi Zoe. "Batı orası." "Nasıl ayırıyorsun doğuyu, batıyı?" Dolunay ışığı öyle güçlüydü ki kızın bana gözlerini devi-rişini inanılmaz net gördüm. "Büyükayı takım yıldızı kuzeyde," dedi "yani, orası batı olmalı."
Batıya işaret etti, sonra da kuzeydeki takım yıldızına;
184
hangisi, hangisi ayıramıyordum, ne de olsa çok sayıda yıldız vardı.
"Tamam," dedim. "Şu ayı şeysi."
Zoe gücenmiş gibiydi. "Biraz saygı göster, jyi bir ayıydı. Değerli bir rakipti."
"Ayı gerçekmiş gibi konuşuyorsun."

"Arkadaşlar," diyerek araya girdi Kıvırcık. "Bakın!"
Bir hurda dağının tepesine varmıştık. Ay ışığında türlü metal nesneden oluşan yığınlar parıldıyordu: Kırık bronz at başları, insan heykellerinin metal bacakları, dağılmış at arabaları, tonlarca kılıç, tonlarca kalkan, envai çeşit silah... Aralarında daha modern şeyler de vardı. Mesela gümüş ve altın rengi parıltılar saçan arabalar, buzdolapları, çamaşır makineleri ve bilgisayar monitörleri...
"Vay be!" dedi Bianca. "Bunca şey... bazıları gerçekten altın gibi."
"Gerçekten öyle," dedi Thalia kasvetli bir edayla. "Percy'nin dediği gibi, hiçbir şeye el sürmeyin. Burası tanrıların hurdalığı."
"Hurda mı?" Kıvırcık altın, gümüş ve mücevherlerle süslü harikulade bir tacı eline aldı. Bir yanı kırıktı, sanki balta parçalamıştı. "Buna hurda mı diyorsun şimdi?"
Tacın bir ucunu simit gibi ısırıp çiğnemeye başladı. "Enfes!"
Thalia, Kıvırcık'ın elinden tacı çekip aldı. "Ciddiyim!"
"Bakın!" dedi Bianca. Koşarak, bronz sikkelere ve altın tabaklara basıp kayarak tepeden aşağı indi. Ay ışığında gümüşi parıltılar saçan bir yayı yerden aldı. "Bir avcı yayı!"
Yay bir anda küçülmeye ve hilal şeklinde bir saç tokasına dönüşmeye başlayınca çığlığı bastı. "Aynı Percy'nin kılıcı gibi!"
185
Zoe'nin suratı asıldı bir anda: "Bırak onu Bianca."
"Ama..."
"Aması maması yok. O şey buradaysa bir nedeni var. Bu hurdalığa bir şey atıldıysa, burada olması gerektiğinden. Ya defoludur, ya da lanetli."
Bianca gönülsüzce saç tokasını yere bıraktı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Burayı sevmedim," dedi Thalia. Mızrağını sapından kavradı.
"Sence katil buzdolapları mı saldıracak bize?" diye sordum.
Bana ters ters baktı Thalia. "Percy, Zoe haklı. Buraya atıl-dılarsa bir nedeni var. Haydi gelin. Bu hurdalığı geçelim."
"İkinci kez Zoe'nin fikrine katılıyorsun," diye fısıldadım ama Thalia beni duymazdan geldi.
Hurdalardan oluşan tepeleri, vadileri aşıp yol bulmaya çalıştık. Sanki sonsuza uzanıyordu hurdalık. Büyükayı takım yıldızı olmasa kaybolacaktık. Tüm tepeler birbirinin aynı gibiydi.
Hiçbir şeye dokunmadık demek isterdim ama o kadar havalı şeyler vardı ki göz atmamak imkansızdı. Apollon'un lirine benzetilmiş, o kadar tatlı bir elektrogitar buldum ki alıp bakmasam olmazdı. Kıvırcık da metalden yapılmış bir ağaç parçası buldu. Paramparça olmuştu ama dalların bazılarında hâlâ altın kuşlar duruyordu. Kıvırcık dalı kaldırınca kanatlarını çırparak pır diye uçtular.
En sonunda bir kilometre öteden hurdalığın sonu gözüktü. Çölde uzanan bir otobanın ışıkları aydınlatıyordu orayı. Ama yolla aramızda...
"O ne?" dedi Bianca, nefesi kesilmişti.
Önümüzde diğerlerinden daha büyük, daha uzun bir tepe vardı. Sanki metal bir futbol sahası gibiydi, yüksekliği
186
de on beş metre vardı. Tepesinde yan yana dizilmiş, on tane metal sütun vardı ki bu sütunlar birbirlerine sıkı sıkıya kaynakla tutturulmuş gibiydi.
Bianca kaşlarını çattı. "Bunlar sanki..."
"Ayak parmakları," dedi Kıvırcık.
Bianca evet anlamında başını salladı. "Hem de büyük, çok büyük ayak parmakları."
Zoe ve Thalia endişe ile birbirlerine baktılar.
"Etrafından dolanalım," dedi Thalia. "Çok uzağından hem de."
"Ama yol hemen şurada," diye itiraz ettim. "Üstünden tırmanıp gitsek daha çabuk varırız."
Tonk!
Thalia mızrağını kaptı, Zoe yayını gerdi ama sonra sesi Kıvırcık'ın çıkarttığını fark ettiler. Ayak parmaklarına hurda metal parçası atıp isabet ettirmişti, parmaklara değince de sanki sütunların içi boşmuş gibi yankı yapmıştı.
"Şimdi neden yaptın bunu?" diye sordu Zoe.
Kıvırcık korkudan sindi. "Bilmem. Ben, eee, sahte ayak sevmem de?"
"Gelin." Thalia bana baktı. "Etrafından dolanacağız."
İtiraz etmedim. 0 ayak parmakları beni de korkutmaya başlamıştı. Yani, düşünsenize kim üç metrelik metal ayak parmakları yapıp sonra da bir hurdalığa diker ki?
Birkaç dakika yürüdükten sonra en sonunda otobana varmıştık. Kara asfalt iyi aydınlatılmış yolda yılan gibi uzanıyordu ama belli ki ıssızdı.
"En sonunda oradan çıktık," dedi Zoe. "Tanrılara şükürler olsun."
Ama belli ki tanrılar şükredilmeyi istemiyorlardı. Tam o an, binlerce çöp kamyonu aynı anda metal öğütmeye başla-
187
mış gibi bir gürültü yükseldi.
Döndüm. Arkamızdaki hurda dağından dumanlar yükseliyordu. On tane ayak parmağı eğildi ve neden ayak parmaklarına benzediklerini anladım. Çünkü öyleydiler. Metal ayakların üstünde doğrulan şey, tepeden tırnağa Yunan savaş zırhı kuşanmış, bronz bir devdi. İmkansız bir yüksekliğe uzanıyordu; kolu bacağı olan bir gökdelen gibiydi. Ay ışığında sivri kenarlarından zalim parıltılar saçılıyordu. Eğilip bize baktı. Yüzü deforme olmuştu; sol tarafı neredeyse erimiş gitmişti. Eklemleri pas tutmuştu, gıcırdıyordu. Zırhlı göğsünü saran kalın tozların üzerine devasa bir parmak şöyle yazmıştı: BENİ YIKA.
"Talos!" diye bağırdı Zoe.
"Kim... Talos kim?" dedim kekeleyerek.
"Hephaistos'un eserlerinden birisi," dedi Thalia. "Ama bu orijinali olamaz. Çok ufak bu. Belki bir prototiptir. Defolu bir modeldir."
Metal dev, defolu lafını sevmedi sanırım.
Bir elini kılıcını tutan kemere attı ve silahını çekti. Kınından çıkma sesi korkunçtu, metale sürten metal gıcırtıları dört bir yanı inletti. Kılıcın kendisi rahat otuz metre vardı. Paslı ve körleşmiş gibiyse de bunun önemi olmadığını düşündüm. Bu şeyin size vurması, zırhlı savaş gemisinin size vurmasına eşti.
"Biri bir şey almış," dedi Zoe. "Kim bir şey aldı?"
Suçlayarak bana baktı.
Kafamı salladım. "Tamam, her şeyi de ama hırsız deme."
Bianca bir şey demedi. Yemin ediyorum suçlu suçlu bakıyordu ama düşünecek zaman yoktu çünkü o dev, defolu Talos bize doğru bir adım attı ve yeri gümbürdeterek aramızdaki yolun yarısını kat etti.
188
"Kaçın!" diye ciyaklayarak bağırdı Kıvırcık.
Çok iyi fikirdi ama umutsuz bir fikirdi. Şöyle ağır ağır bile atsa adımını, bu şey hemen bizim önümüze geçerdi.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Tıpkı Nemea Aslanı'na yaptığımız gibi birbirimizden ayrılarak etrafa dağıldık. Thalia kalkanını çıkarttı ve otobanda koşarken yukarı kaldırdı. Dev kılıcını savurdu ve savurması ile beraber bir sıra elektrik direği ile kablolarını yerle bir etti. Kablolar koparken kıvılcımlar saçarak patladılar ve Thalia'nın kaçtığı tarafa dağıldılar.
Zoe'nin oku yaratığın yüzüne ıslık çalarak uçtu ama metale çarpınca yaratığa zarar vermeden parçalandı. Kıvırcık oğlak gibi meledi ve bir metal dağına tırmanmaya başladı.
Bianca'yla ben aynı anda kırık bir at arabasının arkasına saklandık.
"Bir şey aldın," dedim ona. "O yay."
"Hayır!" dedi ama sesi titriyordu.
"Geri ver!" dedim. "At onu!"
"Ben... yayı almadım! Hem artık çok geç."
"Ne aldın peki?"
0 yanıt veremeden, çok şiddetli bir gıcırdama sesi işittim ve bir gölge göğü kapladı.
"Yürü!" Tepeden aşağı koşmaya başladım, Bianca hemen yanımdaydı. Devin ayağı az önce gizlediğimiz yerde bir krater açmıştı.
"Hey, Talos!" diye bağırdı Kıvırcık. Ne var ki canavar kılıcını çekmiş, başını eğmiş, bana ve Bianca'ya bakıyordu.
Kıvırcık hızla flütüyle bir ezgi çalmaya başladı. Otobandaki kopmuş kablolar dans etmeye başladılar. Her şey olup bitmeden bir saniye önce Kıvırcık'ın ne yapacağını fark ettim. Üstünde hâlâ kablolar olan bir elektrik direği Talos'un arka bacağına uçtu ve baldırına dolandı. Kablolardan devin
189
sırtına kıvılcımlarla elektrik şokları boşaldı.
Talos gıcırdayarak ve kıvılcımlar saçarak olduğu yerde döndü. Kıvırcık bize birkaç saniye kazandırmıştı.
"Haydi, gel!" dedim Bianca'ya. Ama olduğu yerde dona-kalmıştı. Cebinden ufak, metalden bir tanrı heykelciği çıkarttı.
"Bu... bu Nico içindi. Onda olmayan tek heykelcikti bu."
"Böyle bir zamanda Efsanebüyüsü oyununu nasıl düşünürsün?" dedim.
Gözlerine yaşlar dolmuştu.
"At onu," dedim. "Belki dev bizi bırakır."
İstemeden yere bıraktı ama bir şey olmadı.
Dev, Kıvırcık'ın peşine düşmüştü. Kılıcını savurdu, kılıç Kıvırcık'ı yarım metre ıskalayarak bir hurda tepesine saplandı. Ancak hurda metal, bir çığ gibi Kıvırcık'ın üzerine yuvarlandı ve Kıvırcık gözden kayboldu.
"Hayır!" diye bağırdı Thalia. Mızrağını doğrulttu ve mızraktan mavi renkli bir şimşek fışkırdı. Fışkıran şimşek devin paslı diz kapağına çarpınca dev iki büklüm oldu, yere düştü. Ama tekrar doğrulmaya başladı. Bir şey hissediyorsa bile belli olmuyordu. Yarısı erimiş suratında ifade yoktu. Ama herhalde yirmi katlı bina büyüklüğünde bir savaşçı ne kadar sinirlenirse o kadar sinirlendiğini hissedebiliyordum.
Ayağını Thalia'yı ezmek için kaldırınca, topuğunun spor ayakkabıya benzediğini ve ortasında bir insanın girebileceği büyüklükte bir delik olduğunu gördüm. Deliğin etrafında kırmızı renkli yazılar vardı ve yazıları ancak topuk yere vurunca çözebildim: BAKIM GİRİŞİ.
"Çılgınca fikir vakti," dedim.
Bianca bana endişeyle baktı. "Ne olursa."
Bakım kapısını söyledim. "Bu şeyi kontrol etmenin bir
190
yolu olabilir. Şalterler, manivelalar falan. Ben içeri girece-
n
gım.
"Nasıl? Ayağının altında durman gerekir! Ezilirsin."
"Dikkatini dağıt," dedim. "Böylece yerimi ayarlayacak vaktim olur."
Bianca dişlerini sıktı. "Hayır. Ben giderim."
"Olmaz. Bu işte yenisin! Ölürsün."
"Canavarın peşimize düşmesi benim suçum," dedi. "Benim sorumluluğum. İşte." Tanrı heykelciğini yerden aldı ve avcuma tutuşturdu. "Başıma bir şey gelirse bunu Nico'ya ver. De ki... de ki üzgünüm."
"Bianca, hayır!"
Ama beni beklemedi. Canavarın sol ayağına hücum etti.
Thalia bir süreliğine yaratığı oyalamıştı. Devin yavaş kaldığını fark etmişti. Yakınında durup ezilmeden etrafından dolanırsanız hayatta kalabilirdiniz. En azından şimdiye dek Thalia'nın işine yaramıştı bu yöntem.
Bianca devin ayağının tam yanına geldi. Devin ağırlığıyla sağa sola savrulan ve kayan metal parçalarının üzerinde dengesini kurmaya çalışıyordu.
Zoe bağırdı. "Sen ne halt ediyorsun?"
"Ayağını kaldırtmaya çalışıyorum," dedi.
Zoe canavarın suratına bir ok savurdu ve doğruca burun deliğinden içeri soktu. Dev doğruldu ve başını salladı.
"Baksana Hurdacı Çocuk!" diye bağırdım. "Aşağıdayım."
Baş parmağının yanına koştum ve Dalgakıran'ı baürdım. Büyülü kılıç bronzda bir delik açtı.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Maalesef planım işe yaramıştı. Talos eğilip bana baktı ve beni böcek gibi ezmek için ayağını kaldırdı. Bianca'nın ne yaptığını göremiyordum. Dönüp kaçmam gerekti. Ayak beş santim arkama indi ve darbenin etkisi ile havalandım. Sert

bir şeye çarpınca sersem bir halde doğruldum. Bir Olimpos marka buzdolabının içine düşmüştüm.
Canavar işimi bitirecekti ki Kıvırcık nasıl olduysa tünel kazarak hurda yığınından çıktı. Çılgınca flütünü çalmaya başladı ve müzik bir başka elektrik direğini uçurdu. Uçan direk de Talos'un uyluğuna tak diye çarptı. Kıvırcık'ın sonra kaçması gerekliydi ama bu kadar büyü kullandığından gücü tükenmişti sanırım; iki adım attı, düştü, bir daha da kalkmadı.
"Kıvırcık!" Thalia da, ben de ona koştuk ama o an bile yetişemeyeceğimizi biliyorduk.
Canavar, Kıvırcık'ı ezmek için kılıcını kaldırdı. Sonra dondu.
Talos başını bir yana çevirdi, sanki yeni bir şarkı duymuş gibi kulak kabartıyordu. Kollarını, bacaklarını tuhaf biçimde hareket ettiriyor, tavuk gibi dans ediyordu. Sonra yumruğunu sıktı ve kendi suratına bir yumruk attı.
"Devam et Bianca," diye bağırdım.
Zoe dehşete düşmüştü. "O içeride mi?"
Canavar sağa sola savrularak ilerledi, hâlâ başımızın dertte olduğunu anladım. Thalia ile beraber Kıvırcık'ı kaptığımız gibi otobana doğru koştuk. Zoe çoktan bizden ilerideydi. Bağırdı: "Bianca oradan nasıl çıkacak?"
Dev tekrar kendi kafasına vurdu ve kılıcını düşürdü. Tüm bedeni titredi ve elektrik hattına doğru düşe kalka ilerledi.
"Dikkat et!" diye bağırdım ama çok geçti.
Devin ayak bileği kablolara takıldı ve tüm bedenini mavi kıvılcımlar sardı. Devin içi yalıtılmış olsa bari diye geçirdim içimden. İçeride ne olup bittiğine dair en ufak fikrim yoktu. Dev, bir gemi gibi hurdalığa doğru yan yattı ve sağ eli düştü, korkunç bir ÇATIRT! sesi ile hurda metallere gömüldü.

Sol kolu da döküldü. Eklemleri ayrılıyordu.
Talos koşmaya başladı.
"Bekle!" diye bağırdı Zoe. Peşinden koştuk ama yetişmemizin imkanı yoktu. Robotun parçaları dökülüyor, yolumuzu kapatıyordu.
Dev tepeden başlayarak parçalara ayrılıyordu: önce kafası, göğsü, sonra da bacakları çöktü. Hurda yığınının yanına vardığımızda, "Bianca, Bianca!" diye bağırarak delice onu aradık. O kocaman oyuğun içerisine sürünüp girdik, bacaklarının, kafasının içini dolaştık. Gün doğana dek aradık, taradık ama ne fayda!
Zoe oturup ağlamaya başladı. Ben öyle sersem bir haldeydim ki onun ağladığını gördüğümü düşünecek halim yoktu.
Thalia öfkeyle bağırdı ve kılıcını devin ezilmiş suratına sapladı.
"Aramaya devam edelim," dedim. "Ortalık aydınlandı. Onu buluruz."
"Hayır," dedi Kıvırcık sefil bir halde. "Aramayacağız. Her şey olması gerektiği gibi oldu."
"Sen ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.
Gözleri dolu dolu bir halde başını kaldırıp bana baktı. "Kehanet. Biri kaybolacak yağmursuz topraklarda."
Nasıl fark etmemiştim? Neden kendim gitmek yerine, onun gitmesine izin vermiştim?
İşte, çölün ortasındaydık. Ve Bianca di Angelo kaybolmuştu.

BÖLÜM ON DÖRT
2İZ
ALBIZLAR ALASICA BARAJ SORUNUM
Hurdalığın sonunda, gerçekten buraya atılmış olabilecek kadar eski bir kamyon bulduk. Ama motoru çalıştı, deposu da ağzına kadar benzinle doluydu. Biz de kamyonu ödünç almaya karar verdik.
Kamyonu Thalia sürdü. Zoe, Kıvırcık veya benim kadar şaşkına dönmüş değil gibiydi.
"İskeletler hâlâ peşimizde," diyerek durumu hatırlattı. "Devam etmemiz gerek."
Berrak mavi göğün altında yansıttığı ışıkla gözleri kamaştıran çölde ilerliyorduk. Zoe önde Thalia ile beraber oturuyordu. Kıvırcık'la ben koltuğun arkasındaki yatakta oturuyor, öne yaslanıyorduk. Hava soğuk ve kuruydu ama zaten Bianca'yı kaybettikten sonra havanın iyi olması hakaret gibi geliyordu.
Kızın hayatına mal olan ufak heykelciği sıkı sıkı kavradım. Hangi tanrının heykelciğini olduğunu hâlâ çıkar-tamıyordum.
Tanrılar aşkına... Ben şimdi Nico'ya ne diyecektim?
Bianca'nın hâlâ bir yerlerde hayatta olduğunu umsam da onu sonsuza dek kaybettiğimize dair kötü bir his kaplamıştı içimi.
"O değil, ben gitmeliydim," dedim. "Devin içine ben gir-

meliydim."
"Böyle deme!" dedi Kıvırcık panik içerisinde. "Önce Annabeth'i, sonra Bianca'yı kaybettiğimiz yeter. Dayanır mı yüreğim sizi de..." Burnunu çekti. "Başka kim benim en yakın dostum olacak?"
"Ah be Kıvırcık... "

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Yağlı bir bezle gözlerinin altını sildi ve yüzü gözü yağ içinde kaldı. Sanki savaş boyası sürünmüş gibi oldu. "Ben... ben iyiyim."
Ama iyi değildi. New Mexico'daki o karşılaşmadan beri, artık o vahşi rüzgar esince ne olduysa gerçekten kırılgan bir haldeydi, her zamankinden de duygusaldı. Onunla bu konuyu konuşmaya korkuyordum; zira lafını açsam yüksek sesle ağlayacak gibiydi.
Sizden daha çok kendini kaybeden bir arkadaşınız olmasının faydaları var. İçim bunalmış bir halde duramayacağımı fark ettim. Bianca'yı düşünmeyi bir kenara bırakıp ilerlemeye devam etmeliydim, tıpkı Thalia gibi. Zoe ile kamyonun önünde neler konuştuklarını merak ediyordum.
Dibinde bir ırmak olan bir kanyona vardığımızda kamyonun benzini bitti. Bitmese de duracaktık çünkü çıkmaz bir yola varmıştık.
Thalia dışarı çıktı, kapıyı çarparak kapattı. Tam o an tekerlerden biri söndü. "Muhteşem. Sırada ne var?"
Ufku taradı gözlerim. Görecek bir şey yoktu. Dört bir yanımız çöldü, belli yerlerinden çıplak dağ kümeleri boy veriyordu. Tek ilginç şey de bu kanyondu. Irmak çok geniş sayılmazdı, belki elli metreydi eni, yemyeşil suyun akışı bazı yerlerde hızlanıyordu. Çölün ortasında koca bir yara gibiydi gerçi bu vadi. Kayalık uçurum dibimizden aşağı ini-
195
yordu.
"Bir yol var," dedi Kıvırcık. "Irmağa erişebiliriz."
Neden bahsettiğini görmeye çalıştım ve uzun uzun baktıktan sonra, uçurumun yüzeyinden aşağı döne döne inen dar bir çıkıntı gördüm. "Bu bir keçi patikası," dedim.
"Eee?" dedi Kıvırcık.
"Diğerleri keçi değil."
"Buradan inebiliriz," dedi Kıvırcık. "Yani, sanırım."
Bunu düşündüm. Daha önce de uçurumlardan inmiştim ama çok da keyifli bir iş değildi. Sonra Thalia'ya dönüp baktım ve betinin benzinin attığını fark ettim. Yükseklik korkusu... asla bu işi beceremeyecekti.
"Hayır," dedim. "Ben... eee... ırmağı takip edelim biraz daha."
Kıvırcık "Ama..." dedi.
"Haydi," dedim hemen. "Biraz yürüsek ne zararı var?"
Thalia'ya baktım. Gözleri ile teşekkür etti bana.
Bir kilometre kadar ırmağı takip ettikten sonra suya inen daha az dik bir yokuş bulduk. Kıyıda mevsimi gelmediğinden kapalı bir kano kiralama merkezi vardı. Tezgaha bir dizi alün drahmi ile beraber "Size iki kano borcumuz var" yazan bir not bıraküm.
"Akınının tersine gitmeliyiz," dedi Zoe. Hurdalıktan beri ilk kez konuştuğunu duyuyordum; sesi o kadar kötüydü ki endişelenmeye başladım. Sanki nezle olmuş gibiydi. "Akıntı çok hızlı."
"Bu işi bana bırakın," dedim. Kanoları suya koyduk.
Kürekleri alırken Thalia beni kenara çekti. "Kanyonun başındaki davranışın için teşekkür ederim."
"Lafı mı olur."
"Sen gerçekten..." Akıntının çağıldadığı yere işaret etti.
196
"Biliyorsun."
"Sanırım. Genelde suda iyiyimdir."

"Zoe'yi alır mısın?" diye sordu Thalia. "Sanırım... ee... belki onunla konuşmak istersin."
"Hoşuna gideceğini sanmam."
"Lütfen? Onunla aynı kanoda olmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. O...beni endişelendiriyor."
Yapmak istediğim son şeydi bu ama başımı sallayarak tamam dedim.
Thalia'nın omuzları gevşedi. "Sana borcum olsun."
"Bu ikincisi."
"Bir buçuk diyelim," dedi Thalia.
Gülümsedi ve bir an için bana bağırmadığı zamanlarda onu gerçekten sevdiğimi hatırladım. Dönüp Kıvırcık'ın kanoyu suya indirmesine yardım etti.
Bir baktım ki aslında suyun akış yönünü denetlememe bile gerek yoktu. Irmağa iner inmez, kanonun kenarına baktım ve bana bakan bir çift su perisi gördüm.
Sıradan genç kızlara benziyorlardı, hani şu herhangi bir alışveriş merkezinde rastlayabileceğiniz türden kızlar. Tek fark bunların suyun altında olmasıydı.
"Merhaba," dedim.
Kıkırdamaya benzer kabarcık sesleri geldi, o yüzden tam emin olamadım. Su perilerini anlamakta güçlük çekiyorum.
"Akıntının tersine gideceğiz," dedim. "Acaba siz..."
Lafımı bitirmeme fırsat kalmadan su perileri birer kano seçtiler ve bizi ırmağın yukarısına itmeye başladılar. O kadar hızla itildik ki Kıvırcık içinde bulunduğu kanonun içinde düştü, toynakları göğe bakmaya başladı.
"Su perilerinden nefret ederim," dedi Zoe homurdana-

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

197
Kanonun kenarından bir su fışkırdı, Zoe'nin suratına çarptı.
"Dişi şeytanlar!" Zoe yayına uzandı.
"Hey, dur!" dedim. "Sadece şaka yapıyorlar."
"Lanet olasıca su ruhları. Beni hiç affetmediler."
"Seni niçin affetmeleri gerek ki?"
Yayını tekrar omzuna attı Zoe. "Uzun zaman önceydi. Boş ver."
Irmakta hızla ilerlemeye başlamıştık, her iki yanımızda uçurumlar tepemizde yükseliyordu.
"Bianca'nın başına gelenler senin hatan değildi," dedim Zoe'ye. "Benim hatamdı. Gitmesine izin verdim."
Bu Zoe'nin bana bağırmasına bahane olur diye düşünmüştüm. En azından içindeki o sıkıntıyı atabilirdi.
Bunun yerine omuzları çöktü. "Hayır, Percy. Onu bu göreve katılmaya ben zorladım. Çok aceleciydim. Güçlü bir melezdi. İyi bir yüreği vardı ayrıca. Ben... yeni vekil o olur diye düşünmüştüm.
"Ama Tanrıça'nın vekili sensin."
Zoe ok kılıfının kayışını sıktı. Onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez Percy. İki bin yıldır ava ben öncülük ediyorum ama bilgeliğim artmadı. Şimdi Artemis'in ta kendisinin başı dertte."
"Bak, kendini bunun için suçlama."
"Eğer onunla beraber gitmek için ısrar etseydim..."
"Artemis'i kaçırabilecek kadar güçlü bir şeyle baş edebileceğini mi sanıyorsun? Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."
Zoe bir şey demedi.
Irmağın yanındaki uçurumlar gitgide daha da yükseliyordu. Suya upuzun gölgeler dökülüyor, güneşli bir günde olmamıza rağmen suyu daha da soğutuyordu.
198
Hiç düşünmeden Dalgakıran'ı cebimden çıkarttım. Zoe dolmakaleme baktı, yüzüne kederli bir ifade kondu.
"Bunu sen yaptın," dedim.
"Kim söyledi bunu sana?"
"Rüyamda görmüştüm."
Yüzümü inceledi. Bana deli diyeceğinden emindim ama sadece iç geçirdi. "Bu bir hediyeydi. Aslında bir hataydı."
"O kahraman kimdi?" diye sordum.
Zoe kafasını salladı. "Adını söyletme bana. Yemin ettim bir daha adını anmamaya."
"Sanki adını bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun."
"Eminim bilirsin, kahraman. Siz oğlanların hepsi onun gibi olmak istemez misiniz?"
Sesinden acı damlıyordu, o yüzden ne demeye çalıştığını sormadım. Dalgakıran'a baktım, ilk kez acaba bu kılıç lanetli mi diye düşündüm.
"Annen bir su tanrıçası mıydı?" diye sordum.
"Evet, Pleione. Beş kızı vardı. Kız kardeşlerim ve ben. Hesperidler."
"Onlar Batı'nm kenarındaki bir bahçede yaşayan kızlardı. Bahçede altın elma veren bir ağaç ve ağacı koruyan bir ejderha vardı."
"Evet," dedi Zoe hasretle. "Ladon."
"Ama onlar sadece dört kız kardeş değil miydi?"
"Artık öyle. Beni sürdüler. Unuttular. Sanki ben hiç var olmamışım gibi sildiler."
"Neden?"
Zoe dolmakalemime işaret etti. "Çünkü aileme ihanet ettim ve bir kahramana yardım ettim. Efsanede bu da yok. O adam benden hiç bahsetmedi. Ladon'a doğrudan saldırıp başaramayınca, ona elmaları nasıl çalacağını, babamı nasıl
199
kandıracağını gösterdim. Ama tüm övgüyü o aldı."
"Ama... "
Glog, glog diye su perilerinin sesi çınladı zihnimde. Kano yavaşlıyordu.
İleri baktım ve neden olduğunu anladım.
Bizi ancak buraya kadar götürebiliyorlardı. Irmağın önü kesilmişti. Bir futbol sahası büyüklüğünde bir baraj tam önümüzde duruyordu.
"Hoover Barajı," dedi Thalia. "Kocaman."
Irmağın kenarında durduk, uçurumların arasına gerilmiş kavisli beton sete bakıyordu. Barajın tepesinde insanlar yürüyordu. Bizim olduğumuz yerden sinek büyüklüğünde gözüküyorlardı.
Su perileri homurdana homurdana uzaklaştılar. Ne dediklerini anlamıyordum gerçi ama güzelim ırmaklarını kesen bu barajdan nefret ettikleri belliydi. Kanolarımız tekrar ırmaktan aşağı süzülmeye başlamıştı. Barajdan fışkıran suya değdikçe kanolarımız dönüyordu.
"İki yüz on metre yüksekliğinde," dedim. "1930'larda inşa edilmiş."
"Beş milyon küp hektar su," dedi Thalia.
Kıvırcık iç geçirdi. "Amerika Birleşik Devletleri'nde inşa edilmiş en büyük yapı."
Zoe hayretle bize bakıyordu. "Bunca şeyi nereden biliyorsunuz?"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Annabeth," dedim. "Mimariyi severdi."
"Anıtlara binalara falan deli olurdu," dedi Thalia.
"Sürekli onlarla ilgili bir şeyler söylerdi," dedi Kıvırcık burnunu çekerek. "Ne sinir bozucuydu."
"Keşke burada olsaydı," dedim.

Diğerleri de başlarını salladı. Zoe hâlâ bize tuhaf tuhaf bakıyordu ama umurumda değildi. Zalim kader bizi bu Hoover Barajı'na, Annabeth'in sevdiği yapılardan birine getirmişti ve o yanımızda olup bunu göremiyordu.
"Yukarıya çıkmalıyız," dedim. "Onun için. Oraya gittik diyebilmek için."
"Siz delisiniz," diyip kestirip attı Zoe. "Ama yol da orada zaten. Barajın tepesindeki kocaman otoparka işaret etti.
"Madem öyle, manzara görmeye gidelim."
Yukarıya çıkan bir yol bulana dek neredeyse bir saat yürümemiz gerekti. Yol ırmağın doğusunda başlıyordu. Sonra ayrı ayrı baraja geri döndük. Barajın tepesi soğuk ve rüzgarlıydı. Bir yanda kocaman bir göl uzanıyordu, gölü de kıraç çöl dağları çevreliyordu. Diğer yanda ise baraj dünyanın en tehlikeli kaykay pisti gibi eğimle, tam iki yüz on metre aşağıya iniyordu ve barajın kapaklarından su fışkırıyordu.
Thalia yolun ortasında, kenarlardan uzakta ilerliyordu. Kıvırcık durmadan havayı kokluyor, endişeli gözüküyordu. Bir şey demedi ama canavar kokusu aldığından emindim.
"Ne kadar yakınımızdalar?" diye sordum.
Bilmem dercesine kafa salladı. "Belki yakında değillerdir. Barajdan esen rüzgar, etrafımızı saran çöl... belki koku kilometrelerce ötelerden geliyordur. Ama pek çok yönden koku geliyor. Bu da hiç hoşuma gitmiyor."
Benim de gitmiyordu. Zaten Çarşamba olmuştu, kış gün-dönümüne iki gün kalmıştı ve önümüzde daha çok yol vardı. Daha fazla canavar çekemezdik.
"Ziyaretçi merkezinde bir büfe var," dedi Thalia.
"Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sordum.
"Bir kere. Muhafızları görmeye." Barajın en ucuna işaret

etti. Uçurumun kenarına oyulmuş ufak bir meydanda iki kocaman bronz heykel vardı. Heykeller, arkasına bir çift kanat geçirilmiş Oscar heykelciklerine benziyorlardı.
"Bu baraj inşa edildiğinde Zeus'a atfedilmişlerdi," dedi Thalia. "Athena'nın hediyesiydi bunlar."
Heykellerin etrafını turistler sarmıştı. Sanki heykellerin ayaklarına bakıyorlardı.
"Orada ne yapıyorlar?" diye sordum.
"Heykellerin tırnaklarını ovuşturuyorlar," dedi Thalia. "Şans getireceğini düşünüyorlar."
"Neden?"
Thalia kafasını salladı. "Ölümlülerin aklına çılgınca fikirler geliyor. Bu heykellerin Zeus için kutsal olduğunu bilmiyorlar ama heykellerde özel bir şeyler olduğunu fark ediyorlar."
"Buraya en son geldiğinde, heykeller seninle konuştu falan mı ne oldu?"
Thalia'nın yüzü karardı. Tam da bunu umarak buraya geldiğini tahmin edebiliyordum; babasından bir işaret bekleyerek gelmişti. Bir bağ kurmak istemişti. "Hayır. Bir şey yaptıkları yok. Sadece büyük metal heykeller."
Son karşılaştığımız büyük metal heykeli düşündüm. Pek de iyi olmamıştı. Ama bu konuyu konuşmamaya karar verdim.
"Gidip şu albızlar alasıca baraj büfesini bulalım," dedi Zoe. "Fırsat varken yemek yememiz lazım."
Kıvırcık gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Albızlar alasıca baraj büfesi mi?"
Zoe gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Nesi komik?"
"Hiiç," dedi Kıvırcık, gülmemeye çalışıyordu. "Albızlar alasıca patates kızartması yiyebilirim."

Thalia bile buna güldü. "Benim de albızlar alasıca tuvaleti kullanmam gerek."
Belki çok yorgun ve çok gergin olduğumuzdandır ama ben çatlamak üzereydim, Thalia ve Kıvırcık da katıldı, Zoe ise öylece bize bakıyordu. "Anlamıyorum."
"Albızlar alasıca çeşmeden su içeceğim," dedi Kıvırcık.
"Ve..." Thalia gülmekten nefes alamıyordu. "Albızlar alasıca bir tişört alacağım."
En sonunda patladım, bıraksalar bütün gün gülecektim ki bir ses duydum
"Möööö."
Yüzümdeki gülümseme kayboldu. Bu ses sadece benim kafamda mı diye düşünürken, birden Kıvırcık da gülmeyi kesti. Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakıyordu. "Bir inek sesi mi duydum?"
"Albızlar alasıca bir inek?" diye güldü Thalia.
"Hayır," dedi Kıvırcık. "Ciddiyim."
Zoe kulak kabarttı. "Bir şey duymuyorum."
Thalia bana bakıyordu. "Percy, sen iyi misin?"
"Evet," dedim. "Siz gidin. Ben size hemen yetişirim."

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordu Kıvırcık.
"Hiç," dedim. "Ben... benim bir dakikaya ihtiyacım var. Düşünmem gerek."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Tedirgin oldular ama herhalde epey üzgün gözükmüş olacağım ki, sonunda ziyaretçi merkezine bensiz gittiler. Onlar gider gitmez barajın kuzey ucuna koştum ve aşağı baktım.
"Möö."
Suyun neredeyse on metre altındaydı ama onu açıkça görüyordum: Long Island Boğazı'ndaki arkadaşımdı bu. înek-yılan Bessie.
203
Etrafıma baktım. Baraj boyunca koşturan bir grup çocuk vardı. Çok sayıda da yaşlı insan. Birkaç aile. Ama kimse Bessie'ye ilgi göstermiyor gibiydi.
"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum.
"Möö!"
Bessie'nin sesinde bir heyecan vardı, sanki beni bir şeye karşı uyarmak ister gibiydi.
"Buraya nasıl geldin?" diye sordum. Long Island'dan binlerce kilometre uzaktaydık, karadan yüzlerce kilometre içerideydik. Onca yolu yüzerek kat etmiş olması mümkün değildi. Yine de, işte, buradaydı.
Bessie bir çember çizdi ve başını barajın kenarına vurdu. "Möö!"
Onunla gelmemi istiyordu. Acele etmem gerektiğini söylüyordu.
"Gelemem," dedim. "Arkadaşlarım içeride."
Bana kederli kahverengi gözlerle baktı. Sonra yine telaşlı bir "Mööööö!" sesi çıkarttı, suda bir takla atıp gözden kayboldu.
Bir an için tedirgin oldum. Bir sorun vardı. Bana bunu anlatmaya çalışıyordu. Kenardan atlayıp onu suda takip etmeyi düşündüm, sonra gerildim. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Doğuya, barajdan giden yola baktım ve iki adamın ağır ağır bana doğru geldiklerini gördüm. İskelet bedenlerinin üzerinde yanıp sönen gri, askeri kamuflajlar giymişlerdi.
Bir grup çocuğun arasından geçerken onları bir kenara ittiler. Bir çocuk bağırdı: "Yuh!" Savaşçılardan biri döndü, yüzü bir saniyeliğine kurukafaya dönüştü.
"Ay!" diye bağırdı çocuk ve tüm grup geriledi.
Ziyaretçi merkezine koştum.
204
Tam merdivenleri çıkarken patinaj çeken lastik sesleri duydum. Barajın batı tarafında siyah bir minibüs dönerek yolun ortasında durdu, neredeyse beraberinde birkaç yaşlı kişiyi de götürüyordu.
Minibüsün kapısı açıldı ve dışarı daha da çok iskelet savaşçı boşaldı. Etrafım çevrilmişti.
Merdivenlerden aşağı koşmaya başladım ve müze kapısından içeri daldım. Metal detektörünün başında duran güvenlik görevlisi arkamdan bağırdı: "Hey, çocuk!" Ama durmadım.
Sergilerin arasından geçtim ve bir tur grubunun arkasına gizlendim. Arkadaşlarımı arıyor ama onları hiçbir yerde göremiyordum. Şu albızlar alasıca büfe neredeydi?
"Dur!" Metal detektörlü adam bağırıyordu.
Turist grubu ile asansöre binmek dışında bir çarem, gidecek bir yerim yoktu. Tam kapılar kapanırken içeri daldım.
"İki yüz on metre aşağı ineceğiz," dedi kadın tur rehberimiz neşeyle. Park koruma görevlilerindendi, uzun siyah saçları atkuyruğu yapılmış ve renkli gözlükler takmıştı. Sanırım kovalandığımı fark etmemişti. "Dert etmeyin, beyefendiler ve hanımefendiler, bu asansör nadiren bozulur."
"Bu büfeye gidiyor mu?" diye sordum kadına.
Arkamdaki birkaç kişi kıkırdadı. Tur rehberi bana baktı. Bakışlarındaki bir şey tüylerimi ürpertti.
"Türbinlere gider, genç adam," dedi kadın. "Yukarıdaki harikulade sunumumu dinlemedin mi yoksa?"
"Hı? Ah. Elbette. Barajdan başka çıkış yok mu?"
"Çıkmaz sokak," dedi arkamdaki bir turist. "Tanrı aşkına. Tek çıkış diğer asansör."
Kapılar açıldı.
"Buradan dümdüz ilerleyin lütfen," dedi tur rehberi.
205
"Koridorun diğer ucunda sizi bir başka park görevlisi bekliyor."
Grupla beraber gitmek dışında pek şansım yoktu.
"Ve genç adam," diye bana seslendi tur rehberi. Arkama baktım. Gözlüklerini çıkarttı. Gözleri şaşırtıcı bir grilikteydi, sanki fırtına bulutları. "Bulabilecek kadar akıllıysan, her zaman bir yol bulunur."
Asansörün kapıları tur rehberi içerideyken kapandı ve yapayalnız kaldım.
Asansördeki kadının kim olduğunu düşünemeden, köşeden bir çın sesi geldi. İkinci asansör açılıyordu. Sonra duyduğum sesi karıştırmam mümkün değildi: bir iskelet çenesi tıkırtısı.
Tur grubunun peşinden koştum. Sert kayalara oyulmuş bir tünelde ilerliyordum. Duvarlar nemliydi. Havada elektrik hatlarının gerilimi ve suyun gürültüsü duyulabiliyordu. Büyük bir depo alanına bakan U şeklinde bir balkona vardım. On beş metre aşağıda korkunç büyük türbinler çalışıyordu. Kocaman bir odaydı ama başka bir çıkış göremiyordum; tabii, türbinlerin arasına atlayıp elektrikle kömüre dönmezsem. Tabii ki atlamadım.
Diğer tur grubu mikrofondan konuşuyordu, turistlere Nevada'nın su kaynaklarından bahsediyordu. Thalia, Zoe ve Kıvırcık'ın başına bir şey gelmemiş olsun diye dua ettim. Çoktan yakalanmış, ya da çevremizin sarıldığından habersiz

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

bir şekilde büfede yemek yiyor olabilirlerdi. Ah şu aptallığım: kendimi su yüzeyinden yüzlerce metre aşağıda tuzağa düşürtmüştüm.
Kalabalığın arasında kendime yol bulmaya ama bunu da fark edilir biçimde yapmamaya çalışıyordum. Balkonun diğer yanında bir koridor vardı; belki orada saklanabilirdim.
206
Elimi Dalgakıraıı'ın üstünde, saldırmaya hazır bir halde beklettim.
Balkonun diğer yanına varana dek, sinirlerim çatlayacak kadar gerilmişti. Ufak koridora geri geri girdim ve geldiğim tüneli gözlemeye başladım.
Tam arkamdan, bir iskelet sesine benzer bir çıtırtı duydum.
Hiç düşünmeden Dalgakıran'ın kapağını açtım ve dönüp kılıcımı savurdum.
Az kalsın ikiye böleceğim kız bağırdı ve ıslak mendil almak için açtığı plastik kutuyu düşürdü.
"Aman tanrım!" diye bağırdı. "Burnunu silen insanların canına kastın mı var? Az kalsın beni öldürecektin!"
Aklıma gelen ilk şey kılıcın kıza zarar vermediğiydi. Doğruca kızın bedeninin içinden, kıza zarar vermeden geçmişti.
"Sen ölümlüsün!"
Bana hayretle bakıyordu. "Bu da ne demek şimdi? Elbette ölümlüyüm? Sen o kılıcı güvenlikten nasıl geçirdin bakayım?"
"Geçirmedim... Bir dakika, sen bunun kılıç olduğunu görebiliyor musun?
Kız gözlerini devirdi, onun gözleri de tıpkı benimkiler gibi yeşildi. Kıvır kıvır kızıl-kahve saçları vardı. Burnu da kırmızıydı, sanki nezle gibiydi. Üzerinde vişne çürüğü renginde, kocaman bir Harvard eşofmanı, altına giydiği kotunda ise kalem lekeleri ve ufak delikler mevcuttu. Yoksa bu kız boş vakitlerini kotunu çatalla delmekle mi geçiriyordu?
"Eh, bu ya bir kılıç ya da dünyanın en büyük kürdanı," dedi. "E, ama neden bana zarar vermedi? Yani, yanlış anlama, şikayet ettiğimden değil. Sen kimsin? Vay be, o üstündeki de ne? Aslan postu mu yoksa?"
207
Çok hızlı biçimde çok soru soruyordu, sanki durmadan üstüme kaya fırlatıyormuş gibi soruların altında eziliyordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ceketimin kollarına baktım, yoksa ceket değişip Nemea Aslanı postuna mı dönüşmüştü ama hâlâ bana kışlık kahverengi bir deri ceket gibi görünüyordu.
İskelet savaşçıların peşimde olduğunu biliyordum. Kaybedecek vaktim yoktu. Ama kızıl saçlı kıza öylece bakakalmıştım. Sonra Thalia'nın Westover Kışlası'nda öğretmenleri kandırmak için yaptığı şeyi hatırladım. Belki ben de Sis'i kendi amaçlarım için kullanabilirdim.
Çok sıkı konsantre oldum ve parmaklarımı şıklattım. "Bir kılıç görmüyorsun," dedim kıza. "Yalnızca bir dolmakalem bu."
Kız gözlerini kırptı. "Hım... hayır. Bu bir kılıç, seni ucube."
"Sen kimsin?" diye sordum ısrarla.
Öfkeyle, gücenmiş gibi surat astı. "Rachel Elizabeth Dare. Şimdi benim sorularımı yanıtlayacak mısın, yoksa güvenlik gelsin diye çığlığı basayım mı?"
"Hayır!" dedim. "Yani, biraz acelem var. Başım dertte."
"Acelen mi var, başın mı dertte?"
"Hım, her ikisi de denilebilir."
Omzumun üstünden arkaya baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tuvalete!"
"Ne?"
"Tuvalete! Arkama geç! Hemen!"
Neden bilmiyorum ama dediğini yaptım. Hızla erkekler tuvaletine sıvıştım ve Rachel Elizabeth Dare'i dışarıda bıraktım. Sonradan bu iş çok korkakça geldi bana. Gerçi bunun hayatımı kurtardığından da bayağı eminim.
Takır tukur, yılan tıslaması gibi iskelet seslerinin yaklaş-
208
masını işittim.
Dalgakıran'ı sıkıca kavradım. Hangi akla uyup yapmıştım ki bu işi? Ölümlü kızı kapının önünde ölüme terk etmiştim. Dışarı atılıp dövüşmeye hazırlanıyordum ki Rachel Elizabeth Dare yine makineli tüfek gibi konuşmaya başladı.
"Aman tanrım! Şu çocuğu gördünüz mü? Buraya gelmekte geç bile kaldınız. Beni öldürmeye çalıştı! Elinde bir kılıç vardı, tanrı aşkına! Siz ne biçim güvenlik görevlisisiniz, sağa sola kılıç savuran bir delinin ulusal bir anıta girmesine izin veriyorsunuz? Olacak iş mi? Şu tarafa, türbin şeylerinin oraya doğru koştu, sanırım kenardan falan bir yerden atladı, bilmiyorum. Belki de aşağı düşmüştür."
İskeletler heyecanla takırtılar çıkarttı. Uzaklaştıklarını duydum.
Rachel kapıyı açtı. "Hepsi gitti. Ama bence acele etsen iyi olur."
Sarsılmışa benziyordu. Yüzü kül gibiydi ve yüzünü ter basmıştı.
Köşeden kafamı uzatıp baktım. Balkonun diğer tarafına doğru koşan üç iskelet savaşçı vardı. Birkaç saniyeliğine de olsa asansöre giden yol temizdi.
"Sana borcum olsun Rachel Elizabeth Dare."
"O şeyler de ne öyle?" diye sordu. "Sanki şeye benziyor-lardı... "
"İskelete?"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Korkuyla evet anlamında başını salladı.
"Kendine bir iyilik yap," dedim. "Unut. Beni gördüğünü unut."
"Senin beni öldürmeye çalıştığını unutayım mı?"
"Evet. Onu da."
"Ama sen kimsin?"
209
"Percy..." demeye başladım. Sonra iskeletler döndü. "Gitmem gerek!" dedim hızla.
"Percy Gitmemgerek de ne biçim bir isim öyle?"
Çıkışa doğru depar attım.
Kafe; turun en güzel kısmının, yani albızlar alasıca baraj yemeğinin tadını çıkaran çocuklarla doluydu. Thalia, Zoe ve Kıvırcık ellerine yemek almışlar, oturuyorlardı.
"Gitmemiz gerek," dedim nefes nefese. "Hemen!"
"Ama Meksika dürümlerimizi şimdi almıştık!" dedi Thalia.
Zoe ayağa kalkıp anük Yunan dilinde bir lanet okudu. "Haklı! Baksanıza."
Kafenin pencereleri manzaraya bakan mekanın tamamını görüyordu. Böylece bizi öldürmeye gelmiş iskelet ordusunun panoramik manzarasının tadına varabilmiştik.

Baraj yolunun doğusunda iki tane saydım, Arizona'ya giden yolu kapatıyorlardı. Üç tanesi batıdan Nevada yolunu kolluyordu. Hepsinde cop ve tabancalar vardı.
Ama o anki sorunumuz daha da yakındaydı. Türbin odasında peşime takılan o üç iskelet savaşçı şimdi merdivende belirmişti. Kafeteryada oturduğumu görüp dişlerini takırdattılar.
"Asansör!" dedi Kıvırcık. O yöne fırladık ama kapılar hoş bir çınn sesiyle açıldı ve dışarı üç savaşçı daha çıktı. Tüm savaşçılar, Bianca'nın New Mexico'da tutuşturup yaktığı haricinde, oradaydı. Etrafımız tamamen sarılmıştı.
Derken Kıvırcık'ın aklına tamamen Kıvırcık'a özgü, parlak bir fikir geldi.
"Dürüm savaşı!" diye bağırdı ve elindekini en yakındaki iskelete fırlattı.
210
Şimdi, eğer hiç burrito denen Meksika dürümleri uçarak size gelmemişse, kendinizi şanslı saymalısınız. Burrito, fırlatılan ölümcül silahlar sıralamasında etki açısından el bombası ile gülle arasında bir yerde yer alır. Kıvırcık'ın öğle yemeği iskelete çarptı ve kafatasını boynundan koparıverdi. Kafedeki diğer çocuklar ne görüyordu bilmiyorum ama deliye döndüler ve burritolarını, patates tabaklarını, gazozlarını çığlık çığlığa birbirlerine atmaya başladılar.
İskeletler tabancalarını kaldırıp hedef almaya çalıştılar ama nafileydi. Çocuklar, yemekler, içecekler dört bir yana uçuşuyordu.
Tüm bu karmaşa esnasında Thalia ile beraber merdivendeki iki iskelete güm diye çarptık ve onları tuz, biber, salça dolu bir masaya fırlattık. Sonra hepimiz tepemizden vızır vızır dürümler uçarken merdivenlerden aşağı koşmaya başladık.
Tam dışarı fırlarken "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kıvırcık.
Verecek yanıtım yoktu. Yoldaki savaşçılar her yönden bize yaklaşıyorlardı. Sokakta koşup kanatlı bronz heykellerin olduğu meydana vardık. Ama böylece kaçacak yerimiz kalmadı, zira arkamızda dağ vardı.
İskeletler yaklaştılar, etrafımızda bir hilal oluşturdular. Kafedeki kardeşleri koşarak onlara katılmaya geliyordu. Biri hâlâ omzunun üstüne kafatasını geçirmeye çalışıyordu. Diğeri ise ketçap ve mayoneze bulanmıştı. İki tanesinin göğüs kafesine ise dürümler sıkışmıştı. Bu da pek hoşlarına gitmiyor gibiydi. Coplarını çekip yaklaştılar.
"Dörde karşı on bir," diye fısıldadı Zoe. "Üstelik ölmüyorlar."
"Sizinle maceralara atılmak güzeldi arkadaşlar," dedi
211
Kıvırcık sesi titreyerek.
Gözüme parlak bir şey takıldı. Arkamdaki heykelin ayağına göz ucuyla baktım. "Vay be!" dedim. "Tırnakları gerçekten parlak."
"Percy!" dedi Thalia. "Şimdi zamanı değil."
Ama kanatları zarf açacağı gibi sivri ve uzun bu iki dev bronz adama bakmadan edemiyordum. Tırnakları haricinde heykeller kararmıştı, tırnaklarsa insanlar iyi şans için ovuş-turdukça yeni basılmış madeni paralar gibi parlak hale gelmişti.
iyi şans. Zeus'un armağanı.
Asansördeki tur rehberi geldi aklıma. Gri gözleri, gülümsemesi... Kadın ne demişti? Bulabilecek kadar akıllıysan, her zaman bir yol bulunur.
"Thalia," dedim. "Babana dua et."
Bana öfkeyle baktı. "Asla cevap vermez."
"Sadece bu seferlik." Yalvardım, yakardım. "Yardım et Thalia, ne olur. Bence... Bu heykeller bize bir tür şans verebilir."
Altı iskelet de tabancalarını doğrulttu. Diğer beşi ellerinde coplarla öne çıktı. On beş metre. On iki metre...
"Yap şunu!" diye bağırdım.
"Hayır!" dedi Thalia. "Bana cevap vermez."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Bu kez işler farklı!"
"Kime göre?"
Tereddüde kapıldım. "Athena'ya göre, sanırım."
Thalia delirdiğimden eminmiş gibi kaşlarını çatarak bana baktı.
"Dener misin?" diye yalvardı Kıvırcık.
Thalia gözlerini kapadı. Dudakları fısıltıyla bir dua okudu. Onun duasına, Annabeth'in annesine dua ederek katıldım.
212
Asansördekinin o olduğu konusunda yanılmış olmamayı diliyordum; keşke kızını kurtarmamıza yardım etseydi.
Ve hiçbir şey olmadı.
İskeletler yaklaştı. Kendimi savunmak için Dalgakıran'ı kaldırdım. Thalia da kalkanını çıkarttı. Zoe, Kıvırcık'ı arkasına iterek bir iskeletin kafasına okla nişan aldı.
Üzerime bir gölge düştü. Belki ölümün gölgesidir bu, diye düşündüm. Sonra bunun aslında devasa bir kanadın gölgesi olduğunu fark ettim. İskeletler kafalarını kaldırdığında artık çok geçti. Bronz parıltısı ile beraber elinde cop tutanların beşi de kenara savruldu.
Diğer iskeletler ateş açtı. Korunmak için aslan postu ceketimi kaldırdım ama aslında buna ihtiyacım yoktu. Bronz melekler önümüze geçmişti ve bir kalkan gibi kanatlarını üzerimize kapatmışlardı. Kurşunlar, teneke çatıya vuran yağmur gibi vınlayarak kanatlardan sekti. Her iki melek de dışarı doğru kanatlarını savurunca iskeletler uçarak yola saçıldılar.
"Adamım, ayağa kalkmak ne keyifli!" dedi ilk melek. Sesi teneke gibiydi ve paslıydı, sanki yapılalı beri bir damla olsun içecek koymamıştı ağzına.
"Şu tırnaklarıma baksana!" dedi diğeri. "Kutsal Zeus aşkına, hangi akla hizmet tırnak ovuşturuyor ki şu turistler!"
Melekler yüzünden afallamıştım ama iskeletlerden daha çok endişe ediyordum. Birkaçı tekrar ayağa kalkıyor, kemiklerini toparlıyor, kemikli parmakları ile silahlarını bulmaya çalışıyorlardı.
"Bela geliyor!" dedim.
"Bizi buradan götürün!" diye bağırdı Thalia.
Her iki melek de eğilip ona baktı. "Zeus çocuğu?"
"Evet!"
"Bayan Zeus Çocuğu, lütfen der misiniz?" diye sordu bir
213
melek.
"Lütfen!"
Melekler birbirlerine bakülar ve omuz silküler.
"Biraz esnesem iyi olur," dedi biri.
Ve sonra bir anda, biri Thalia ve beni kaptı, diğeri de Zoe ve Kıvırcık'ı. Doğruca yukarı havalandık, barajın ve ırmağın tepesine fırladık. Altımızdaki iskelet savaşçılar küçülüp birer lekeye dönüştüler ve dağların yamaçlarında silah sesleri yankılandı.
214
BÖLÜM ON BEŞ 2İZ
NOEL BABA'NIN KOTU IKIZIYLE GÜREŞİYORUM
"Bu iş bitince bana haber ver," dedi Thalia. Gözlerini sıkı sıkı yummuştu. Heykel, düşmeyelim diye bizi tutsa da Thalia yine de heykelin kolunu dünyanın en önemli şeyiymişçe-sine kavrıyordu.
Her şey yolunda," diyerek yeminler ettim.
"Acaba... çok mu yüksekteyiz?"
Aşağı baktım. Altımızdaki tepeleri karla kaplı dağların üzerinden vın diye geçiyorduk. Ayağımı uzatıp birinin tepesindeki karlara tekme attım.
"Yok canım," dedim. "Çok yüksekte değiliz."
"Sierra Dağları'ndayız," diye bağırdı Zoe. Zoe, Kıvırcık'la beraber diğer heykelin kollarından sarkıyordu. "Burada daha önce avlanmıştım. Bu hızla birkaç saatte San Francisco'ya varırız."
"Hey gidi Frisco," dedi bizim meleğimiz. "Hey, Chuck! Yine şu Tesviyeciler Anıtı'ndaki arkadaşlara gidelim! Nasıl parti yapılacağını biliyorlar!"
"Vay be adamım," dedi diğer melek. "Kesinlikle gidelim!"
"Siz San Francisco'ya daha önce gelmiş miydiniz?" diye sordum.
"Biz otomatların da arada bir eğlenmeye hakkı var, değil
215
mi?" dedi heykellerden biri. "O tesviyeciler bizi Young Müzesi'ne götürüp o mermer hanım heykellerle tanıştırdılar. Ve... "
"Hank!" Diğer heykel Chuck araya girdi. "Bunlar daha çocuk be adamım."
"Ha! Doğru." Eğer bronz heykeller utançtan kızarabili-yorsa, yemin ederim Hank kızardı bozardı. "Tekrar uçma işine dönelim."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Hızlandık, meleklerin heyecanlandığını fark etmiştim. Dağlar yayıldı, tepelere dönüştü; sonra yeni tarlaların, kasabaların, otobanların üzerinden vınlayarak geçmeye başladık.
Kıvırcık vakit geçirmek için flüt çalmaya başladı. Zoe sıkıldı ve üstünden uçup gittiğimiz tabelalara ok atmaya başladı. Ne zaman bir Hedef markası taşıyan bir mağaza görse -ki düzinelercesinin üstünden geçtik- mağazanın tabelasına saatte iki yüz kilometre ile giderken ok fırlatıyor, hedefi gözünden vuruyorduk.
Thalia yol boyunca gözlerini kapalı tuttu. Durmadan kendi kendine mırıldandı, sanki dua ediyordu.
"Orada iyi iş çıkardın," dedim Thalia'ya. "Zeus seni işitti."
Gözleri kapalıyken ne düşündüğünü kestirmek zor oluyordu.
"Belki," dedi. "Jeneratör odasındaki iskeletlerden nasıl kaçtın peki, anlatsana? Seni köşeye sıkıştırdıklarını söylemiştin."
Ona tuhaf ölümlü kızdan, Rachel Elizabeth Dare'den bahsettim. Kız sanki Sis'in arasından görebiliyor gibiydi. Thalia bana sen delirdin diyecek zannettim ama sadece kafasını sallamakla yetindi.
216
"Bazı ölümlüler böyledir," dedi. "Kimse neden öyle olduklarını bilmez."
Birden daha önce hiç düşünmediğim bir fikir kafamda şimşek gibi parlayıverdi.
Annem de böyleydi. Melez Tepesi'ndeki Minotor'u görmüştü ve ne olduğunu tam olarak bilmişti. Geçen sene ona arkadaşım Tyson'ın gerçekte bir kiklop olduğunu söyleyince hiç şaşırmamıştı. Belki de hep biliyordu. Demek ben büyürken benim için o kadar endişelenmesinde şaşılacak bir şey yokmuş. Sis'in arasından gerçeği benden iyi görüyormuş.
"Evet, ama bu kız gerçekten sinir bozucuydu," dedim. "Ama iyi ki onu buharlaştırmamışım. Bu gerçekten kötü olurdu."
Kafasını sallayarak bana katıldı Thalia. 'Sıradan bir ölümdü olmak iyi bir şey olmalı."
Sanki bunun hakkında uzun süre düşünmüş gibi konuşmuştu.
Hank beni daldığım şekerlemeden uyandırdı ve "Nereye inmek istersiniz çocuklar?" diye sordu.
Aşağı baktım ve "Vay be!" dedim.
San Francisco'nun daha önce yalnızca fotoğraflannı görmüştüm ama hiç oraya gitmemiştim. Belki de gördüğüm en güzel şehirdi burası: daha ufak ve temiz bir Manhattan gibiydi; tabii Manhattan yemyeşil tepeler ve sislerle sanlı olsaydı öyle olurdu. Kocaman körfezler, gemiler, adalar, yatlar vardı ve sislerin arasından Golden Gate Köprüsü boy veriyordu. Keşke fotoğraf çekebilsem diye düşündüm. Altına yazardım artık: San Francisco'dan Selamlar. Henüz ölmedik. Keşke burada olsaydınız.
217
"Şuraya," diye önerdi Zoe. "Embarcadero Binası'm yamna."
"İyi fikir," dedi Chuck kıkırdayarak. "Hank'Ie ben güver cinlerin arasına gizleniriz."
Hepimiz ona baktık.
"Şaka yapıyordum," dedi. "Aman canım, heykellere mizah duygusunu çok görmeyin!"
İşin aslı, arasına gizlenecekleri pek bir şey yoktu. Sabahın erken saatleriydi ve etrafta pek kimse yoktu. Yere indiğimizde feribot iskelesindeki bir evsiz adamı deliye döndürdük. Hank'i ve Chuck'ı görünce çığlık attı ve Mars'tan gelen metal meleklerle ilgili bir şeyler bağırarak koşup gitti.
Meleklere veda ettik, onlar da heykel arkadaşlarıyla parti yapmak üzere uçup gittiler. İşte o zaman aklıma sonra ne yapacağımıza dair bir fikrimizin olmadığı geldi.
Batı Sahilleri'ne varmıştık. Artemis buralarda bir yerlerdeydi. Annabeth de buralardaydı, öyle umuyordum. Ama onlan nasıl bulabileceğimi bilmiyordum ve yarın kış gündö-nümüydü. Üstelik Artemis'in avlamaya çıktığı canavarın ne olduğuna dair en ufak bir ipucumuz bile yoktu. Canavarın göreve çıkınca bizi bulması gerekiyordu. Sözde bize yolu gösterecekti ama göstermemişti. Şimdi ise parasız pulsuz, dostsuz ve şanssız bir şekilde feribot iskelesinde kalakalmış-bk.
Kısa süre ne yapacağımızı tartıştıktan sonra bu gizemli canavarın tam olarak ne olduğunu çözmemiz gerektiğinde anlaştık.
"Ama nasıl?" diye sordum.
"Nereus," dedi Kıvırcık.
Ona baktım. "Ne?"
"Apollon sana böyle yapman gerektiğini söylememiş
218
miydi? Hani Nereus'u bulacaktın?"
Evet anlamında başımı salladım. Güneş tanrısı ile olan son konuşmamı tamamen unutmuştum.
"İhtiyar Denizci," diye hatırlayıverdim. "Onu bulmam ve bildiklerini zorla anlattırmam gerekiyordu. Ama onu nasıl bulacağım?"
Zoe suratını astı. "İhtiyar Nereus ha?"
"Onu tanıyor musun?" diye sordu Thalia.
"Annem bir deniz tanrıçasıydı. Evet onu tanıyorum. Maalesef onu bulmak hep kolaydır. Kokuyu takip etseniz yeter."
"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.
"Gelin," dedi isteksizce. "Zatıalinize göstereyim."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Hayır kurumunun kıyafet dağıttığı yerde durunca başımın dertte olduğunu anladım. Beş dakika içerisinde beni lime lime bir fanila, en az üç beden büyük bir kot pantolon, parlak kırmızı spor ayakkabılar ve gökkuşağı renklerinde sarkık bir şapka ile donatmıştı Zoö.
"Hah, evet," dedi Kıvırcık, kahkaha atmamak için zor tutuyordu kendisini "şimdi kesinlikle dikkat çekmeyeceksin."
Zoe tatmin olmuş biçimde kafasını salladı. "Bildik bir serseri oğlan."
"Çok sağ ol," dedim homurdanarak. "Ben bu işi neden yapıyorum ki?"
"Zatıalinize söylemiştim ama Aralarına kanşmak İçin."
Limana giden yolda bize önderlik etti Zb€. Rıhtımları uzun süre araştırdıktan sonra Zoe en sonunda olduğu yerde durdu. Bir sürü evsiz insanın battaniyelere sarınmış biçimde bir araya geldiği bir iskeleyi işaret etti. Evsizler öğle yemeği
219
için çorba dağıtılan aşevinin önünde bekliyordu.
"Orada bir yerlerde olmalı," dedi Zoe. "Sudan asla uzağa gitmez. Gündüz de güneşlenmeyi sever."
"Onun hangisi olduğunu nereden bileceğim?"
"Gizlice yanaş," dedi. "Evsizmiş gibi yap. Onu tanıyacaksın. Kokacaktır. Farklı kokacaktır."
"Harika." Ayrıntıları duymak istemedim, "Ve bir kere onu bulduktan sonra?"
"Onu yakala," dedi Zoe. "Ve sıkı tutun. Senden kurtulmak için ne gerekirse yapacaktır. Ne yaparsa yapsın onu bırakma. Onu canavarı anlatmaya zorla."
"Arkandayız," dedi Thalia. Fanilamın sırtından bir şey çekip çıkarttı: Bu kim bilir nereden gelmiş koca bir İplik yığınıydı. "Öööö. Bir daha düşündüm de... arkanda olmasam daha iyi. Ama seni destekleriz."
Kıvırcık baş parmaklarını kaldırarak aferin sana işareti yaptı.
Süper güçlü arkadaşlarımın olması aman ne güzel diye homurdandım. Sonra da rıhtıma indim.
Şapkamı aşağı çektim ve bayılacakmış gibi yürümeye başladım ki ne kadar yorgun olduğumu düşünürseniz çok da zor olmadı. Embarcadero'daki evsiz arkadaşımızın yanından geçtim, diğer adamları Mars'tan gelen metal meleklere karşı uyarmaya çalışıyordu.
İyi kokmuyordu ama... farklı da kokmuyordu. Yürümeye devam ettim.
Şapka niyetine kafalarına alışveriş poşetlerini takmış bir çift kir pas içindeki adam yanlarına yanaşınca beni süzdüler.
"Bas git ufaklık," diye bir şeyler mırıldandı biri.
Uzaklaştım. Bayağı kötü kokuyorlardı ama bildiğimiz, her
220
zamanki kötü kokuydu bu. Olağandışı bir şey yoktu.
Önünde itelediği bir alışveriş arabacından birkaç plastik flamingo boy veren bir hanım vardı. Sanki kuşlarını çalacak-mışım gibi ateş püsküren bakışlarla baktı bana.
İskelenin ucunda bir milyon yaşında gibi gözüken bir adam vardı. Güneş vuran bir yer bulmuş, sızm^tı. Üstünde pijamaları vardı, belli ki eskiden beyaz renkte olan kırçıl bir bornoza sarınmıştı. Şişmandı, Noel Baba'nınkine benzer sararmış bir ak sakalı vardı. Noel Baba dediysem de sıcak yatağından çekilip, pislik içinde sürüklenmiş bir Noel Baba anlayın siz.
Ya kokusu?
Yaklaşınca donakaldım. Kötü kokuyordu, tamam. Ama okyanus kötülüğündeydi. Sıcak yosunlar, ölü balıklar, salamura... Hani, okyanusun kötü bir yanı olsa... işte bu adam oydu.
Yorgunmuş gibi yanına otururken öğûrmemeye uğraştım. Noel Baba bir gözünü açıp şüpheyle baktı, beni süzdüğünü hissettim ama ona bakmadım. Aptal okul, aptal babam, aptal annem gibi bir şeyler saçmaladım mırıltıyla; herhalde bir evsiz çocuk için makul olan bunları söylemektir diye düşünmüştüm.
Noel Baba tekrar uykuya daldı.
Gerildim. Bunun tuhaf gözükeceğini biliyordum. Diğer evsizlerin ne tepki vereceğini ise bilmiyordum. Ama işte, Noel Baba'nın üstüne atladım.
"Ahhhh!" diye haykırdı. Onu yakalamaya çalışıyordum ama aslında o beni yakalamıştı sanki. Sanki hiç uyumam^tı. Zayıf bir ihtiyar gibi değildi. Mengene gibi yakalamıştı beni Beni ölümüne sıkarken, "Yardım edin!" diye bağırıyordu bir yandan.
221
Bu bir suç!" diye bağırdı diğer evsiz adamlardan biri "Çocuk. yaşlı başlı adamın üstünde yuvarlanıyor!"
Yuvarlanıyordum, tamam, hem de kafamı bir direğe çar patıa kadar iskeleden aşağı yuvarlanıyordum. Bir süreliğine sersemlemişken Nereus'un kavrayışı gevşedi. Kaçacaktı Kaçmasına fırsat vermeden aklımı başıma topladım ve onu arkadan yakalayıp devirdim.
"Bende para yok!" Ayağa kalkıp kaçacak oldu ama kollarımı göğsüne kenetledim, ölü balık gibi kokuyordu ama yine de direndim.
"Para istemiyorum." dedim bir yandan boğuşurken. "Ben bir melezim! Bilgi istiyorum!"
Bunu deyince kaçmak için daha da uğraştı. "Kahramanlar! Niye hep benimde uğraşırsınız ki?"
"Çünkü sen her şeyi bilirsin!"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Kükredi. beni sırtından atmaya çalıştı. Sanki lunaparktaki eğlence trenine tutunmak gibiydi bu iş. Sağa sola dönüyor, ayağımı yere basmaya fırsat vermiyordu ama dişimi sıktım ve kollarımda onu daha da sıkıştırdım. Düşe kalka iskelenin kenarına vardık ve aklıma bir fikir geldi.
"Ah, hayır!" dedim. "Suya olmaz!"
Planım işe yaradı. Nereus anında zafer çığlığı attı ve iskeleden atladı. Beraberce San Francisco Körfezi'ne daldık. Kavrayışım sıkılaşınca şaşırmış olmalı, okyanus içimi daha da bir kuvvetle doldurmuştu. Ama Nereus'un hâlâ birkaç numarası daha vardı. Ben onu tutarken şekil değiştirdi ve kaygan kara bir foka dönüştü.
İnsanların şaka yaparken yağlı domuz tutmaktan bahsettiğini duymuştum. Ama bana inanın, suyun içinde foka tutunmak daha da zor. Nereus doğruca derinlere daldı, kıvranıyor, silkiniyor, karanlık sularda sarmallar çiziyordu.

poseidon'un oğlu olmasam onu tutmam mümkün değildi
Nereus döndü ve genişledi, bu kez bir Katil Balina ya dönüştü. Ama tam suyun üstüne çıkacakken onun sırt yüzgecine tu tundum.
Bizi gören bir grup turist "Aaaa!" diye bağırdı.
Kalabalığa el salladım. Aman canım ne var ki Biz San francisco'da her gün balinaya bineriz.
Nereus suya döndü ve bu kez üstü sümüğümsü bir şeyle kaplı bir yılanbalığına dönüştü. 0 ne olup bittiğini anlamadan önce tutup yılanbalığına düğüm atınca, hemen insan şekline büründü. "Neden boğulmadın?" diye inledi, göğsüme yumruklar indirdi.
"Ben Poseidon'un oğluyum," dedim.
"Lanet olsun o asiye! Önce ben gelmiştim!"
En sonunda iskelenin kenarına çöktü. Tepemizde sıra sıra turistik dükkanlardan biri vardı, suyun üstünde bir alışveriş merkezi gibiydi burası. Nereus'un göğsü inip kalkıyor, zar zor nefes alıyordu. Harika hissediyordum kendimi. İstese bütün gün devam ederdim ama bunu ona söylemedim. İyi dövüştüğü izlenimi bırakmak istiyordum.
Arkadaşlarım iskeleden inen basamaklardan koştu.
"Onu yakaladın!" dedi Zoe.
"O kadar şaşıracak bir şey yok ya," dedim.
Nereus inledi. "Ah, fevkalade. Aşağılanmamı izlemek için geldiniz. Her zamankinden yapacağız, değil mi? Sorunuza yanıt verirsem beni bırakacaksınız?"
"Benim birkaç sorum var," dedim.
"Her yakalamada tek bir soru yanıtlanır! Kural bu."
Arkadaşlarıma baktım.
Bu iyi olmamıştı. Artemis'i bulmalıydım, şu kıyamet yaratığı nedir öğrenmeliydim, dahası Annabeth hâlâ yaşıyorsa onu nasıl kurtarmam gerektiğini sormalıydım. Bunların hep. sini tek soruda nasıl soracaktım?
içimden bir ses bağırıyordu: Annabeth'i sor! En çok ilgj-lendigim oydu.
Ama sona Annabeth'in ne diyeceğini düşündüm. Eğer onu kurtarıp Olimpos'u kurtarmazsam bana kızardı. Zoe isee Artemis'i sormamı isterdi ama Kheiron bize canavarın daha da önemli olduğunu söylemişti.
İç geçirdim. "Tamam, Nereus. Tanrıların sonunu hazırlayacak şu dehşetengiz canavarı nerede bulacağımızı söyle bakalım. Artemis'in avladığı canavar yani."
İhtiyar Denizci gülümsedi, yosun tutmuş yeşil dişleri göründü.
"Ha. bu kolay canım," dedi kötücül bir sesle. "Tam burada."
Nereus ayağımın dibindeki suya işaret etti.
"Nerede?" dedim.
"Anlaşma tamam!" Nereus belli şeytanca keyif almıştı bu işten. Bir plop sesi ile kırmızı bir balığa dönüştü ve ters taklayla denize daldı.
"Beni kandırdın!" diye bağırdım.
"Bekle." Thalia'nın gözleri kocaman olmuştu. "Şu ne?"
"MÖÖÖÖÖÖÖ!"
Aşağı baktım, inek-yılan arkadaşım oradaydı, iskelenin yanında yüzüyordu. Ayakkabımı çekiştirdi ve bana o üzgün kahverengi gözleri ile baktı.
"Ah, Bessie," dedim. "Şimdi değil."
"Möööl"
Kıvırcık hayretle ağzını uttu. "Adının Bessie olmadığını söylüyor?"
"Onu... anlayabiliyor musun?"

Kıvırcık evet anlamında başını salladı. "Çok eski bir tûr hayvan dili kullanıyor. Ama adının Ophiotaurus olduğunu söylediğini anladım; ayrıca erkekmiş."
"Ophi-ne?"
"Yunan dilinde yılan-lnek demek," dedi Thalia. "Ama onun burada ne işi var?"
"Möööööööl"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Percy onun koruyucusuymuş," diye ilan ediverdi Kıvırcık. "Ve kötü adamlardan kaçıyormuş. Yakında olduklarını söylüyor."
Bunca şeyi tek bir mööööö'den nasıl çıkarmıştı acaba?
"Dur bir dakika," dedi Zoe, bana bakıyordu. 'Sen bu ineği tanıyor musun?"
Sabırsızlanıyordum ama onlara hikayemizi anlattım.
Thalia inanamayarak kafasını salladı. "Ve bundan bahsetmeyi unuttun, öyle mi?"
"Eee... evet" Thalia söyleyince aptalca gelmişti ama her şey o kadar hızla gelişmişti ki. Bessie, Ophiotaurus, ufak bir ayrıntı gibi gelmişti.
"Ne kadar aptalım," dedi Zoe birden. "Bu hikayeyi biliyorum!"
"Ne hikayesi?"
"Titan Savaşı hikayesi," dedi. "Benim... babam binlerce yıl önce bu hikayeyi anlatmıştı bana. Aradığımız canavar işte bu."
"Bessie mi?" İnek-yılana baktım. "Ama... o kadar tatlı ki. Dünyayı yok edemez."
"İşte burada son derece yanılıyoruz," dedi Zoe. "Kocaman, tehlikeli bir canavar bekliyorduk ama Ophiotaurus tanrıların sonunu bu şekilde hazırlamaz. Kurban edilmesi gerek."
"MMÖÖ!" diye böğürdü Bessie.
"Bence "K" İle başlayan sözcük pek hoşuna gitmiyor," dedi Kıvırcık.
Bessie'nin başını okşadım, onu sakinleştirmeye çalıştım. Kulağım kaşımama izin verdi ama titriyordu.
"Ona kim, nasıl zarar verebilir ki?" dedim. "O zararsız."
Zoe öyle dercesine başım salladı. "Ama masumları öldürmek güç verir. Hem de korkunç bir güç. Üç Kader Tanrıçası, çağlar öncesinde bu yaratık doğduğunda bir kehanette bulunmuşlardı. Demişlerdi ki Ophiotaurus' u kim öldürür ve bağırsaklarım kurban niyetine ateşe atarsa tanrıları yok edecek güce sahip olur." "MMMMÖÖÖÖÖ!"
"Şey," dedi Kıvırcık. "Belki bağırsaklardan da bahsetme-sek iyi olur."
Thalia hayretle inek-yılana bakıyordu. "Tanrıları yok edecek güç demek... Ama nasıl? Yani, ne olur o zaman?"
"Kimse bilmiyor," dedi Zoe. "Bu ilk kez Titan Savaşı sırasında oldu. Ophiotaurus aslında Titanlarrn bir dev dostu tarafından öldürülmüştü. Ama zatıalinizin babası Zeus, ateşe atılmadan önce bağırsakları yakalasın diye bir kartal gönderdi. Ucuz kurtarıldı. Şimdi, üç bin sene sonra, Ophiotaurus yeniden doğdu."
Thalia iskeleye oturdu. Elini uzattı. Bessie doğruca ona gitti. Thalia elini başına koydu. Bessie titredi.
Thalia'nm yüzündeki ifade beni endişelendirdi. Sanki... Sanki... Sanki aç gibiydi.
"Onu korumalıyız," dedim Thalia'ya. "Eğer Luke onu yakalayacak olursa... "
"Luke bir an bile duraksamaz," dedi Thalia fısıltıyla.
"Olimpos'u devirecek güç. Bu... bu korkunç bir güç."
"Evet, öyle zanım," dedi ağır Fransız aksanlı bir adam.
226
»Ve bu güzü sen açığa çıkarazaksın."
Ophlotaurus bir inleme sesi çıkarttı ve suya daldı.
Başımı kaldırıp baktım. Konuşmaya o kadar dalmıştık ki pusuya düşmeye fırsat vermiştik.
Arkamızda ayakta duran, iki renkli gözleri kötülük dolu parıltılar saçan kişi Dr. Diken'in, yani bizim mantikorun ta kendisiydi.
"Bu mükem-melll," dedi, şeytanca bir keyif alıyor gibiydi bu işten.
Yırtık pırtık, lekeli, Westover Kışlası üniformasına üstüne, kara bir sıçan gibi kara bir trençkot giymişti. Askeri usul kısa kesimli saçları diken gibi olmuştu ve yağlıydı. Bir süredir tıraş olmadığından yüzünde gümüşi sakal dipleri gözüküyordu. Aslında aşevi önünde bekleşen kişilerden çok da farkı yoktu.
"Uzun zaman önze Tanrılar beni Pers Diyarı'na sürgüne gönderdiler," dedi M antikor. "Dünyanın köşesinde yemek aşırmak zorunda kaldım, ormanlarda gizlendim, öğün niyetine önemsiz insan çiftçileri yedim. Büyük kahramanlarla savaşa giremedim hiç. Böyleze eski hikayelerde ne kor-kuldu benden, ne de takdir edildim! Ama şimdi bu değişezek. Titanlar bana hak ettiğim şerefi bahşedezek ve melezlerin etleri ile ziyafet çekezeğim!"
Mantikorun her iki yanında iki tane silahlı güvenlik görevlisi duruyordu, bunlar başkentte gördüğümüz ölümlü paralı askerlerdendi. İki tanesi de en yakındaki iskelenin üzerinde duruyordu; herhalde o yöne kaçarsak diye. Etrafımızda turistler vardı. Rıhtıma yürüyorlar, tepemizdeki iskeleden alışveriş yapıyorlardı. Ama bunların mantikorun harekete geçmesini engellemeyeceğini biliyordum.
227
"Nerede... iskeletler nerede?" diye sordum mantikora.
Bana dudak büktü. "O aptal hortlaklara ihtiyazım yok! Jeneral değersiz olduğumu düşünüyor demek? Siz! bizzat yendiğimde fikrini değlştirezek!"
Düşünmek için zamana İhtiyacım vardı. Bessie'yl kurtarmalıydım. Denize dalabilirdim ama iki yüz elli kiloluk bir inek-yılanla nasıl hızla kaçacaktım kl? Peki ya dostlarım ne olacaktı?
"Seni daha önce bir kere yendik," dedim.
"Hıh! Yanınızda bir tanrıça varken bile benimle güç bela müzadele ettiniz. Vah vah, o tanrıça şu anda meşgul ama. Simdi size kimse yardım edemeyezek."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Zoe yayına bir ok yerleştirdi ve doğruca mantikorun kafasını hedef aldı. Her iki yanımızdaki güvenlik görevlileri silahlarını kaldırdı.
"Bekle!" dedim. "Zoe, yapma!"
Mantikor gülümsedi. "Çocuk haklı Gezegölgesl Zoe. Yayım indir. Thalia'nın büyük zaferine şahit olmadan ölmeniz ayıp olur."
"Sen neden bahsediyorsun?" diye kükredi Thalia. Kalkanını ve mızrağım hazır bekletiyordu.
"Elbette ne dediğim açık," dedi Mantikor. "Bu an, senin anın. Tanrı Kronos seni bunun için yaşama döndürdü. Ophiotaurus'u kurban edezeksin. Onun bağırsaklarını dağdaki kutsal ateşe getirezeksin. Sınırsız güze sahip olazaksın. Ve on altınzı doğum gününde Olimpos'u alaşağı edezeksin."
Kimse konuşmadı. Söylediklerinin son derece anlamlı oluşu içimize dehşet saçıyordu. Thalia'nın on altı yaşına girmesine iki gün kalmıştı. Üç Büyükler'den birinin çocuğuydu. Ve işte, bir seçim yapmalıydı: bu dehşetli seçim, tanrıların sonunun geldiği anlamana gelebilirdi. Tıpkı kehanetin dediği
228
gibi o an rahatladım mı, korktum mu, hayal kırıklığına mı uğradım, söylemek zor. Demek kehanetteki çoc uk ben değildim- Kıyamet İse şimdi gerçekleşiyordu.
Thaila'nın mantikora "defol git," demesini bekledim ama tereddütteydi. Tamamen sersemlemiş gibiydi.
"Bunun doğru seçim olduğunu biliyorsun," dedi manti-
kor Thalia'ya. "Arkadaşın Luke anlamıştı. Tekrar onunla blrleşezeksin. Bu dünyayı Tltanlann himayesinde beraberze yönetezekslnlz. Baban seni terk etti Thalia. Onun umurunda bile değilsin. Halbuki şimdi onun üstünde güze sahip olacaksın. Olimposluları topuğunda ezezeksin, tam hak ettikleri gibi. Zanavarı çağır! Sana gelezek Mızrağını kullan."
"Thalia," dedim "kendine gel artık!"
Bana Melez Tepesi'nde uyandığında baktığı gibi bakıyordu; şaşırmıştı, kararsızdı. Sanki beni tanımıyor gibiydi. "Ben... bilmiyorum... "
"Baban sana yardım etti," dedim. "Metal melekleri yolladı. Seni korumak için bir ağaca dönüştürdü."
Eli sıkıca mızrağını kavradı.
Çaresizce Kıvırcık'a baktım. Tannlara şükürler olsun o ne gerektiğini anladı. Flütünü ağzına götürdü ve hızla bir nağme tutturdu.
Mantikor bağırdı: "Durdurun onu!"
Muhafızlar Zoe'yi hedef almışlardı. Elinde flüt olan çocuğun daha büyük bir bela olduğunu anlamalarına fırsat kalmadan önce, ayaklarının altındaki tahta kerestelerden yeni dallar fışkırdı ve ayaklarına dolandı. Zo€ hızla iki ok fırlattı ve oklar adamların ayaklannın dibinde sülfürlü dumanlar saçarak patladı. Pırt okları!
Muhafızlar öksürmeye başladı. Mantikor bize doğru dikenlerini fırlattıysa da aslan postumdan sekip düştüler.
229
"Kıvırcık," dedim "Bessle'ye derine dalmasını ve orada kalmasını söyle!"
"Möööööö!" diyerek Kıvırcık sözlerimi çevirdi. Bessie'nin anlamasını ummak dışında bir şansım yoktu.
"İnek..." diye mırıldandı Thalla, hâlâ şaşkın bir haldeydi.
"Gel haydi!" İskeledeki alışveriş merkezine çıkan merdivenler boyunca Thalia'yı sürükledim. En yakındaki dükkanın köşesinden döndük. Mantikorun yardakçılarına bağırdığım duyuyorduk: "Yakalayın onları!" Muhafızlar körlemesine ateş açmaya, turistler bağırmaya başladı.
İskelenin ucuna sürünerek ilerledik. İçi hediyelik kristal eşyalarla dolu bir büfenin altına sakladık. Büfede hani şu kapıya asılınca ses çıkaran kristaller, düş kapanları, benzeri ıvır zıvır vardı; hepsi de güneş ışığıyla parlıyordu. Hemen yanımızda bir su fıskiyesi duruyordu. Altımızda ise kayalara yatmış ayıbalıkları güneşleniyordu. Tüm San Francisco Körfezi önümüze açılıyordu: Golden Gate Köprüsü, Alcatraz Adası ve kuzeyde ise yeşil tepelerle sis vardı. Bu kusursuz bir manzaraydı; tabii, ölmek üzere olmamız ve dünyanın sona erecek olması hariç.
"İskeleden atla!" dedi Zoe bana. "Denizde kaçabilirsin Percy. Babandan yardım dile. Belki sen Ophlotaurus'u kurtarabilirsin."
Haklıydı ama bunu yapamazdım.
"Sizi bırakmayacağım çocuklar," dedim. "Anca beraber, kanca beraber."
"Kampa haber ulaştırmalısın!" dedi Kıvırcık. "En azından neler döndüğünü bilsinler!"
Sonra gün ışığında gökkuşakları saçan kristalleri fark ettim. Yanımda da bir fıskiye vardı...
"Kampa haber ulaştırmak ha?" diye mırıldandım kendi
230
kendime. "İyi fikir
Dalgakıran'ın kapağını kaldırdım ve fıskiyenin tepesini biçtim. Patlayan borudan su fışkırdı ve üstümüze püskürdü. Su yüzüne çarpınca Thaila'nın nefesi kesildi. Sanki az önce gözlerine perde İnmişti ve şimdi kendine gelmişti. "Deli misin sen?" diye sordu.
Ama Kıvırcık anladı. Çoktan ellerini cebine atmış, sikke arıyordu. Püsküren suların arasında oluşan gökkuşe^na altın bir drahmi attı ve bağırdı: "Ey Tannça, kabul eyle adc^ ğımı"
Sis dalgalandı.
"Melez Kampı," dedim.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Ve orada, yanı başımızda, Sisin içerisinde en son görmek istediğim insan belirdi: Bay D. leopar desenli şortunu giymiş, buzdolabını karıştırıyordu.
Tembelce başım kaldırdı. "Müsaade eder misiniz?"
"Kheiron nerede?" diye bağırdım.
"Ne kabasın." Bay D. üzüm suyu kavanozunu kalasına dikti. "Böyle mi merhaba denilir?"
"Merhaba," diyerek düzelttim. 'Ölmek üzereyiz! Kheiron nerede?"
Bay D. şöyle bir düşündü. Acele et diye bağıracaktım ama işe yaramayacağını biliyordum. Arkamızdan ayak sesleri ve bağırtılar geliyordu; mantikorun askerleri yaklaşıyordu.
"ölmek üzeresiniz demek," dedi Bay D. ve keyifle hülyalara daldı. "Ne heyecan verici Ne yazık ki Kheiron bunda değil. İsterseniz mesaj bırakın, ileteyim?"
Dostlarıma baktım. "Sonumuz geldi"
Thalia mızrağını kavradı. Yine o eski, öfkeli haline dön-
231
müştü. "O halde savaşarak ölürüz."
"Ne asilce," dedi Bay D. ve esnerken ağzını kapadı. "Peki sorun ne tam olarak?"
Bir faydası olmayacak diye düşünsem de Bay D.'ye Ophlotaurus'u anlattım.
"Hımmm," Buzdolabının İçindekileri gözden geçirdi "Demek mesele buymuş. Anlıyorum."
"Umurunda bile değil!" diye bağırdım. "Ölmemizi izle, meyi yeğlersin!"
"Bir bakalım. Düşünüyorum da bu gece tam pizza havam-dayım."
Gökkuşağını kılıcımla biçip bağlantıyı kesmek istiyordum ama buna bile vaktimiz yoktu. Mantikor bağırdı: "Oradalar!"
Ve bir anda çevremiz kuşatıldı. Arkasında iki tane muhafız duruyordu. Diğer ikisi iskele dükkanlarının çatılarında belirdi. Mantikor trençkotunu çıkarttı ve asıl kimliğine dönüştü. Aslan pençeleri uzandı ve zehirli dikenlerle dolu kuyruğu dikildi.
"Mükemmel," dedi. Sisteki görüntüye göz ucuyla baktı ve homurdandı. "Yapayalnızlar. Gerçek bir yardım eli de uzak. Harikulade."
"Yardım dileyebilirsiniz," diye bana fısıldadı Bay D. Sanki bunu düşünmek onu eğlendirmişti. "Lütfen diyebilirsiniz."
Ancak yaban domuzlan uçmaya başladığı zaman yardım isterim senden, diye döşündüm. Sırf biz kurşunlanırken gülebilsin diye Bay D. gibi bir ahmaktan yardım dilenirken ölmeyi kabullenecek değildim.
Zoe oklarını gerdi. Kıvırcık, flütünü ağzına götürdü. Thalia kalkanını kaldırdı, gözlerinden bir damla yaşın indiğini gördüm. Bir anda durumu kavradım: bu Thalia'nın başına daha önce de gelmişti. Melez Tepesi'nde köşeye sıkıştırılmıştı.
232
postları İçin canını vermeye hazırlanmıştı. Ama bu kez bizi kurtaramayacaktı.
Bunun tekrar başına gelmesine nasıl izin verirdim?
"Lütfen, Bay D." diye fısıldadım. "Yardım edin."
Elbette hiçbir şey olmadı.
Mantikor sırıttı. "Zeus kızının zanını bağışlayın. Yakında bize katılır. Diğerlerini öldürün."
Adamlar silahlarım kaldırdılar ve tuhaf bir şey oklu. Hani bazen birden beyninize kan üşüşür; tepe taklak edilip, sonra bir anda doğrultulmuşsunuz gibi, bildiniz mi? Etrafımda öyle bir üşüşme hissine kapılmıştı herkes, bir de korkunç bir iç geçirme sesi duyuldu. Gün ışığına mor renk çalındı. Üzüm kokusu aldım ve daha ekşi bir koku daha vardı: şarap kokusu.
ÇATIRTI
Sanki aynı anda bir sürü zihin parçalanma gibi bir ses duyuldu. Deliliğin sesiydi bu. Muhafızlardan biri tabancasını kemikmiş gibi ağzına aldı ve dört ayak üstünde etrafta koşuşturmaya başladı. Diğer ikisi silahlarım yere atıp birbirleri ile dans etmeye başladılar. Dördüncüsü İrlanda dansı gibi hoplaya sıçray a hareketler yapmaya koyuldu. Bu kadar korkunç olmasa çok komik bir durumdu.
"Hayır!" diye haykırdı mantikor. "Sizinle bizzat ben ilgle-nezeğim!"
Kuyruğu diken diken oldu ama pençelerinin altındaki kerestelerden bir anda üzüm bağlan fışkırdı. Bir anda canavarın bedeninin etrafına dolandılar, bir saniye İçerisinde dolanan asmalardan yeni yapraklar ve yemyeşil üzüm salkımları fışkırdı. Canavar haykırdı ta ki koca bir asma, yaprak ve mosmor üzüm dolu salkımlara gömülene dek. En sonunda üzümler titremeyi bıraktı ve artık o yığının İçerisinde bir
233
yerde mantikorun var olmadığını hissettim.
"Eh." dedi Dionisos, buzdolabını kapatırken. "Bu eğlen, celiydi."
Ona dehşet içerisinde baktım. "Nasıl olur da... Nasıl..."
"Şu minnettarlığa bakın," diye fısıldadı. "Ölümdüler kendilerine gelecek. Kalıcı hale getirseydim bir sürü açıklama yapmam gerekirdi. Baba'ya rapor yazmaktan nefret ederim."
Sonra Thalia'ya gücenerek baktı bir süre. "Umarım dersini alm^şsmdır kızım. İktidara direnmek zor, değil mi?" |
Thalia utandı sanki, kızardı.
"Bay D." dedi Kıvırcık hayrette. "Siz... siz, bizi kurtardınız."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Hım. Beni buna pişman etme satir. Şimdi yola koyul Percy Jackson. Size en fazla birkaç saat kazandırmışımdır"
"Ophiotaurus," dedim. "Onu kampa getirebilir misiniz?"
Bay D. burnunu çekti. "Büyükbaş hayvan taşımacılığı ile ilgilenmiyorum. 0 senin sorunun."
"Ama nereye gideceğiz?"
Dionisos, Zoe'ye baktı. "Hah, bence avcı hanım bunun yanıtını bilir. Bugün gün batımında oraya girmelisiniz, biliyorsun. Yoksa her şey boşa gider. Şimdi güle güle. Pizzam beni bekliyor."
"Bay D." dedim.
Kaşını kaldırdı.
"Adımı doğru söylediniz," dedim. "Bana Percy Jackson dediniz."
"Kesinlikle öyle bir şey demedim Peter Johnson. Haydi, uğurlar olsun!"
Elini salladı ve görüntü sisin içinde kayboldu.
Etrafımızdaki mantikor yardakçıları hâlâ delirmiş gibi
234
davranıyorlardı. İçlerinden birisi evsiz arkadaşımızı bulmuş, yüzünde ciddi bir ifadeyle Mars'tan gelen metal melekleri tartışıyordu. Diğer muhafızlardan birkaçı da turistleri taciz ediyor, hayvan sesleri çıkarıyor ve ayakkabılannı çalmaya çalışıyordu.
Zoe'ye baktım. "Ne demek istedi... Nereye gideaeğimizi biliyormuşsun?"
Yüzü sis rengindeydi. Körfezin ötesini, Golden Gate Köprüsü'nün ötesini işaret etti. Uzakta başı bulutlan delen yalnız bir dağ vardı.
"Kız kardeşlerimin bahçesi," dedi. "Eve gitmeliyim."
235
BÖLÜM ON ALTI
zk
EBEDİ KÖTÜ NEFES EJDERHASI İLE TANIŞIYORUZ
"Yetişmemiz mümkün değil," dedi Zoe. "Çok ağır ilerliyoruz. Ama Ophiotaurus'u da bırakmamız mümkün değil."
"Mööö," dedi Bessie. Rıhtım boyunca koşarken o da hizamda yüzüyordu. İskeledeki alışveriş merkezi çok gerilerde kalmıştı. Golden Gate Köprüsü'ne doğru ilerliyorduk ama meğer göründüğünden de uzaktaymış. Güneş çoktan alçalmaya başlamıştı.
"Anlamıyorum," dedim. "Neden oraya gün batım^nda varmak zorundaym^şız ki?"
"Hesperidler gün batımı nemfleri," dedi Zoe. "Onların bahçesine yalnızca gün geceye dönerken girebiliriz."
"Kaçırırsak ne olur?"
"Yarın kış gündönümü. Bugün gün batımını kaçırırsak, ertesi akşama kadar beklememiz gerekir. Ve o zamana kadar da Olimposlular Konseyi sona erer. Tanrıça Artemis'i bu gece kurtarmamız şart"
Yoksa Annabeth de ölür, diye düşündüm ama bunu söylemeye dilim varmadı.
"Bize bir araba lazım," dedi Thalia.
"Peki ya Bessie ne olacak?" diye sordum.
Kıvırcık olduğu yerde durdu. "Aklıma bir fikir geldi! Ophlotaurus farklı sularda belirebiliyor, öyle değil mi?"
236
"Eh. evet, öyle," dedim. "Yani Long fsland Boğazı'ndaydı önce- Sonra birden Hoover Barajı'nda suda belirdi. Ve şindi de burada."
"Belki tatlı dille İkna edersek, tekrar Long lsland Bogazı'na gider," dedi Kıvırcık. "Sonra da Kheiron onu Olimpos'a götürmemize yardım edebilir."
"Ama beni takip ediyor," dedim. "Orada değilsem nereye gideceğini bilebilir ml ki?"
"Mööö," dedi Bessie perişan bir halde.
"Ben... ben ona gösterebilirim," dedi Kıvırcık "Onunla giderim."
Kıvırcık'a uzun uzun baktım. Kıvırcık suyu sevmezdi pek. Geçen yaz Canavarlar Denizi'nde neredeyse boğuluyordu, hem o keçi toynaklarıyla da iyi yüzdüğü söylenemezdi. >
"Onunla konuşabilecek tek kişi benim," dedi. "Haliyle en mantıklısı bu."
Eğildi, Bessie'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Bessie titredi, sonra tatmin olmuş bir şekilde böğürdü.
"Yaban armağanı," dedi Kıvırcık. "Onun sayesinde güvenle ilerleyebiliriz. Percy, sen de babana dua et Bak bakalım, bize denizlerde güvenli bir yolculuk lütfedecek mi?"
Kaliforniya'dan ta Long Island'a kadar nasıl yüzeceklerini anlamıyordum. Ama tabii canavarlar insanlar gibi yolculuk etmezdi. Bunun kanıtı olacak o kadar çok şey görmüştüm ki...
Dalgalara, okyanus kokusuna, medcezir sesine tüm dikkatimi vermeye çalıştım.
"Baba," dedim. "Bize yardım et Ophiotaurus'u ve Kıvırcık'ı güvenle kampa ulaştır. Onlan denizde koro."
237
"Böylesi bir duaya adak gerek," dedi Thalia. "Hem de büyük bir adak."
Bir saniye düşündüm. Sonra ceketimi çıkarttım.
"Percy?" dedi Kıvırcık. "Emin misin? Yani o aslan postu... o cidden faydalı bir şey. Herkül de kullanmıştı!"
Kıvırcık bunu der demez bir şeyi fark ettim.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Zoe'ye göz ucuyla baktım, beni dikkatle izliyordu. Zoe'nin kahramanının kim olduğunu aslında biliyordum. Onun hayatını mahveden, ailesinden kovulmasına sebep olan, Zoe'nin yardımını anmaya bile lütfetmeyen kahramanın kim olduğunu biliyordum, ömrüm boyunca hayranlık duyduğum kahramandı bu: Herkül.
"Hayatta kalacaksam," dedim, "bu aslan derisinden bir pelerin sayesinde olmayacak. Ben Herkül değilim."
Ceketi körfeze fırlattım. Bir ışık parlamasıyla tekrar altın aslan postuna dönüştü. Sonra dalgalara ağır ağır batarken, sudan yansıyan gümşığının içerisinde çözülür gibi oldu.
Denizden gelen meltem hızlandı.
Kıvırcık derin bir nefes aldı. "Pekala, kaybedecek vakit yok."
Suya atladı ve atlar atlamaz batmaya başladı. Bessie suda yanında süzülüyordu ve Kıvırcık'ın boynunu yakalaması için uzandı.
"Dikkatli olun," dedim onlara.
"Olacağız," dedi Kıvırcık. "Tamam. Hımm... Bessie? Long Island'a gidiyoruz. Doğuda. Şu tarafta." "Mööö?" dedi Bessie.
"Evet," diye yanıtladı soruyu Kıvırcık. "Long Island. Bir ada. Ve... Uzun. O yüzden İngilizce Long Island koymuşlar adını. Aman neyse, haydi gidelim." "Mööö!"
238
Bessie öne atıldı. Suyun derinlerine dalmaya bağlayınca. "Suyun altında nefes alamam!" dedi Kıvırcık. "Haberin olsun... " Gulug, gulug!
Daha da derinlere ilerlediler; babamın sağladığı korumanın su altında nefes alma gibi ufak ayrıntılan da kapsadığını umuyordum.
"Eh, bir sorunu hallettik gibi," dedi Zoe. "Ama kız kardeşlerimin bahçesine nasıl ulaşacağız?"
"Thalia haklı," dedim. "Bize bir araba lazım. Ama ortalıkta bize yardım edecek kimse yok. Tabii, biz kendimiz gidip 'ödünç* almazsak..."
Bu seçenek hoşuma gitmiyordu. Ölüm kalım mesele-siydi, tamam ama yine de düpedüz hırsızlıktı bu canım! Hem fark edilirdik.
"Bekleyin," dedi Thalia. Sırt çantasını karıştırmaya başladı. "San Francisco'da bize yardım edebilecek bir kişi var. Adresi buralarda bir yerlerde olacaktı."
"Kim?" diye sordum.
Thalia bir defterden kopanlıp buruşturulmuş bir sayfa çıkarttı ve yazılanları görmemiz için kaldırdı. "Doktor Chase. Annabeth'in babası."
İki sene boyunca Annabeth'in babasından yakındığım işitip durduğumdan, babasından şeytan boynuzları ve vampir dişleri çıkmasını bekliyordum. Kesinlikle beklemediğim şeyse şuydu: tayyarecilerin, yani eski pilotlann giydiği türden şapka ve gözlük takmış bir adam. O kadar tuhaf gözüküyordu ki anlatamam. Gözleri gözlüklerin altından büyütece tutulmuş gibi pörtlemişti. öyle şaşırdık ki evlerinin önündeki verandada bir adım geri attık.
"Merhaba," dedi adam dostane bir edayla. "Uçaklarımı
mı getirdiniz bakalım?"
Thalla ve Zb€ ile temkinli bir şekilde birbirimize baktık
"Hım, hayır efendim," dedim.
"Tüh be!" dedi. "Üç tane daha Sopwith Devesi lazımdı. bana."
"Tamam," dedim, gerçi neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. "Biz Annabeth'ln dostlarıyız."
"Annabeth mi?" Adama sanki elektrik şoku vermişim gibl doğruldu. "0 iyi ml? Yoksa bir şey m^ oldu?"
Hiçbirimiz bir şey diyemediysek de yüzümüzden bir şey. lerin son derece ters gittiği okunuyor olmalıydı. Şapkasını ve gözlüğünü çıkarttı. Tıpkı Annabeth gibi açık kumraldı ve koyu kahverengi gözleri vardı. Yakışıklı bir adam denebilirdi sanırım, tabii bir İhtiyara göre. Ama sanki birkaç gündür traş olmamıştı, gömleğinin düğmelerini de yanlış iliklediği için yakasının bir ucu diğerinden daha yukarıdaydı.' •
"İyisi mi siz İçeri gelin," dedi.
Burası yeni taşınılmış bir eve benzemiyordu. Merdivenlere. Lego robotlar saçılmıştı. Oturma odasında uyuyan iki kedi vardı. Orta sehpa dergilerin altında kaybolmuştu. Ufak bir çocuğa ait olabilecek kışlık bir mont yere atılmıştı. Evin her yerine taze pişmiş çikolatalı kurabiye kokusu sinmişti. Mutfaktan caz müziği çınlıyordu. Darmadağın olsa da mutlu bir eve benziyordu. Sanki ezelden beri içinde yaşanan türden bir evdi.
"Baba!" diye haykırdı küçük bir oğlan çocuğu. "Robottanım parçalıyor!"
"Bobby," diye seslendi Dr. Chase, çok da söylenene dikkat etmeden, "kardeşinin robotlannı parçalama."
"Ama Bobby benim," diyerek itiraz etti çocuk. "O
240
Matthew!"
"Matthew," diye seslendi Dr. Chase, "kardeşinin robotlarını dağıtma!"
"Tamam baba!"
Dr. Chase bize döndü. "Yukarıya, çalışma odama gidelim. Bu taraftan."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Tatlım?" diyen bir kadın sesi duyuldu. Oturma odasında Annabeth'in üvey annesi belirdi. Bulaşıkları yıkadığından herhalde, ellerini bir havluya kuruluyordu. Annabeth'in üvey annesi uçları kızıl renkte olan saçlan bir topuz halinde toplanmış, Uzakdoğu kökenli, güzel bir kadındı.
"Misafirlerimiz kim?" diye sordu kadın.
"Ha, onlar mı?" dedi Dr. Chase. "Bu..."
Bize boş gözlerle baktı.
"Frederick!" dedi kadın azarlarcasına. "Adlannı sormayı mı unuttun?"
Durumdan sıkılmış bir şekilde kendimizi tanıttık ama Bayan Chase gerçekten tatlı bir kadına bekliyordu. Aç olup olmadığımızı sordu. Aç olduğumuzu itiraf edince bize biraz kurabiye, sandviç ve gazoz getirdi.
"Canım," dedi Dr. Chase. "Annabeth hakkında bir şey söylemeye gelmişler."
Üvey kızından bahsedilince Bayan Chase'ln deliye dönmesini, bağırmaya çağırmaya başlamasını beklediğimi söylersem yalan olmaz ama kadın yalnızca dudaklanını büzdü ve endişeyle baktı. "Tamam. Siz çalışma odasına gidin, ben de size biraz yiyecek getireyim." Bana gülümsedi. "Seninle tanıştığıma sevindim Percy. Senin hakkında çok şey duydum."
Merdivenlerden yukarı çıkıp, Dr. Chase'ln çalışma odasına girince "Vay be!" dedim.

Oda duvardan duvara kitapla doluydu ama esas dikkatimi çeken savaş oyuncaklarıydı. Üstü maviye boyanmış bir ırmak, tepeler, sahte ağaçlarla ve diğer ıvır zıvırla süslenmiş bir masa: bu mini coğrafyada savaşan minyatür tanklar ve askerlerle doluydu. Tavanda eski model çift kanatlı uçaklar asılıydı, bunlar da birbirleriyle savaşıyormuşçasına çok çılgın açılarla havada sallanıyordu.
Dr. Chase gülümsedi. "Evet Üçüncü Ypres Muharebesi. Anlayacağınız bu konuda bir makale yazıyorum. Makale özellikle Sopwith Develeri denen uçakların düşman hatlarını bombardımana tutması üzerine. Bence haklan yenmiş; kanaatimce savaşta düşünüldüğünden daha fazla rol oynamışlar."
Çift kanatlı uçaklardan birini sallandığı ipten aldı ve savaş meydanının üzerinde uçurdu; miniminnacık Alman askerlerini yere devirirken de uçak motoru gürültüsü çıkarttı.
"Ah, neyse," dedi. Annabeth'in babasının askeri tarih öğretmeni olduğunu biliyordum. Ama oyuncak askerlerle oynadığından bahsetmemişti.
Zoe yaklaştı ve savaş meydanını inceledi. "Alman hatları ırmaktan daha uzaktaydı."
Dr. Chase, Zoe'ye bakakaldı. "Nereden biliyorsun bunu?"
"Oradaydım," dedi doğru söylediğine şüphe bırakmayacak bir şekilde. "Artemis savaşın ne kadar korkunç olduğunu bize göstermek istemişti. Ölümlü insanlann savaşı o kadar kötüydü ki! Ve bir o kadar da aptalcaydı. Savaş herkes için tam bir yıkımdı."
Dr. Chase'in hayretten ağzı açık kaldı. "Sen...". •
"O bir avcı, efendim," dedi Thalia. "Ama burada olma nedenimiz başka. Bize lazım olan... "
"Sopwith Develeri'ni gördün mü?" dedi Dr. Chase. "Orada
kaç tanesi vardı? Hangi dizilimde uçuyorlardı?
"Efendim," diyerek tekrar araya girdi Thal'ıa. "Annabeth'tn başı cidden dertte."
Bu ilgisini çekti. Çift kanatlı uçağı masaya koydu.
"Elbette," dedi. "Bana her şeyi anlatın."
Kolay değildi ama denedik. O sırada öğleden sonra ışığı da azalmaya başladı. Zamanımız daralıyordu.
Biz anlatmayı bitirince Dr. Chase deri koltuğuna çöktü. Ellerini yüzünde kavuşturdu. "Benim zavallı, cesur Annabeth'im. Acele etmeliyiz."
"Efendim, bizi Tamalpais ^ağı na götürecek bir araç gerek," dedi Zoe. "Ve bu araca hemen ihtiyacımız var."
"Sizi ben götürürüm. Hım, Deve'me atlayıp uçsak daha hızlı olurdu ama sadece iki kişilik."
"Vay be," dedim "demek gerçekten çift kanatlı bir uçağınız var." |
"Crissy Hava Meydanı'nda," dedi Dr. Chase gururla. "0 yüzden buraya taşınmak istemiştim. Çalışmalarıma para desteğinde bulunan kişi, dünyadaki en iyi durumdaki 1. Dünya Savaşı kalıntılarına sahip bir özel koleksiyoncu. Sopwith Devesi'ni restore etmeme fırsat.. "
"Efendim," dedi Thalia. ^"Yalnızca bir araba da harika olur. Hem siz olmadan gitsek daha iyi olur. Çok tehlikeli İmi iş."
Dr. Chase kaşlarını çattı, durumdan rahatsız olduğu belliydi. "Genç hanım, şimdi bir dur bakalım. Annabeth benim kızım. Tehlikeli olsun olmasın, ben... öylece hiçbir şey yapmadan duramam... "
"Atıştırmalık bir şeyler getirdim," diye seslendi Bayan Chase. Kapıyı içi fıstık ezmeli sandviç, kola ve fırından yeni çıkmış, çikolata parçacıkları erimiş halde kurabiyelerle dolu bir tepsiyle itti. Thalia ile beraber kurabiyelerin kokusunu

içimine çekerken, Zoe lafa girdi: "Ben arabayı sürebilirim efendim. Göründüğüm kadar küçük değilim. Arabanızı parçalamamaya söz veriyorum!"
Bayan Chase kaşlarını çattı bu kez. "Neler oluyor?"
"Aıınabeth'in başı dertteymiş," dedi Dr. Chase. "Ta-malpais Dağı nda. Onları ben götürürdüm ama... Belli ki ölümlülere göre bir yere değilmiş."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Bu son kısmı güç bela söylemişti.
Bayan Chase'in "olmaz öyle iş," demesini bekliyordum. Yani, hangi ölümdü anne baba daha reşit olmamış gençlerin arabasını almasına izin verirdi ki? Bayan Chase olur anla-m^nda kafasını sallayınca şaşırdım. "O halde yola çıksalar iyi olur."
"Doğru!" Dr. Chase sıçradı ve ceplerini kanştırmaya başladı. "Anahtarlarım... "
Eşi iç geçirdi. "Frederick. Dürüst olayım. Kafan şu tayyareci şapkasının içinde olmasa, onu da kaybedecektin. Anahtarlar ön kapının yanındaki portmantoya asılı."
"Doğru!" dedi Dr. Chase.
Zoe bir sandviç kaptı. "İkinize de teşekkürler. Yola çıkalım. Hemen."
Kapıdan dışarı fırladık, merdivenleri indik. Anne ve Baba Chase arkamızdaydı.
"Percy," diye seslendi Bayan Chase, tam ben çıkarken. "Annabeth'e de ki... De ki hâlâ burada bir evi var. Unutmazsın değil mi? Bunu ona hatırlatmalısın."
Darmadağın oturma odasına son bir kez baktuiı. Annabeth'in üvey kardeşleri Lego'ları dağıtıyor, tartışıyor; içeriyi mis gibi kurabiye kokusu dolduruyordu. Fena bir yer değil, diye düşündüm.
"Ona söylerim," diye söz verdim.
244
Garaj kapısının önüne park edilmiş üstü açılabilir san vosvosa koştuk. Güneş ufka ilerliyordu. Annabethl kurtarmak için bir saatten az zaman kaldığına karar verdik.
"Bu şey daha hızlı gitmez mi?" diye sordu Thalia.
Zoe ona öfkeyle baktı. "Sanki trafiği ben yarattım."
"Her ikiniz de annem gibisiniz," dedim.
"Kapa çeneni!" dediler aynı anda.
Zoe, Golden Gate trafiğinde makaslar atıp duruyordu. En sonunda Marin County'ye gelip otobandan çıktığımızda güneş ufukta batmaya başlamıştı.
Yollar deli gibi dardı. Üstelik ormanın içinde, tepelerin yamaçlarında, dik yarların ucunda dönüp duruyordu. Zoe yavaşlamıyordu bile.
"Neden her şey öksürük şurubu gibi kokuyoı?" diye sordum.
"Okaliptüs." Zoe etrafımızdaki kocaman ağaçlara işaret etti.
"Koalalann yediği şey mi?"
"Ve canavarların yediği şey," dedi. "Yapraklarım çiğnemeyi severler. Özellikle de ejderhalar sever."
"Ejderhalar okaliptüs yapraklan mı çiğniyor?"
"inan bana," dedi Zoe "senin de nefesin ejderhalarınla gibi olsaydı, sen de okaliptüs çiğnerdin."
Söylediklerin] sorgulamadan ama gözümü iyice yola diktim. önümüzde Tamalpais Dağı yükseliyordu. Sanırım dağlar söz konusu olunca ufak bir dağdı bu ama yaklaştıkça cidden büyümeye başladı.
"Demek Umutsuzluk Dağı burası?" diye sordum.
"Evet" dedi Zoe sinirle.
"Neden bu adı vermişler?"
245
Neredeyse iki kilometre hiç yanıt vermeden arabayı sürdü. "Titanlar ve tanrılar arasındaki savaştan sonra, Titanların çoğu cezalandırıldı ve mahkum edildi. Kronos dilim dilim parçalandı ve Tartarus a atıldı. Kronos'un sağ kolu, ordularının generali de burada esir edilmişti. İşte bu dağın tepesinde, Hesperidler Bahçesi nin tam arkasında."
"General," dedim. Dağın tepesinde bulutlar fır dönüyordu, sanki dağ onları doruğuna çekiyor, döndürüyordu. "Orada neler oluyor? Fırtına mı var?"
Zoe yanıt vermedi. Bulutların tam da ne demek olduğunu biliyordu sanınm ve bu hoşuna gitmiyordu.
"Dikkatli olmamız gerek," dedi Thalia. "Sis burada gerçekten güçlü."
"Sihirli olan Sis mi, doğal sis mi?" diye sordum.
"Her ikisi de."
Gri bulutlar dağın tepesinde daha da kalınlaşarak dönüyordu ve biz de doğruca onlara doğru gidiyorduk. Artık ormandan çıkmış, uçurumların, çimenlerin, kayaların, sislerin hüküm sürdüğü açıklıklara gelmiştik.
Manzaralı bir viraja geldiğimiz her an okyanusa göz atıyordum. Öyle bir şey gördüm ki oturduğum yerde sıçradım.
"Bakın!" dedim ama o anda bir köşeyi döndük ve okyanus tepelerin arkasında kayboldu.
"Ne var?" diye sordu Thalia.
"Koca beyaz bir gemi," dedim. "Sahile yakın demir atmıştı. Sanki bir yolcu gemisine benziyordu."
Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Luke'un gemisi mi?"
Emin değilim, demek isterdim. Bir tesadüf olabilirdi. Ama işin aslı belliydi. Prenses Andromeda, Luke'un iblis dolu gemisi o sahile demir atmıştı. 0 yüzden gemisini ta Panama
246
Kanalından geçmeye yollamıştı. Gemiyi Kaliforniya'dan Doğu Sahlll'ne geçirmenin tek yolu buydu.
"O halde refakatçilerimiz olacak," dedi Zbe, suratı asılmıştı. "Kro nos'un ordusu."
Tam bir şey diyecektim kl tüylerim diken diken oldu. Thalia bağırdı: "Arabayı durdur. HEMEN!*

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Zoe de bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olacak, hiç soru sormadan frene asıldı. San vosvos iki kere döndü ve uçurumun kenarında durdu.
"Dışarı!" Thalia kapıyı açtı ve beni sertçe itti. Her ikimiz de kaldınma yuvarlandık Hmen sonra ise: ÎCDCM!
Şimşek çaktı ve Dr. Chase'in vosvosu, kanarya sansı bir el bombasıymış gibi patladı. Bir anda tepemde beliren Thalia'nın kalkanı olmasa uçuşan parçalar muhtemelen beni öldürürdü. Sanki metal yağmuru gibi bir ses duydum. Gözlerimi açtığımda her yanımız enkaz halindeydi Vosvosun tamponu resmen sokağa saplanmış*;. Dumanlar tüten tavan daireler çizerek yolda dönüyordu. San metal parçalan yolun her yanına dağılmıştı;
Ağzıma dolan dumanı yutkundum ve Thalia'ya baktım. "Hayatımı kurtardın."
"Ve biri ölecek ebeveyninin eliyle," diye fısıldadı. 'Lanet olasıca. Beni yok edecekti demek? Beni ha?"
Babasından bahsettiğini anlamam için zaman geçmesi gerekti. "Ne? Ama dur. Bu Zeus'un şimşek oku olamaz. Mümkün değil."
"Kimin o zaman?" diye sordu Thalia.
"Bilmiyorum. Zoe, Kronos'un adını anmıştı. Belki o-.*
Thalia kafasını salladı, öfkeliydi ve kafası kanşıktı. "Hayır. Bu o değil."
"Bir dakika," dedim. "Zoe nerede? Zoe!"
247

İkimiz de ayağa kalktık ve patlamış vosvosun etrafında koşturduk. İçinde kimse yoktu! Yolun her iki yanı da boştu. Uçurumdan aşağı baktım. Tek bir İz yoktu.
"Zot!" diye bağırdım. Sonra bir anda yanımda belirdi ve kolumdan çekmeye başladı. "Sussana aptal! Ladon'u uyan. durmak mı istiyorsun?"
"Geldik mi yani?"
-Çok yakındayız," dedi. "Beni takip edin."
Yola çarşaf gibi sis seriliyor, yol boyunca akıyordu. Zoe sis katmanlarından birisinin içine daldı. Sis geçip gittiğinde orada değildi. Thaila ile birbirimize baktık.
"Zoe'ye odaklan," diye önerdi Thalia. "Onu takip ediyoruz. Doğruca sise dal ve bunu aklından çıkartma."
"Thalia, bekle. İskelede olan şey... Yani, mantikor, kurban... "
"Bu konuda konuşmak istemiyorum."
"Sen gerçekten yapmazdın değil mi? Yani... "
Bir an tereddüt etti Thalia. "Şoka girmiştim. Hepsi bu."
"Arabaya şimşeği çaktırtan Zeus değildi. Kronos'tu. Seni kullanmak istiyor, babana kızmanı istiyor."
Thalia derin bir nefes aldı. "Percy, iyi olayım diye uğraşıyorsun, biliyorum. Teşekkürler. Ama haydi, gitmemiz gerek."
Sisin içine, yani büyük harfli Sis'in içine daldı, ben de peşinden gittim.
Sisler dağılınca hâlâ dağın yamacında durduğumu gördüm ama yol, toprak yola dönüşmüştü. Çimler daha uzun ve gürdü. Gün batimi denizin üzerine kan kırmızı bir yara açmıştı. Dağın doruğu şimdi daha yakında gibiydi; tepesi saf bir kudretle, fırtına buluttlarıyla kaplıydı. Tepeye giden yalnızca bir yol vardı, o da tam önümüzdeydi. Gölgelerle, çiçeklerle bezeli gür çayırlardan geçiyordu: bu alacakaran-
248
lık bahçesiydi; tam da düşümde gördüğüm gibiydi.
O muazzam ejderha olmasa bu bahçeye gördüğüm en güzel yer diyebilirdim. Gümüş renkli akşam ışığında çimenler parıldıyordu, çiçekler o kadar parlak renklerdeydi ki neredeyse karanlıkta ışıldayacaklardı. Cilalanmış kara mermerden basamak taşları, beş katlı bina boyundaki bir elma ağacının her iki yanına dolanıyordu. Ağacın her dalında altın elmalar parıldıyordu. Kastettiğim manavda satılan yeşil golden elmalar değil. Gerçek altın elmalardan bahsediyorum. Neden o kadar çekici olduklarını tarif etmek zor ama kokuları burnuma çalınır çalınmaz, o elmalardan bir ısırık alsam, hayatımdaki en lezzetli şeyi tadacağımı anlamıştım.
"Ölümsüzlük elmaları," dedi Thalia. "Zeus'un Hera'ya evlilik hediyesi."
Doğrudan ağaca uzanıp bir tane koparayım istedim ama ejderha ağaca çöreklenmişti.
Şimdi ben ejderha dediğimde sizin aklınıza ne geliyor, bilmiyorum. Aklınıza gelen şey, kesinlikle karşımdakinden korkunç değildir. Bu devasa sürüngenin bedeni bir roket kadar kalındı ve bakır renkli pullarla parıldıyordu. Sayamayacağım kadar çok kafası vardı, yüzlerce ölümcül piton yılanını alıp birbirlerine yapıştırmışsınız gibi. Uyuyor gibi gözüküyordu. Tüm gözleri kapalı olan kafaları kocaman bir spagetti yığını gibi birbirlerine dolanmıştı.
Derken önümüzdeki gölgeler hareket etmeye başladı. Güzel olduğu kadar tüyler ürpertici bir şarkı sesi yükseldi. Şarkı sanki bir kuyunun dibinden geliyordu. Dalgakıran'a uzandım ama Zoe elimi tuttu. Bir anda dört tane şekil ışıklar saçarak beden buldu. Bunlar Zoe'ye çok benzeyen dört genç kadındı. Hepsi bembeyaz, upuzun Yunan elbiseleri
249
giymişlerdi. Tenleri karamel rengiydi. Omuzlarından ipeksi siyah saçlar dökülüyordu. Tuhaf ama kız kardeşlerini, Hesperidleri görene dek Zoe'nin ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim. Hepsi Zoe'ye benziyorlardı: muhteşemdiler ve muhtemelen çok tehlikeliydiler.
"Kız kardeşlerim," dedi Zoe.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Kız kardeşimiz yok karşımızda," dedi kızlardan biri soğuk bir edayla. "İki melez, bir de avcı görüyoruz. Hepsi de yakında ölecek."
"Yanlış anladınız." Öne adım attım. "Kimse ölmeyecek."
Kızlar beni incelediler. Gözleri volkanik kaya gibi camsı ve kapkaraydı.
"Perseus Jackson," dedi içlerinden biri.
"Evet," dedi biri hülyalı hülyalı. "Onun nesi bizim için bir tehdit, anlamıyorum."
"Tehdit olduğumu kim söyledi?"
İlk Hesperid arkasına, dağın tepesine baktı. "Zatıalinizden korkuyorlar. Şu, henüz zatıalinizi öldürmediği için mutsuzlar."
Thalia'ya işaret etmişti.
"Bazen aklımı çeliyor," diye itiraf etti Thalia. "Ama hayır, sağ olun. O benim dostum."
"Burada dost yok, Zeus'un kızı," dedi kız. "Yalnızca düşman var. Geri dön."
"Annabeth'siz olmaz," dedi Thalia.
"Ve Artemis," diye ekledi Zoe. "Dağa varmalıyız."
"Sizi öldürecek, biliyorsun," dedi kız. "Onun gücüne denk değilsiniz."
"Artemis serbest kalmalı," dedi Zoe ısrarla. "Bırakın geçelim."
Kız olmaz dercesine kafa salladı. "Burada hiçbir hakkın
250
yok artık. Tek yapmamız gereken bağırmak, Ladon hemen uyanır."
"Bana zarar vermez," dedi Zoe.
"Vermez demek? Peki ya dostum dediklerine?"
Sonra Zoe, ondan en son bekleyeceğim şeyi yaptı. Bağırdı: "Ladon! Uyan!"
Ejderha kımıldandı, sanki kocaman bir bozuk para dağı gibi parladı. Hesperidler bağıra çağıra dört bir yana kaçıştılar. Başlarındaki kız Zoe'ye şöyle dedi: "Deli misin?"
"Hep korkaktın," dedi Zoe. "Zatıalinizin sorunu bu."
Ejderha Ladon vücudunu büküp duruyordu, yüz tane kafa aynı anda kırbaç gibi şaklıyordu, dilleri titriyor, havayı tadıyordu. Zoe öne bir adım attı ve kollarını kaldırdı.
"Zoe yapma," dedi Thalia. "Artık Hesperid değilsin. Seni öldürür."
"Ladon ağacı korumak üzere eğitildi," dedi Zoe. "Bahçenin etrafından dolanın gidin. Dağa çıkın. Ben daha büyük bir tehdit teşkil ettiğim sürece sizi görmezden gelebilir."
"Gelebilir demek," dedim. "İçim ne kadar rahatladı bil-sen."
"Tek yol bu," dedi. "Üçümüz bir arada bile onunla savaşanlayız."
Ladon ağızlarını açtı. Yüzlerce kafanın aynı anda tıslaması tüylerimi diken diken etti. Bu dediğim, nefesinin bize çarpmasından önce oluyor. Asit gibi kokuyordu. Gözlerim yandı, derim büzüştü, saçlarım dimdik oldu. New York'taki dairemizde yaz ortasında bulduğumuz fare ölüsü gibi kokuyordu. Yalnız bu koku ondan yüz kat güçlüydü ve içine çiğnenmiş okaliptüs kokusu karışmıştı. Tam o anda yemin ettim, bir daha asla hemşireden biraz daha öksürük şurubu istemeyecektim.
251
Kılıcımı çekmek istiyordum. Ama aklıma Zoe'yi ve Herkül'ü bir arada gördüğüm rüya geldi. Herkül doğrudan saldırıda başarısız olmuştu. Zoe'nin kararma uymaya karar verdim.
Thalia sola gitti. Ben sağa gittim. Zoe doğruca canavara doğru yürüdü.
"Ben geldim, küçük ejderham," dedi Zoe. "Zoe geri döndü."
Ladon öne, sonra geriye kaykıldı. Ağızlardan bazıları kapandı. Bazıları tıslamaya devam etti. Ejderhanın kafası karışınca böyle oluyor herhalde. Bir yandan da Hesperidler ışıldayıp birer gölgeye dönüştüler. En yaşlılarının fısıltısı duyuldu: "Budala!"
"Seni kendi ellerimle beslerdim," diyerek konuşmaya devam etti Zoe. Bir yandan altın ağaca yürüyor, bir yandan da yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Hâlâ kuzu eti seviyor musun bakalım?"
Ejderha'nın gözleri parıldadı.
Thalia ile bahçenin neredeyse yarısını aşmıştık. Karşımızda dağın kara tepesine giden o tek, taşlı yolu görebiliyordum. Tepesinde fırtına dolanıyor, tüm dünyanın ekseni orasıymış-çasına dorukta dönüp duruyordu.
Çayırdan tam çıkmıştık ki bir terslik oldu. Ejderhanın duygularındaki değişimi fark ettim. Belki Zoe çok yaklaşmıştı. Belki de ejderha aç olduğunu fark etmişti. Sebebi ne olursa olsun ejderha Zoe'ye atıldı.
İki bin senelik eğitimiydi Zoe'yi hayatta tutan. Kendisine savrulan bir grup pençeyi eğilerek savuşturdu, bir diğer pençe grubunun altından yuvarlandı. Bizim tarafımıza doğru koşarken ejderha kafalarının arasından, yanından sıçrıyordu; bir yandan da ejderhanın korkunç nefesi yüzünden öğürü-
252
yordu.
Yardım etmek için Dalgakıran'ı çektim.
"Hayır!" dedi Zoe, nefes nefese. "Koş!"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Ejderha yanına doğru eğilip ısırmaya çalıştı ve Zoe haykırdı. Thalia, Aegis'i çıkartınca ejderha tısladı. Ejderhanın kararsızlık anından yararlanan Zoe, depara kalkarak dağ yolunda bizi de geçti ve biz de onu takip ettik.
Ejderha peşimize düşmedi. Tıslayıp ayakları ile yeri çiğnedi. Sanırım o ağacı koruma konusunda epey iyi eğitimliydi. Yem yutup ağacı bırakmayacaktı, biraz kahraman eti yemek gibi lezzetli bir iş uğruna olsa bile yapmayacaktı bunu.
Dağdan yukarı koştuk, arkamızdaki gölgelerdeki Hespe-ridler şarkılarını söylemeye devam ettiler. Artık müzik o kadar güzel gelmiyordu bana; sanki bir cenaze müziğiydi bu.
Dağın tepesinde harabeler vardı: sağa sola kapkara granit ve mermerden bloklar; kırık sütunlar; yarısı erimişe benzeyen bronz heykeller...
"Othyrs Dağı kalıntıları," dedi şaşkınlıktan yalnızca fısıl-dayabilen Thalia.
"Evet," dedi Zoe. "Daha önce burada değildi. Bu kötü."
"Othyrs Dağı da nedir?" diye sordum, yine aralarında cahil kalmıştım.
"Titanların dağ kalesi," dedi Zoe. "İlk savaşta Olimpos ve Othyrs dünyanın birbirlerine rakip iki başkentiydi. Othyrs..." İnledi ve böğrünü tuttu.
"Yaralısın," dedim. "Bir bakayım."
"Hayır! Önemsiz bir yara. Ne diyordum? İlk savaş sonunda Othyrs'te taş üstünde taş kalmadı."
"Ama... şimdi nasıl burada oluyor?"
Thalia molozların, mermer blokların, kırık dökük kemer-
253
lerin arasından geçerken dikkatlice etrafı kolluyordu. "Othyrs de Olimpos gibi hareket eder. Her zaman medeniyetin kenarında belirir. Ama burada olması, bu dağın başında olması hayra alamet değil."
"Nedenmiş?"
"Bu Atlas'ın dağı," dedi Zoe. "Bu dağda tutuyor..." Donakaldı. Sesine umutsuzluk sinmiş, nefesi tükenmişti. "Eskiden göğü burada sırtlardı Atlas."
Dağın doruğuna vardık. Birkaç metre ilerimizde gri bulutlar büyük bir girdap halinde, neredeyse dağın başına değen bir huni oluşturuyordu. Ama girdabın ucu dağın başına değil, kestane renkli saçları olan, gümüş elbisesi lime lime olmuş, on iki yaşındaki bir kızın omuzlarındaydı: bu Artemis'ti, ayak-larındaki ilahi bronz zincirler kayalara vurulmuştu.
Kabusumda gördüğüm şey karşımdaydı işte. Artemis'in tutmaya zorlandığı şey bir mağara çatısı değildi. Dünyanın çatışıydı.
"Leydim!" Zoe ona koşmaya başladı ama Artemis hemen ona seslendi: "Durun! Bu bir tuzak! Hemen gitmelisiniz."
Güç bela konuşuyordu. Ter içinde kalmıştı. Daha önce bir tanrıçanın acı çektiğini hiç görmemiştim ama belli ki göğün ağırlığı Artemis'e fazla geliyordu.
Zoe ağlıyordu. Artemis'in itirazına rağmen ona atıldı ve zincirleri çekiştirmeye başladı.
Arkamızdan patlama gibi bir ses gürledi: "Ah, ne dokunaklı."
Döndük. General, kahverengi ipek takım elbisesiyle karşımızda duruyordu. Yanında Luke ve Kronos'un altın lahdini taşıyan altı drakon vardı. Annabeth, Luke'un yanındaydı. Elleri arkadan kelepçelenmişti, ağzını bir bezle tıkamışlardı, Luke da kılıcının ucunu Annabeth'in boğazına dayamıştı.
Annabeth'in gözlerine baktım, ona binlerce soru soru-
254
yordum bakışlarımla. Ama bana verdiği tek bir yanıt vardı: KAÇ!
"Luke," diye hırladı Thalia. "Bırak onu gitsin.
Luke güç bela gülümsedi, yüzü solmuştu. Durumu üç gün önce onu başkentte gördüğümden bu yana daha da kötüleşmişti. "Bu General'e kalmış Thalia. Ama seni yeniden görmek güzel."
Thalia ona tükürdü.
General kıkırdayarak güldü. "Eski dostluk buraya kadarmış. Ve sen, Zoe. Çok uzun zaman oldu. Benim küçük hainim nasıl bakalım? Seni öldürmek bana keyif verecek."
"Yanıt verme," dedi Artemis inleyerek. "Ona meydan okuma."
"Bir saniye," dedim. "Sen Atlas mısın?"
General bana şöyle bir baktı. "Demek kahramanların en aptalı bile en sonunda yanıtı buldu. Evet, ben Atlas'ım, Titanların generaliyim ve tanrılara dehşet saçan titanım. Tebrikler. Seni birazdan öldüreceğim, ama önce şu zavallı kızla işimi bitireyim."
"Zoe'ye zarar veremeyeceksin," dedim. "Sana izin vermeyeceğim."
General dudak bükerek güldü. "Karışmaya hakkın yok, küçük kahraman. Bu aile meselesi."
Kaşlarımı çattım. "Aile meselesi mi?"
"Evet," dedi Zoe kederle. "Atlas benim babam."
255
BÖLÜM ON YEDİ
BİRKAÇ MİLYONCUK KİLO ALIYORUM
En korkunç şey şuydu: irsi benzerliği görebiliyordum. Atlas'ta da Zoe'deki o aynı asil çehre, Zoe bazen çok kızgın olduğunda yüzüne yerleşen o aynı soğuk ve mağrur ifade vardı. Gerçi Atlas binlerce kez daha şeytani gözüküyordu. Aslında Zoe'de nefret ettiğim her şeyin hepsi ondayken, sevdiğim şeylerin hiçbiri onda yoktu.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Artemis'i bırak," dedi Zoe inalla.
Atlas zincirlenmiş tanrıçaya yürüyüp yaklaşü. "Belki de göğü onun sırtından almak istersin o halde? Lütfen buyur."
Zoe konuşmak için ağzını açınca Artemis araya girdi: "Hayır! Sakın kabul etme Zoe! Seni bundan men ederim."
Atlas yılışık yılışık sırıttı. Artemis'e doğru eğildi ve yüzüne dokunmaya çalıştı ama tanrıça elini ısırdı, az kalsın parmaklarını da koparıyordu.
"Hahahaa!" dedi Atlas kıkırdayarak. "Gördün mü kızım? Tanrıça Artemis yeni işini sevdi. Sanırım her Olimposluya sırayla taşıtmalıyım göğü. Hele bir Tanrı Kronos yeniden hüküm sürsün, burası sarayımızın merkezi olacak. Şu güçsüzlere alçakgönüllülük nedir öğreteceğiz."
Annabeth'e baktım. Umutsuzca bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Kafası ile Luke'u işaret ediyordu. Ama ne dediğini anlamadığımdan, tek yapabildiğim bakışlarına kar-
256
şılık vermekti. Daha önceden fark etmemiştim ama Annabeth'te bazı şeyler cidden değişmişti. Sarıya kaçan saçlarına kırlar düşmüştü.
"Göğü sırtlamaktan," diye fısıldadı Thalia, sanki zihnimi okumuştu. "O ağırlığı yüklenmek canını alabilirdi."
"Anlamıyorum," dedim. "Artemis neden göğü yere bırakmıyor?"
Atlas kahkahalara boğuldu. "Ufaklık, kafan ne kadar az çalışıyor. Gökle yer ilk burada kavuştu. Uranüs ve Gaia önce kudretli çocuklarını, Titanları ilk buraya bıraktı. Gök hâlâ yeri kucaklamaya çalışıyor burada. Birisi onları ayırmalı, aksi halde burayı yerle bir ederler. Dağ anında dümdüz olur, dağı da yüzlerce fersah içerisindeki her bölge izler. Bu yükü sırtlandın mı kaçış yok; taşıyacaksın." Atlas gülümsedi. "Tabii, birisi senden yükü alırsa, o zaman başka."
Bize yaklaştı, Thalia'yı ve beni inceledi. "Demek bu çağın en iyi kahramanları bunlar ha? Sinek vızıltısı."
"Dövüş bizimle," dedim. "O zaman görürsün gününü."
"Tanrılar sana hiçbir şey öğretmedi mi çocuk? Bir ölümsüz sıradan bir ölümlüyle doğrudan savaşmaz. Asaletimize yakışır mı böylesi aşağılık bir iş? Benim yerime Luke ezecek seni."
"Demek sen de korkağın tekisin," dedim.
Atlas'ın gözleri nefretle parıldadı. Zor da olsa dikkatini Thalia'ya verdi.
"Sıra sana gelince Zeus kızı, belli ki Luke senin hakkında epey yanılmış."
"Yanılmadım," dedi Luke güç bela. Son derece güçsüz görünüyordu, ağzından her sözcüğü zorlanarak, acı çekerek çıkartıyordu. Ondan o kadar nefret etmeseydim, Luke için üzülebilirdim. "Thalia, hâlâ bize katılabilirsin. Ophio-
257
taurus'u çağır. Sana gelecek. Bak!"
Elini salladı ve yanımızda su dolu bir havuz belirdi. Kara mermerlerle çevrelenmiş bu yuvarlak havuz, Ophio-taurus'un sığabileceği kadar büyüktü. Bessie'yi o havuzun içinde görebiliyordum. Aslında ne kadar bunu düşünürsem, Bessie'nin möölemesini duyabilecek gibi oluyordum.
Sakın bunu düşünme! Birden Kıvırcık'ın sesi zihnimde belirdi: duygubağı! Hissettiklerini hissedebiliyordum. Paniğe kapılmak üzereydi. Bessie'yi kaybediyorum. Düşüncelerini engelle!
Kafamın içini bomboş yapmaya çalıştım. Basketbol oyuncularını, kaykayları, annemin dükkanındaki türlü türlü şekerleri düşünmeye çalıştım. Yani, Bessie haricindeki her şeyi.
"Thalia, Ophiotaurus'u çağır," dedi Luke ısrarla. "Tanrılardan da kudretli olacaksın."
"Luke..." Thalia'nın sesi kederliydi. "Sana ne oldu?"
"Konuştuğumuz onca şeyi unuttun mu? Hani tanrılara lanet okuduğumuz zamanları? Babalarımız bizim için hiçbir şey yapmadı. Dünyaya hükmetmeye hakları yok!"
Thalia hayır anlamında kafasını salladı. "Annabeth'i serbest bırak. Bırak gitsin."

"Bana katılırsan," diye bir yemine başladı Luke "her şey eskisi gibi olacak. Üçümüz beraber olacağız. Daha iyi bir dünya için savaşacağız. Lütfen Thalia, eğer kabul etmezsen... "
Sesi cılızlaştı. "Bu benim son şansım. Eğer kabul etmezsen diğer yola başvuracak. Lütfen."
Ne demek istediğini anlamasam da sesindeki korku yeterince gerçekti. Luke'un tehlikede olduğuna inandım. Yaşamı, Thalia'yı davasına katmaya bağlıydı. Ve sanırım Thalia da
258
buna inanacaktı.
"Yapma Thalia," diyerek Zoe onu uyardı. "Onlarla dövüş-meliyiz."
Luke yeniden elini salladı ve bir ateş belirdi. Bu tıpkı kamptaki gibi bronz bir mangaldan tüten ateşti: kurban ateşi.
"Thalia," dedim. "Hayır."
Luke'un arkasındaki altın lahit parıltılar saçmaya başladı. Bir yandan etrafımızı saran siste çeşitli görüntüler belirdi: Kara mermer duvarlar yükseliyor, harabeler eksiksiz yapılara dönüşüyor, etrafımızda dehşetengiz ama güzel bir saray yükseliyordu. Korku ve gölgelerden oluşan bir saraydı bu.
"Othyrs Dağı'nı tam burada kuracağız," diye söz verdi Luke, sesi o kadar zorla çıkıyordu ki neredeyse kendi sesi değildi. "Bir kez daha Olimpos'tan daha kudretli, daha yüce olacak. Bak Thalia. Biz zayıf değiliz."
Okyanusa işaret etti ve yüreğim sıkıştı. Prenses Andromeda'nın demir attığı sahilden yukarı, dağın yamacında ilerleyen muazzam bir ordu vardı. Drakonlar, Laistrygonia-lılar, canavarlar, melezler, cehennem tazıları, harpyalar ve adlarını

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

bile bilmediğim türlü şey. Tüm gemiyi boşaltmış olmalılardı çünkü geçen yaz gördüğümden daha fazlası, yüzlercesi vardı. Ve bize doğru yürüyorlardı. Birkaç dakika içinde burada olacaklardı.
"Bu yalnızca sonradan olacakların tadını almanız içindi," dedi Luke. "Yakında Melez Kampı'nı basmaya hazır olacağız. Ve ondan sonra da Olimpos'un ta kendisini. Tek gereken senin yardımın."
Dehşet verici bir an boyunca Thalia tereddüt etti. Luke'a baktı, gözlerinden acı çektiği okunabiliyordu, sanki dünyada tek istediği ona inanabilmekti. Sonra mızrağını kaldırdı. "Sen
259
Luke değilsin. Artık seni tanıyamıyorum."
"Evet, tanıyorsun Thalia," dedi Luke yalvarırcasına. "Lütfen. Beni... Onu seni yok etmeye zorlama."
Vakit yoktu. Ordusu tepeye vardığında ezilecektik. Annabeth'in gözlerine baktım yine. Kafasını salladı.
Thalia'ya ve Zoe'ye de baktım; böyle dostlar olduktan sonra, dövüşerek ölmek dünyanın en kötü şeyi sayılmazdı.
"Şimdi!" dedim.
Hep beraber hücum ettik.
Thalia doğruca Luke'a saldırdı. Kalkanı o kadar güçlüydü ki ejder-kadın muhafızlar altın lahdi düşürerek korku içinde kaçıştılar ve Luke'u tek başına bıraktılar. Ama hastalıklı haline karşın Luke hâlâ hızlı kılıç kullanıyordu. Vahşi bir hayvan gibi kükredi ve karşı saldırıya geçti. Adı Arkadan Bıçaklayan olan kılıcıyla Thalia'nm kalkanını karşıladı, aralarında şimşekten oluşan bir küre patladı ve havayı sarı güç filizleri ile kızarttı.
Bana gelince, ben de hayatımdaki en aptalca şeyi yaptım ki hayatımda bugüne dek yaptıklarımı düşünürseniz, cidden aptalca bir şey olduğu ortada: Titan Tanrı Atlas'a saldırdım.
Ona yaklaşırken bana gülüyordu. Ellerinde devasa bir cirit belirdi. İpek takım elbisesi eriyip tam bir Yunan savaş zırhına dönüştü. "Gel bakalım o zaman!"
"Percy!" dedi Zoe. "Dikkat et!"
Beni neye karşı uyardığını biliyordum. Kheiron bana uzun zaman önce söylemişti. Ölümsüzler kadim yasalarca kısıtlanır. Diğer yandan kahramanların bazı ayrıcalıkları var. İstedikleri yere gider, istediklerine meydan okurlar, tabii bunu yapabilecek kadar cesur ve güçlü oldukları sürece. Ne var ki ben bir kere saldırdıktan sonra Atlas bana istediği gibi,
260
tüm kudretiyle saldırmakta özgürdü.
Kılıcımı savurdum, Atlas da ciridinin sapıyla beni yana savurdu. Havada uçtum ve kara bir duvara çarptım. Duvar artık Sis'ten yapılma değildi. Tuğla üstüne tuğla birikiyor, saray yükseliyordu. Gerçeğe dönüşüyordu.
"Budala!" Zoe'nin oklarından birini yana savururken Atlas neşeyle haykırdı. "Sırf o önemsiz savaş tanrısına meydan okudun diye bana karşı durabileceğini mi sandın?"
Ares'ten bahsedince sanki içim titredi. Sersem halimden kurtuldum ve tekrar hücuma geçtim. O su havuzuna vara-bilseydim, gücümü ikiye katlayabilirdim.
Ciridin ucu bir orak gibi bana savruldu. Dalgakıran'ı kaldırdım, planım ciridin sapını kılıcımla kesmekti ama kolum kurşun gibi ağırlaşmıştı. Kılıcım bir anda bir ton ağırlığına ulaşmıştı sanki.
Ve uzun zaman önce Los Angeles sahilinde Ares'in beni uyardığını hatırladım: en çok ihtiyaç duyduğun anda kılıcın seni yarı yolda bırakacak.
Şimdi olmasın! diye yalvarsam da faydası yoktu. Eğilmeye çalıştım ama cirit göğsüme vurdu ve bez bebek gibi beni havaya uçurdu. Yere çarpınca başım dönmeye başladı. Ayağa kalktım ve hâlâ göğün ağırlığı altında ezilmekte olan Artemis'in ayaklarının dibinde olduğumu gördüm.
"Kaç oğlum," dedi bana. "Kaçmalısın!"
Atlas ağır ağır bana doğru geliyordu. Kılıcım ortalıkta değildi. Uçurumun kenarına yuvarlanmıştı. Tekrar cebimde belirebilirdi, birkaç saniye beklesem yeterdi ama artık bir önemi yoktu. O zamana dek ölmüş olurdum. Luke ve Thalia iki iblis gibi dövüşüyorlardı, etraflarında şimşekler çakıyordu. Annabeth yerdeydi, ellerini kurtarmak için boş yere uğraşıyordu.
261
"Geber, seni küçük kahraman," dedi Atlas.
Beni delik deşik etmek için ciridini kaldırdı.
"Hayır!" diye haykırdı Zoe ve Atlas'ın zırhının koltuk altında bir anda gümüş oklar çiçek açtı.
"AHHHHH!" diye kükredi atlas ve kızına döndü.
Elimle cebimi yokladım, Dalgakıran geri dönmüştü. Kılıcım olsa bile Atlas'la baş edemezdim. Kehaneti hatırladım. Biri katlanacak Titan'ın Laneti'ne. Atlas'ı yenmeyi umamazdım. Ama şansı olabilecek başka bir kişi vardı.
"Gök," dedim tanrıçaya. "Onu bana ver."
"Hayır oğlum," dedi Artemis. Alnına cıva misali metalik terler dolmuştu. "Ne istediğini bilmiyorsun. Seni ezer!"
"Annabeth tutmuştu ama!"
"Zor kurtuldu. Onda gerçek avcı ruhu var. Sen çok dayanamazsın."
Yanıtını uzun uzun dinlemek için beklemedim. Dalgakıran'ı çıkarttım ve zincirlerini koparttım. Sonra onun yanına adım attım ve tek dizimin üstüne ağırlığımı verip, ellerimi yukarı kaldırarak soğuk ve ağır bulutlara dokundum. Bir an

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

için Artemis'le beraber tuttuk göğü. Hayatımda tuttuğum en ağır şeydi bu, sanki binlerce kamyonun altında eziliyordum. Acıyı düşünmemeye çalıştım, derin derin nefes aldım. Bunu yapabilirim.
Sonra Artemis ağırlığın altından kalktı ve ben tek başıma tutmaya başladım.
Sonrasında bunun nasıl bir şeye benzediğini defalarca açıklamaya çalıştıysam da başaramadım.
Bedenimdeki her kas alev almış gibiydi. Kemiklerim eriyordu sanki. Çığlık atmak istiyordum ama ağzımı açacak gücüm yoktu. Gitgide aşağıya inmeye, toprağa çökmeye başladım. Göğün ağırlığı beni eziyordu.
262
Mücadele et! Kıvırcık'ın sesi zihnimde yankılanıyordu. Asla vazgeçme.
Nefes almaya dikkatimi verdim. Birkaç saniye daha göğü yukarıda tutabilirdim. Buraya gelebilelim diye canını feda eden Bianca'yı düşündüm. O bunu yapabildiyse, ben de göğü tutabilirdim.
Gözlerim bulandı. Her şey hafifçe kızıl renge dönmüştü. Arada bir savaşı görebiliyordum ama her şeyi net göremiyordum. Tepeden tırnağa uzanan savaş zırhını kuşanmış Atlas, ciridini dürtüyor, dövüşürken delice gülüyordu. Artemis bulanıklaşmış, hızla hareket eden gümüş bir savaşçıya dönüşmüştü. Her biri kolunun boyunda iki tane avcı bıçağı tutuyordu ellerinde ve inanılmaz bir zarafetle sıçrayıp eğilerek Titan'a vahşice savuruyordu bıçaklarını. Her manevrasında şekil değiştiriyor gibiydi. Bir kaplan oluyordu bir ceylan, bir ayı oluyordu bir şahin. Belki de ateşi fırlamış beynim yüzümden böyle görüyordum. Zoe babasına ok fırlatıyor, zırhının boşluklarını hedef alıyordu. Her bir ok hedefini bulduğunda Atlas acıyla kükrüyor ama eninde sonunda hepsi bir arı iğnesi kadar etkili oluyordu. Sadece daha da çılgına dövüşüyor ve savaşmaya devam ediyordu.
Thalia ve Luke mızrağı kılıca vuruyordu, hâlâ şimşekler şavkıyordu etraflarında. Thalia, Luke'u kalkanının dehşet haresi ile köşeye sıkıştırdı. Luke bile etkileniyordu kalkandan. Geri çekildi; öfkeyle kıvranmaya, kükremeye başladı.
"Pes et!" diye bağırdı Thalia. "Beni asla yenemezsin Luke."
Luke dişlerini gösterdi. "Göreceğiz eski dostum."
Yüzümden aşağı ter boşaldı. Ellerim kayganlaştı. Omzumun dili olsa, acı içinde haykıracaktı. Sanki omurlarımın hepsi bir kaynakla birbirine kaynatılıyordu.
263
Atlas ilerledi, Artemis'i bastırıyordu. Artemis hızlıydı ama Atlas'ın kudretinin önüne geçmek mümkün değildi. Ciridi bir saniye önce Artemis'in olduğu toprağa saplanıyor ve yerde, kayalarda delikler açılıyordu. Yerde oluşan deliklerden atlıyor, Artemis'i takip ediyordu. Artemis onu bana doğru getiriyordu.
Hazır ol, dedi Artemis zihnimde.
Acıdan düşünme yetimi kaybetmek üzereydim. Sanırım şöyle bir yanıt verdim: Ahhhhhhh... offffffffffffffff.
"Bir kız için iyi dövüşüyorsun," dedi Atlas gülerek. "Ama bana denk değilsin."
Ciridinin ucuyla sahte bir hamle yaptı, Artemis eğildi. Numara yaptığını fark etmiştim. Atlas'ın ciridi döndü ve Artemis'in ayaklarını yerden kesti. Artemis yere düşünce Atlas ciridini kaldırıp tanrıçayı öldürmek için ciridin ucunu ona hedefledi.
"Hayır!" diye haykırdı Zoe. Babasıyla Artemis'in arasına sıçradı ve Titan'ın tam alnının çatına bir ok savurdu ve ok bir tekboynuzlu at boynuzu gibi oraya yerleşti. Atlas hiddetle kükredi. Kızın elinin tersiyle bir kenara savurdu, kara kayaların üzerine uçtu Zoe.
Zoe'ye haykırmak, yardımına koşmak istiyordum; ama ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Zoe'nin nereye düştüğünü bile görmemiştim. Sonra Atlas yüzünde bir zafer ifadesi ile Artemis'e döndü. Artemis yaralanmış gibiydi. Ayağa kalkmadı.
"Yeni savaşta dökülen ilk kan," dedi Atlas şişinerek. Ve ciridi ona saplamak üzere indirdi.
Artemis sanki düşünce hızıyla Atlas'ın ciridini sapından yakaladı. Ciridi hemen yanındaki toprağa vurdu ve sapını bir manivela gibi kullanarak ciridi çekti. Çekerken Titan Tann'ya
264
bir tekme savurdu ve onu tepesinden uçurdu. Titanın tepeme doğru geldiğini görünce sonra neler olacağını anladım. Göğü tutan ellerimi gevşettim ve Atlas yanıma düşünce göğü tutmayı kestim. Ağırlık aşağı gelince yana kaydım ve ölmemek için yuvarlanmaya başladım.
Göğün ağırlığı Atlas'ın sırtında düştü, neredeyse onu yerde dümdüz yapıyordu. Ama Atlas en sonunda dizleri üstünde doğrulmayı becerdi, onu ezmekte olan göğün ağırlığından kurtulmaya çalışıyordu. Ama çok geçti.
"Hayııır!" O kadar kuvvetli bir haykırıştı ki bu, dağ sallandı. "Yine mi, hayııır!"
Atlas o eski yükün altına kısılmıştı.
Doğrulmaya çalıştım ama tekrar düştüm, çektiğim acı beni sersemleştirmişti. Bedenim sanki tepeden tırnağa yanıyordu. Thalia, Luke'u bir uçurumun kenarına geriletmişti ama altın lahdin yanı başındaki savaş hiç durmadan devam ediyordu. Thalia'nın gözlerine yaşlar dolmuştu. Luke'un göğsündeki bir yaradan kanlar boşalıyordu, soluk yüzü kan ter içindeydi. Thalia'ya atıldı ve Thalia kalkanıyla Luke'a çarpıp onu itti. Luke'un kılıcı elinden dönerek kurtuldu ve kayalarda çınlayarak sekti. Thalia mızrağının ucunu Luke'un boğazına dayadı.
Bir an için çıt çıkmadı.

"Eee?" diye sordu Luke. Gizlemeye çalışsa da sesinden korktuğu belli oluyordu.
Thalia kapıldığı hiddetten ötürü titriyordu.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Arkasından düşe kalka Annabeth geldi, en sonunda bağlarından kurtulmuştu. Yüzünde morluklar vardı ve kir pas içindeydi. "Onu öldürme!"

"O bir hain," dedi Thalia. "Hain!"
O şaşkınlık halindeyken Artemis'in artık yanımda olmadığının zor da olsa farkına vardım. Zoe'nin düştüğü kara kayalara doğru koşmuştu.
"Luke'u geri götürelim," diye yalvardı Annabeth. "Olimpos'a. Onun... faydası dokunabilir."
"İstediğin bu mu Thalia?" dedi Luke küçümseyen bir ifadeyle. "Olimpos'a zaferle dönmeyi mi istiyorsun? Babanı mutlu mu edeceksin?"
Thalia bir an tereddüde düştü, o sırada Luke çaresizce bir hamleyle kızın mızrağını tutmaya çalıştı.
"Hayır!" diye bağırdı Annabeth. Ama çok geçti. Thalia hiç ne olacağını düşünmeden Luke'u tekmeleyip itti. Luke dengesini kaybetti, yüzüne bir dehşet ifadesi kondu ve aşağı uçtu.
"Luke!" diye bağırdı Annabeth.
Uçurumun kenarına koştuk. Altımızdaki Prenses Andromeda ordusu hayrete düşüp durmuştu. Luke'un kayalarda kırıklar içinde yatan bedenine bakakalmışlardı. Luke'tan ne kadar nefret edersem edeyim, onu bu şekilde görmeye yüreğim elvermiyordu. Hâlâ yaşadığına inanmak istiyordum ama bu mümkün değildi. En az on beş metre düşmüştü ve kımıldamıyordu.
Devlerden biri başını kaldırdı ve kükredi: "Öldürün onları!"
Thalia kederden kaskatı kesilmişti, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bir cirit dalgası başımızın üzerinden geçerken onu geriye çektim. Yanından geçerken yükselen Atlas'ın lanetlerini ve tehditlerini duymazdan geldik.
"Artemis!" diye bağırdım.
Tanrıça başını kaldırıp baktı, yüzü en az Thalia'nınki gibi

keder içerisindeydi. Zoe tanrıçanın kollarında yatıyordu. Nefes alıyordu. Gözleri açıktı. Ama yine de...
"Yara zehir kapmış," dedi Artemis.
"Atlas onu zehirlemiş mi?" diye sordum.
"Hayır," dedi tanrıça. "Atlas değil."
Zoe'nin böğründeki yarayı gösterdi Artemis. Ejderha Ladon ısırınca açılan yarayı neredeyse unutmuştum. Yara, Zoe'nin söylediğinden de kötü durumdaymış meğer. Yaranın hali bakılmayacak gibiydi. Zaten gücünü emen korkunç bir yaraya karşın babası ile savaşa atılmıştı Zoe.
"Yıldızlar," diye fısıldadı Zoe. "Onları göremiyorum."
"Nektar ve ambrosia," dedim. "Haydi! Biraz bulup yedirip, içirmeliyiz."
Kimse kımıldamadı. Hava kederle ağırlaşmıştı. Kronos'un ordusu tam tepenin altındaydı. Artemis bile kımıldayamayacak kadar şoke olmuştu. Tam orada mahşere tutulacakken, tuhaf bir vızıltı sesi işittim.
Canavar ordusu tam tepeyi aşacakken bir Sopwith Devesi gökten dalışa geçti.
"Kızımdan uzaklaşın!" diye aşağı seslendi Dr. Chase ve uçağın makineli tüfekleri bir anda can buldu, zemine biber döker gibi kurşun yağdırdı ve tüm canavar ekibini korkutup dağıttı.
"Baba?" diye bağırdı Annabeth, duruma inanamıyordu.
"Kaçın!" diye bağırarak karşılık verdi babası, çift kanatlı uçağı yanımızdan geçip giderken sesi de cılızlaştı.
Bu Artemis'i daldığı kederden çıkarttı. Antika uçağa baktı, uçak da bu sırada bir başka bombardıman için dönmeye başlamıştı.

"Cesur bir adammış," dedi Artemis, isteksizce bir kabullenmeyle. "Haydi. Zoe'yi buradan uzaklaştırmalıyız."

Av borusunu dudağına götürdü, borunun tiz ve temiz sesi Marin Vadisi'nin aşağısında yankılandı. Zoe'nin gözleri hızla açılıp kapanıyordu.
"Dayan Zoe," dedim ona. "Her şey yoluna girecek!"
Sopwith Devesi tekrar dalışa geçti. Birkaç dev cirit fırlattı, hatta bir tanesi uçağın kanatlarının arasından geçti ama makineli tüfekler alev saçtı. Hayretle Dr. Chase'in nasıl olduğu bilinmez bir şekilde kurşunlarının ilahi bronzdan yapılmış olduğunu fark ettim. Makineli tüfeğin ilk kez boşalmasıyla beraber yılan kadınların ön safları çığlık çığlığa bağrışarak sülfürümsü sarı toza dönüştüler.
"İşte... benim babam!" dedi Annabeth hayretle.
Babasının uçak kullanışını takdir etmeye vaktimiz yoktu. Devler de, yılan kadınlar da şaşkınlığı üzerlerinden atmışlardı. Dr. Chase'in başı yakında belaya girecekti.
Tam o sırada ay ışığı parlaklaşti ve gökte gümüş bir araba belirdi, arabayı da hayatımda gördüğüm en güzel geyikler çekiyordu. Araba tam yanımıza kondu.
"Atlayın," dedi Artemis.
Annabeth, Thalia'yı arabaya çıkartmama yardım etti. Sonra Zoe'yi alması için Artemis'e yardım ettim. Zoe'yi bir battaniyeye sararken, Artemis dizginleri çekti ve araba dağdan dümdüz yukarı son hızla uçtu.
"Noel Baba'nın arabasına benziyor," dedim fısıltıyla, hâlâ acıdan zihnim bulanıyordu.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Artemis ancak bir süre sonra bana döndü. "Hakikaten, değil mi genç melez? Sen o efsane nereden çıktı zannediyordun?"
Bizim de güvende olduğumuzu gören Dr. Chase çift kanatlı uçağını döndürdü ve şeref kıtası gibi peşimizden gelmeye başladı. Olabilecek en tuhaf manzaraydı herhalde bu,

hatta acayiplikleri ile meşhur Körfez Bölgesi için bile öyleydi galiba: bir Sopwith Devesi'nin eşliğinde, geyiklerin çektiği gümüş bir uçan araba.
Altımızda, Tamalpais Dağı'nın tepesinde toplaşan Kronos ordusu öfkeyle kükredi. Ama içlerindeki en güçlü ses, Atlas'ın sesiydi. Göğün ağırlığı altında kıvranırken, tanrılara avazı çıktığı kadar lanetler okuyordu.

BÖLÜM ON SEKÎZ 2İS
BÎR DOST ELVEDA DÎYOR
Gece çökerken Crissy Hava Meydanı'na indik."
Dr. Chase, Sopwith Devesi'nden iner inmez Annabeth ona koştu ve sımsıkı sarıldı. "Baba! Uçtun... Onları vurdun... Tanrılar aşkına! Gördüğüm en harikulade şeydi!"
Babası utandı, kızardı. "Eh, orta yaşlı bir ölümlü için fena değil herhalde."
"Ama o ilahi bronz kurşunlar! Onları nereden buldun?"
"Ha? Tamam. Virginia'daki odanda ciddi miktarda melez silahı bırakmıştın. Sen... gitmeden önce."
Annabeth başını eğdi, utanmış gibiydi. Dr. Chase'in "kaçmadan önce dememek için oldukça dikkat ettiğini fark ettim.
"Onları eritip fişeklik yapmayı denedim," diye devam etti. "Ufak bir deney işte."
Sanki önemli bir şey değilmiş gibi söylüyordu ama gözlerinin içi parlıyordu. Birden Athena'nın, Zanaat ve Bilgelik Tanrıçası'nın bir zamanlar bu adama aşık olduğunu hatırladım. Bu adamın içinde kusursuz bir deli bilim adamı vardı.
"Baba..." Annabeth sözünün devamını getiremedi.
"Annabeth, Percy," diyerek Thalia araya girdi. Sesinde bir telaş vardı. O ve Artemis, Zoe'nin yanına diz çökmüşler, avcının yaralarını sarıyorlardı.

Annabeth'le beraber onlara yardıma koştuk ama yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Yanımızda ne ambrosia vardı ne de nektar. Sıradan ilaçların da bir faydası olmayacaktı. Karanlık çökmüştü ama Zoe'nin yaralarının iyi olmadığını görebiliyordum. Titriyordu ve etrafındaki o belli belirsiz hare soluyordu.
"Onu sihirle iyileştiremez misiniz?" diye sordum Artemis'e. "Yani... ne de olsa siz bir tanrıçasınız."
Artemis'in içinde bir sıkıntı var gibiydi. "Hayat kırılgandır Percy. Kaderler ipini kesmeye karar vermişse, elimden gelĞcek bir şey yok. Ama deneyebilirim."
Elini Zoe'nin böğrüne koymaya çalıştı. Ama Zoe tanrıçayı bileğinden kavradı. Tanrıçanın gözlerine baktı ve karşılıklı bir anlayışa ulaştılar sanki.
"Ben... size iyi hizmet ettim mi?" diye fısıldadı Zoe.
"Hep şeref verdin," dedi Artemis yumuşak bir sesle. "Hizmetkarlarımın en iyisiydin."
Zoe'nin yüzüne bir rahatlama geldi. "Dinleneceğim. En sonunda."
"Zehri iyileştirmeyi deneyebilirim, cesur çocuğum."
Ama o an, Zoe'yi öldürenin yalnızca zehir olmadığını anladım; babasının son darbesiydi. Zoe ta başından beri Kahin'in ona söylediği kehanetin anlamını bilmişti: babasının eliyle ölecekti. Yine de bu görevi üstlenmişti. Beni kurtarmayı seçmişti ve Atlas'ın öfkesi onun içini parçalamıştı.
Thalia'ya baktı ve elini tuttu.
"Tartıştığımız için çok üzgünüm," dedi Zoe. "Birer kız kardeş olabilirdik."
"Benim hatam," dedi Thalia, gözlerini kırpıştırıyordu sürekli. "Luke, kahramanlar, erkekler... Hepsinde haklıydın."

"Belki de tüm erkekler öyle değildir," dedi Zoe fısıltıyla. Bana güçlükle gülümsedi. "Kılıç hala sende mi Percy?"
Konuşamıyordum. Ama Dalgakıran'ı çıkarttım ve dolmakalemi eline koydum. Tatminkar bir ifadeyle onu kavradı.
"Doğruyu söyledin sen Percy Jackson. Senin... Herkül'le alakan yok. Bu kılıcı taşımandan şeref duyuyorum."
Tüm bedeni titredi.
"Zoe... " dedim.
"Yıldızlar," dedi fısıltıyla. "Yeniden yıldızları görüyorum, leydim."
Artemis'in yanaklarından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. "Evet, cesur çocuğum. Bu gece çok güzeller."
"Yıldızlar," dedi Zoe yine. Gözleri gece göğüne sabitlen-mişti. Ve bir daha da hareket etmedi.
Thalia başını eğdi. Annabeth hıçkırıklara boğuldu, sonra yutkunup ağlamayı kesti, babası ellerini onun omzuna koydu.
Artemis'in ellerini Zoe'nin ağzının üstüne kapamasını, antik Yunan dilinde bir şeyler söyleyişini izledim. Zoe'nin dudaklarından gümüş renkli, incecik bir duman süzüldü ve tanrıça onu eliyle yakaladı. Zoe'nin bedeni parıl-dadı ve kayboldu.
Artemis doğruldu, bir tür dua etti, kapalı avcuna nefesini üfledi ve sonra acundaki gümüş tozu göğe saçtı. Tozlar parıl-dayarak uçuştu ve kayboldu.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Bir süre farklı bir şey göremedim. Sonra Annabeth'in hayretten nefesi kesildi. Göğe bakınca, yıldızların daha da parladığını gördüm. Daha önce fark etmediğim bir şekil oluşturmuşlardı: bir kız çocuğuna benzeyen parlak bir takım yıldız; elinde yayla, gökte koşuyordu. '
"Dünya seni şereflendirsin avcım," dedi Artemis. "Sonsuza dek yıldızlarda yaşa."
272
Veda etmek çok zordu. Kuzeyde, Tamalpais Dağı'nın tepesinde hâlâ şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Artemis o kadar hüzünlenmişti ki gümüş renkli, titrek bir hare saçıyordu. Bu beni endişelendiriyordu. Çünkü birden kendini kaybedip tam ilahi bedenine dönüşse, ona baktığımız an atomlarımıza ayrılırdık.
"Hemen Olimpos'a gitmeliyim," dedi Artemis. "Sizi yanımda götüremeyeceğim ama yardım yollayacağım."
Tanrıça elini Annabeth'in omzuna koydu. "Cesaretinin dengi yok kızım. En doğrusu neyse onu yaparsın sen."
Sonra meraklı bir ifadeyle Thalia'ya baktı, sanki Artemis bu Zeus'un ufak kızı hakkında ne yapacağını bilmiyordu. Thalia bir süre başını kaldırıp bakmaktan çekindi ama sonra bir şey onu zorladı ve Tanrıça'nın gözlerine baktı. Aralarında ne geçti bilmem ama Artemis'in bakışları anlayışla yumuşadı. Sonra da bana döndü.
"İyi iş çıkarttın," dedi. "Bir erkek için."
İtiraz etmek istiyordum. Ama sonra bana ilk kez "oğlan" demediğini fark ettim.
Arabasına bindi Artemis ve araba parlamaya başladı. Gözlerimizi kaçırmak zorunda kaldık. Gümüş renkli bir ışık parlaması oldu ve Tanrıça gözden kayboldu.
"Pekala," dedi Dr. Chase iç geçirerek. "Çok etkileyiciydi Artemis; gerçi hâlâ Athena'yı tercih ettiğimi söylemeliyim."
Annabeth ona döndü. "Baba. Ben...özür dilerim..."
"Şşşt..." Babası onu kucakladı. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap canım. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."
Dr. Chase'in sesi hâlâ biraz titriyordu ama yine de Annabeth içten bir şekilde gülümsedi.
Sonra kocaman kanatların çırpma sesini duydum. Sisin
273
arasında üç tane pegasus indi: İki beyaz ve bir tane kapkara kanatlı at.
"Kara Korsan!" diye seslendim.
Hey, patron! diye seslendi. Ben olmadan hayatta kalmayı beceriyorsun demek?
"Zor oldu," diye itiraf ettim.
Guido ve Börek de geldi.
Nabersin? diyerek diğer iki pegasus da zihnimde konuştu.
Kara Korsan bana endişeyle baktı sonra Dr. Chase'i, Thalia'yı ve Annabeth'i inceledi. Nallarımızın altında çiğnememizi istediğin şaşkınlar bunlar mı?
"Cık, değil," dedim yüksek sesle. "Bunlar dostlarım. Olimpos'a çabucak gitmemiz gerek."
Sorun değil, dedi Kara Korsan. Şu ölümlü hariç. Umarım o da gelmiyor.
Dr. Chase'in gelmeyeceği konusunda güvence verdim. Tarih öğretmeni ağzı açık bir halde pegasuslara bakıyordu.
"Büyüleyici," dedi Dr. Chase. "Böylesine manevra kabiliyeti! Atların bedenin ağırlığını dengelemek açısından kanat açıklığının faydaları ne acaba, merak ediyorum?"
Kara Korsan başını dikti. Neeee?
"Acaba İngilizler Kırım Savaşı'nda süvari alayında bu pegasusları kullansa ne olurdu?" dedi Dr. Chase, "acaba o zaman hafif süvari alayının hücumu..."
"Baba!" diyerek Annabeth araya girdi.
Dr. Chase gözlerini kırpıştırdı. Kızına baktı ve güç de olsa gülümsedi. "Kusura bakma canım. Gitmeniz gerektiğini biliyorum."
Ona son kez sarıldı, sarılmayı beceremese de samimi, iyi dileklerle dolu bir sarılıştı bu. Annabeth, Guido adındaki
274
pegasusun sırtına tırmanırken, Dr. Chase arkasından seslendi: "Annabeth. Biliyorum... Biliyorum San Francisco senin için tehlikeli bir yer. Ama lütfen hatırla, bizim evimiz senin evin. Seni her zaman koruruz."
Annabeth yanıt vermedi ama başını çevirirken gözlerinin kızardığını gördüm. Dr. Chase konuşmaya devam edecek gibiydi ama belli ki bunun iyi olmayacağını düşündü. Kederle, kızını uğurlamak için elini kaldırdı ve karanlık meydanda yorgun argın yürümeye başladı.
Thalia, Annabeth ve ben de pegasuslarımıza bindik. Hep beraber körfezin üzerinden uçtuk ve doğudaki tepelere doğru kanat vurduk. Çok geçmeden arkamızdaki San Francisco, yalnızca parıldayan bir hilale dönüşmüştü, arada bir de kuzeyde bir şimşek çakıyordu.
Thalia o kadar yorgundu ki Börek'in sırtında uyuya kaldı. Havada uyuyakalmak için çok yorgun olmak gerektiğini biliyordum, hem de yükseklik korkusu vardı. Ama dert etmesi gereken çok bir şey yoktu. Onun bindiği pegasus rahatlıkla uçabiliyordu, sırtındaki Thalia düşmesin diye de arada bir kendi konumunu ayarlıyordu.
Annabeth'le yan yana uçuyorduk.
"Baban çok havalı bir adammış," dedim ona.
Yüzündeki ifadeyi göremiyordum, hava çok karanlıktı. Kaliforniya çok geride kalmıştı kalmasına ama arkasına dönüp bakıyordu.
"Sanırım öyle," dedi. "Onca yıldır tartışıp duruyoruz."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Evet, bahsetmiştin."
"Bu konuda yalan söylediğimi mi düşündün?" Sanki meydan okur gibiydi ama çok da ciddi değildi, sanki kendisine soruyordu bu soruyu.
275
"Yalan söylüyorsun demedim. Sadece... iyi birine benziyor. Üvey annen de öyle. Belki de, eh, sen son gördüğünden beri daha havalı insanlar olmuşlardır."
Bir süre bir şey söylememekte tereddüt etti Annabeth. "Hâlâ San Francisco'da yaşıyorlar Percy. Kamptan o kadar uzakta yaşayamam."
Bir soru daha gelmişti aklıma ama sormak istemiyordum. Yanıtını işitmekten korkuyordum. Ama yine de soruverdim. "Şimdi ne yapacaksın?"
Bir kasabanın üstünden uçtuk. Kasaba karanlıkta bir ışık adası gibiydi. O kadar hızla geçip gittik ki sanki bir uçak hızındaydık.
"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama beni kurtardığın için teşekkürler."
"Aman canım, dert değil. Dostuz biz."
"Öldüğüme inandığın oldu mu?"
"Asla."
Yine tereddüde boğuldu Annabeth. "Luke da öyle, biliyorsun. Yani... ölmedi."
Ona bakakaldım. Sıkıntıdan dolayı kafayı mı yemek üzereydi, bilmiyordum. "Annabeth, cidden kötü düştü. Hiç yolu yok..."
"O ölmedi," dedi ısrarla. "Biliyorum. Sen nasıl biliyor-duysan ben de öyle biliyorum."
Bu kıyaslama beni pek mutlu etmedi.
Şehirler altımızdan daha da hızla geçiyordu, ışık adacıkları daha da büyümüştü, derken altımızdaki tüm manzara pırıl pırıl bir halıya dönüştü. Şafak vakti yaklaşıyordu. Ufkun doğusu bozarıyordu. Ve ilerimizde, kocaman sarılı beyazlı bir ışık yayılıyordu: New York ışıkları.
Bu yeterince hızlı mı patron? dedi Kara Korsan şişine
276
şişine. Kahvaltıya fazladan saman atarsın artık canım!
"Adamımsın Kara Korsan," dedim ona. "Eee, atımsın yani."
"Luke konusunda bana inanmıyorsun," dedi Annabeth "ama onu tekrar göreceğiz. Başı dertte Percy. Kronos büyülemiş onu."
Sinir olsam da tartışacak halim yoktu. Nasıl olur da hâlâ o iğrenç herife dair bir şeyler hissedebilirdi? Nasıl olur da onun adına bahaneler üretebilirdi? Uçurumdan düşmeyi hak etmişti. Hak etmişti... evet, rahatlıkla söyleyebilirim. Ölmeyi hak etmişti. Bianca'nm aksine... Zoe'nin aksine... Luke yaşamamalıydı. Haksızlık olurdu.
"İşte orada." Thalia'nın sesiydi bu. Uyanmıştı. Manhat-tan'a işaret ediyordu ve oraya doğru zumlanıyorduk. "Başladı."
"Ne başladı?" diye sordum.
Sonra işaret ettiği yere baktım. Empire State Binası'nın tepesindeki Olimpos'un ışık adacığı; meşaleler ve mangallarla alev alev parlayan uçan bir dağ, beyaz mermer sarayları sabah güneşiyle ışımaktaydı.
"Kış gündönümü," dedi Thalia. "Tanrıların Konseyi."
277
BÖLÜM ON DOKUZ
2İS
TANRILAR BÎZÎ NASIL ÖLDÜRECEKLERÎNÎ OYLUYORLAR
Poseidon'un oğlu için uçmanın kötü olması yetmezmiş gibi, doğruca gök gürültüsü ve şimşeklerin etrafında dans ettiği Zeus'un sarayına doğru uçuyordum ki bu hayli kötüydü.
Manhattan'm tam ortasında, havada, Olimpos Dağı'nın yörüngesinde bir çember çizdik. Buraya daha önce bir kez gelmiştim, asansörle Empire State Binası'nın gizli altı yüzüncü katına çıkmıştım. Olimpos beni daha önce o kadar hayrete düşürmüşken, nasıl oluyorsa artık, bu kez daha da hayretler içerisindeydim.
Sabahın alacakaranlığında, meşaleler ve ateşler dağın yamacındaki sarayları kan kırmızısından çivit maviye, yirmi ayrı renkte parıldatıyordu. Belli ki Olimpos'ta kimse uyumuyordu. Dolambaçlı sokaklar yarı-tanrılar, doğa ruhları ve ufak tanrıcıklarla doluydu; at arabalarına yahut kiklopların taşıdığı tahtırevanlara binmişlerdi. Sanki kış burada yoktu. Çiçeklerinin hepsi açılmış bahçelerin kokusu çalındı burnuma, güller ve daha da tatlı kokulu ak nağmeleri, flütlerin müziği yükseliyordu.
Dağın tepesinde sarayların en büyüğü yükseliyordu: Tanrıların ışıldayan beyaz salonu.
Pegasuslarımız bizi dış avlunun içine, devasa gümüş kapıların önüne indirdi. Kapıya vurmak aklıma gelmeden
278
önce, kapılar kendiliğinden açıldı.
İyi şanslar patron, dedi Kara Korsan.
"Evet." Neden bilmiyordum ama içime sonumun geldiği hissi dolmuştu. Daha önce tanrıların tümünü bir arada görmemiştim. İçlerinden herhangi birisinin beni toza çevirebileceğini, birkaçının da bunu gönlünden geçirdiğini biliyordum.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Hey, geri dönmezsen, senin kulübeni ahır yapsam olur mu? Pegasusa baküm.
Aklımdan geçiverdi işte, dedi. Özür dilerim.
Kara Korsan ve arkadaşları uçup gittiler; Thalia, Annabeth ve ben yalnız kaldık. Bir süreliğine öylece saraya bakıp durduk, tıpkı Westover Kışlası'nın önünde beraberce durduğumuz gibi; tek fark aradan milyonlarca yıl geçmiş gibiydi. Ve sonra, yan yana taht odasına ilerledik.
On iki muazzam taht, ortadaki ocağın etrafına üpkı kamptaki kulübeler gibi bir U şeklinde dizilmişti. Tavan takımyıldızlarla süslüydü; en yeni takımyıldız da oradaydı. Yayını germiş avcı Zoe gökte ilerliyordu.
Tahtların tümü doluydu. Her bir tanrı ve tanrıça yaklaşık üç buçuk metre boyundaydı. Ve inanın, bir düzine süper büyük varlık gözlerini size dikti mi... Eh, buna kıyasla canavarlarla mücadele piknik yapmaya benziyor.
"Hoş geldiniz kahramanlar," dedi Artemis.
"Möööööö!"
İşte o an Bessie ve Kıvırcık'ı gördüm.
Ortadaki ocağın ateşinin yanında havada asılı duran bir su küresi vardı. Bessie su küresinin içinde keyifle yüzüyordu, yılan kuyruğunu savuruyor ve başını kürenin yanlarından, altından çıkarıyordu. Sihirli bir baloncukta yüzmenin tadını çıkarıyor gibiydi. Kıvırcık, Zeus'un tahünün
279
yanında diz çökmüştü, sanki rapor veriyor gibiydi. Ama bizi görünce dayanamadı, bağırdı: "Îyi ki buradasınız!"
Bana doğru koşmaya başladı, sonra sırtını Zeus'a dönüğünü fark etti ve izin ister gibi baktı.
"Git bakalım," dedi Zeus. Ama aslında Kıvırcık'la ilgilenmiyordu. Gök Tanrısı'nın gözleri dikkatle Thalia'yı süzüyordu.
Kıvırcık hızla koşturarak yanımıza geldi. Tanrıların hiçbiri konuşmuyordu. Kıvırcık'ın toynaklarının tak tuk sesleri mermer zeminde yankılanıyordu. Bessie su küresinden sular sıçratıyordu. Ocaktaki ateş çatırdıyordu.
Endişeyle babam Poseidon'a baktım. Onu en son gördüğüm zamanki gibi giyinmişti: plajda giyilen türden bir şort, Hawaii gömleği ve sandaletler. Kırışmış, güneşte yanmış, kara sakalı ve derin yeşil gözleri vardı. Beni tekrar görünce neler hissettiğini bilmiyordum ama gözlerinin kenarındaki kırışıklar gülümser gibiydi. Başını salladı, sanki "tamam" der gibiydi.
Kıvırcık, Annabeth'i ve Thalia'yı sıkı sıkı kucakladı. Sonra kollarımı kavradı. "Percy, Bessie ile ben buraya gelebildik! Ama onları ikna etmeniz gerek! Yapamıyorlar!"
"Neyi yapamıyorlar?" diye sordum.
"Kahramanlar," diye seslendi Artemis.
Tanrıça tahtından kayarak indi ve insan boyutuna geldi. Dev Olimposluların arasında olmaktan hiç rahatsızlık duymayan, kumral saçlı ufak bir kız çocuğu oldu. Gümüş cüppesinden parıltılar saçarak bize doğru yürüdü. Yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Sanki her adımında üstüne vuran bir ay ışığı sütunu da onunla beraber yürüyordu.
"Konsey yaptığınız işlerden haberdar edildi," dedi bize Artemis. "Othyrs Dağı'nın batıda yükselmeye başladığını
280
biliyorlar. Atlas'ın kaçmak için yaptıklarını ve Kronos'un büyüyen ordusunu biliyorlar. Oylama yapük ve harekete geçmeye karar verdik."
Tanrılar arasından fısıldaşmalar, kıpırdanmalar belirdi; sanki bu plandan hepsi hoşnut değildi ama kimse itiraz etmedi.
"Tanrım Zeus'un emriyle," dedi Artemis, "kardeşim Apollon ve ben en güçlü canavarları avlayacağız. Titanların davasına katılmadan önce onlara saldıracağız. Tanrıça Athena diğer titanların hapsoldukları çeşitli yerleri bizzat inceleyecek ve kaçmamalarını sağlayacak. Tanrı Poseidon'a da yolcu gemisi Prenses Andromeda'ya tüm öfkesini saçarak onu denizin dibine yollama izni verildi. Ve sıra sizlere gelince, kahramanlarım... "
Yüzünü diğer ölümsüzlere çevirdi. "Bu melezlerin Olimpos'a büyük hizmetleri dokundu. Burada kim bunu inkar edecek?"
Etrafındaki konseye toplanmış tanrıların yüzüne teker teker baktı. Koyu renk çizgili takım elbiseli, kara sakalı özenle inceltilmiş Zeus'un gözlerinden çatirdayarak enerji fışkırı-yordu. Yanında örülmüş gümüş saçları bir omzuna düşen, güzeller güzeli bir kadın vardı. Kadının üstünde tavus kuşu tüyleri deseninde, rengarenk bir elbise vardı. Tanrıça Hera.
Zeus'un sağında babam Poseidon duruyordu. Onun yanında ise bir bacağı çelik destek içerisinde, kafası yamru yumru, çalı gibi kahverengi sakalı olan, sakallarının ucundan da alevler parıldayan, devasa bir patates çuvalı gibi bir adam vardı: Demirhane Tanrısı, Hephaistos.
Hermes bana göz kırptı. Bugün iş adamları gibi takım elbise giymişti, bir yandan Merkür'ün asası şeklindeki cep telefonuna gelen mesajlara bakıyordu. Apollon güneş göz-
281
lüğü takmıştı, altın tahtında öne eğildi. Ipod'unun kulaklıkları kulaklarında olduğundan, konuşulanları dinlediğinden bile emin değildim ama baş parmaklarını kaldırarak aferin çekti bana. Dionisos sıkılmış gibiydi, parmaklarının arasında bir üzüm salkımı dolandırıyordu. Ve Ares de, eh, o da krom ve deri kaplı tahtında, bir yandan bir bıçak bilerken, bir yandan da bana gözleriyle ateş püskürüyordu.
Taht odasının bayanlar köşesinde, Hera'nın yanında ise yeşil cüppeler içerisinde kara saçlı bir tanrıça vardı. Elma dallarından örülmüş bir tahtta oturuyordu. Bu Ekin Tanrıçası Demeter'di. Onun yanında ise zarif beyaz bir elbise içerisinde, güzel, gri gözlü bir kadın vardı. Bu yalnızca Annabeth'in annesi, Athena olabilirdi. Onun yanındaysa Afrodit vardı, bana bilmiş bilmiş bakınca kendimi tutamadım, utançtan kızardım.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Tüm Olimposlular tek bir yerde toplanmıştı. Bu odada o kadar kudret vardı ki sarayın tümden patlamaması tam bir mucizeydi.
"Şunu demeden duramayacağım," diyerek Apollon sessizliği bozdu, "bu çocuklar iyi iş çıkarttı." Boğazını temizleyip şiir okumaya başladı: "Siz kahramanlar, başınızda defne yapraklı taçlarınız... "
"Evet, birinci sınıf işti," diyerek Hermes araya girdi, sanırım Apollon'un şiir okumasına engel olmak için konuşmaya karar vermişti. "Herkes onları atomlarına ayırmama konusunda aynı fikirde mi?"
Çekinceli birkaç el kalktı: Demeter, Afrodit.
"Bir dakika durun!" diye kükreyerek lafa girdi Ares. Thalia'ya ve bana parmağıyla işaret etti. "Bu ikisi tehlikeli. Onları buracıkta halledersek daha güvenli olacak... "
"Ares," diyerek araya girdi Poseidon, "bunlar hakiki kahramanlar. Oğlumu parçalara ayırmayacağız."
282
"Benim kızımı da," diyerek homurdandı Zeus. "Îyi iş çıkarttı."
Thalia utançtan kızardı. Gözlerini yere dikti. Nasıl hissettiğini biliyordum. Ben de normalde babamdan iltifat duymak şöyle dursun, onunla pek konuşmuyordum bile.
Tanrıça Athena boğazını temizledi ve öne eğildi. "Ben de kızımla gurur duyuyorum. Ama bu diğer ikisi güvenlik tehdidi oluşturuyor."
"Anne!" dedi Annabeth. "Nasıl böyle..."
Athena kızının konuşmasını sakin ama kararlı bir bakışla kesti. "Babam Zeus'un ve amcam Poseidon'un bir daha çocuk yapmama yeminlerini bozmuş olmaları büyük talihsizlik. Yalnızca Hades sözünü tuttu ki bu gerçek, kaderin bir cilvesi olsa gerek. Büyük Kehanet'in ne dediğini biliyoruz: Üç Büyükler'in çocukları... Thalia ve Percy gibileri yani... çok tehlikeliler. Ne kadar kalın kafalı da olsa Ares'in sözlerinde haklılık payı var."
"Doğru!" dedi Ares. "E, ama bir dakika. Sen kime..."
Ares hışımla ayağa kalkacak oldu ama beline bir emniyet kemeri gibi bir asma dalı dolandı ve onu tahta geri çekti.
"Yapma ama Ares," dedi Dionisos iç geçirerek. "Kavgayı sonraya bırak."
Ares bir lanet okudu ve asma dalını kopardı. "Konuşana da bakın. Seni ihtiyar ayyaş, cidden bu veletleri korumak mı istiyorsun?"
Dionisos yorgun bir ifadeyle eğilip bizlere baktı. "Onları sevmiyorum. Athena, sence en güvenli çözüm onları yok etmek mi?"
"Hüküm vermiyorum," dedi Athena. "Yalnızca riskli olduklarını vurguluyorum. Ne yapacağımıza Konsey karar verecek."
283
"Onlara ceza verdirtmem," dedi Artemis. "Onları ödüllendiririm ancak. Bize büyük yararı olan kahramanları yok edersek, titanlardan ne farkımız kalır? Olimpos'un adaleti buysa, istemem böyle adaleti."
"Sakinleş kız kardeşim," dedi Apollon. "Aman canım, biraz neşelenmen gerek."
"Bana kız kardeşim deme. Onları ödüllendireceğim."
"Pekala," dedi Zeus ve homurdandı. "Olur belki. Ama en azından canavarı yok etmeliyiz. Bu konuda anlaştık mı?"
Evet anlamında bir sürü kafa sallandı.
Ne dediklerini anlamak birkaç saniyemi aldı. Sonra yüreğime bir ağırlık oturdu. "Bessie? Bessie'yi mi yok edeceksiniz?"
"Mööööööö!" diyerek itiraz etti Bessie.
Babam kaşlarını çattı. "Ophiotaurus'a Bessie adını mı taktın?"
"Baba," dedim "o sadece bir deniz canlısı. Gerçekten tatlı bir deniz canlısı. Onu yok edemezsin."
Poseidon huzursuzlukla oturduğu yerde bir o yana, bir bu yana döndü. "Percy, bu canavarın üzerimizde dikkate değer bir gücü var. Eğer titanlar onu çalacak olursa, ya da... "
"Yapamazsın," dedim ısrarla. Zeus'a baktım. Belki ondan korkmam gerekiyordu ama doğruca gözlerinin içine baktım. "Kehanetleri kontrol etmeye çalışmanın faydası yok. Bu doğru değil mi? Üstelik de Bessie, yani Ophiotaurus masum. Öylesi bir şeyi öldürmek yanlış. En az... en az Kronos'un çocuklarını yemesi kadar yanlış. Bunu sırf yapabilecekleri bir şey yüzünden yapmıştı. Bu yanlış!"
Zeus bunu düşünür gibiydi. Gözleri kızı Thalia'ya kaydı. "Peki ya risk? Kronos çok iyi biliyor, eğer içinizden biri bu hayvanın bağırsaklarını kurban edecek olursanız, bizi yok
284
edecek güce kavuşur. Bu ihtimali göz ardı mı edeceğiz yani? Sen, kızım, yarın sabah on altı yaşma basacaksın. Tıpkı kehanetin dediği üzere."
"Onlara güvenmelisiniz," diye seslendi Annabeth. "Efendim, onlara güvenmelisiniz."
Zeus sert sert baktı. "Bir kahramana mı güvenecekmi-şim?"
"Annabeth haklı," dedi Artemis. "Bu nedenle önce bir ödül vermeliyim. Benim sadık yoldaşım Gecegölgesi Zoe yıldızlara karıştı. Yeni bir yardımcı gerek bana. Ve ben de bir kişiyi seçmeye karar verdim. Ama önce Baba Zeus, sizinle özel olarak konuşmalıyım."
Zeus, Artemis'e gelmesi için işaret etti. Eğildi ve Artemis'in kulaklarına fısıldadıklarını dinledi.
İçimi bir endişedir kapladı. "Annabeth," dedim fısıltıyla. "Yapma."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Annabeth bana kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"
"Bak, sana bir şey söylemem gerek," dedim. Sözlerime devam etmeye çalışıyordum ama zorlanıyordum. "Eğer sen... Buna dayanamam, tamam mı? Senin... bunu istemiyorum."
"Percy?" dedi Annabeth. "Ne oldu sana, hastalanmış gibisin?"
Öyle hissediyordum zaten. Söyleyecek çok şeyim vardı ama dilim bana ihanet etmişti. Midemi kaplayan korku yüzünden dilim oynamıyordu. Ve derken Artemis bize döndü.
"Yeni bir yardımcım olacak," diye ilan etti. "Tabii, kabul ederse."
"Hayır," dedim fısıltıyla.
"Thalia," dedi Artemis. "Zeus kızı. Av'a katılır mısın?"
Odadaki herkes hayretten ağzını bile açamadı. Thalia'ya

bakakaldım, duyduklarıma inanamıyordum. Annabeth gülümsedi. Thalia'nın elini sıktı ve bıraktı, sanki başından beri bunun olmasını bekliyordu.
"Evet," dedi Thalia kararlılıkla.
Zeus ayağa kalktı, gözleri endişe ile doluydu. "Kızım, iyi düşün... "
"Baba," dedi Thalia. "Yarın on alü yaşıma girmeyeceğim. Asla on altı yaşıma girmeyeceğim. Bu kehanetin benim omzuma yüklenmesine izin vermeyeceğim. Kız kardeşim Artemis'in safında duruyorum. Kronos bir daha asla beni cezbedemeyecek."
Tanrıça'nın önünde diz çöktü ve Bianca'nın sanki çok uzun zaman önce söylediği o sözleri söyledi: "Kendimi Tanrıça Artemis'in hizmetine adıyorum. Yanımda erkeklerin olmasını istemiyorum... "
Bundan sonra Thalia, beni en az verdiği yemin kadar şaşırtan bir şey yaptı. Yanıma geldi, toplanan herkesin önünde bana gülümsedi ve sıkı sıkı sarıldı.
Kıpkırmızı kesildim.
Sarılmayı bitirince, omuzlarımı kavradı. "Eee..." dedim "bunu bir daha yapmaman gerekmiyor muydu? Oğlanlara sarılmak falan yani?"
"Bir dostu şereflendiriyorum," diye düzeltti dediklerimi. "Ava katılmam şart Percy. Huzursuzdu içim... ta Melez Tepesi'nde olanlardan beri huzurum yoktu. En sonunda kendime bir ev buldum gibi hissediyorum. Ama sen bir kahramansın. Kehanetteki sen olacaksın."
"Aman ne harika," dedim fısıltıyla.
"Dostun olmak bana gurur veriyor."
Thalia sonra Annabeth'e sarıldı ki Annabeth ağlamamak

için zor tutuyordu kendisini. Sonra Kıvırcık'a bile sarıldı ki o da bayılmak üzereydi, sanki birisi ona istediğin kadar börek ye yazan bir kupon vermişti.
Sonra Thalia, Artemis'in yanına durdu.
"Ophiotaurus'a gelince," dedi Artemis.
"Bu oğlan hâlâ tehlikeli," diye uyardı tanrıları Dionisos. "Canavar da büyük bir kudret sunduğundan cezbedici. Çocuğun canını bağışlasak bile... "
"Hayır," dedim ve sırayla Tanrıların hepsine baküm. "Lütfen. Ophiotaurus'a kıymayın. Babam onu denizin altında bir yerde saklayabilir veya burada, Olimpos'ta bir akvaryuma yerleştirebilir. Ne olursa olsun onu korumalısınız."
"Biz neden senin dediğine güvenecekmişiz?" diye çıkıştı Hephaistos.
"Yalnızca on dört yaşındayım," dedim. "Kehanet benim hakkımdaysa daha iki senem var."
"Kronos'un seni kandırması için daha iki sene var," dedi Athena. "İki senede çok şey olur genç kahraman."
"Anne!" dedi Annabeth, çileden çıkmış gibiydi.
"Yalnızca hakikati söylüyorum, çocuğum. Hayvanı canlı bırakmak kötü bir strateji. Oğlanı canlı bırakmak da öyle."
Babam ayağa kalktı. "Bir deniz canlısını yok ettirmeyeceğim, eğer elimden gelirse. Ki elimden gelir."
Elini uzattı ve bir Üçlü Yaba belirdi: bu üç uçlu bir mızraktı; bu uzun bronz saplı mızrağın uçlarından mavi, suyumsu bir ışık titriyordu. "Oğlanın ve Ophiotaurus'un güvenliği için oy kullanıyorum."
"Onu denizin altına götüremezsin," dedi Zeus bir anda. "Elinde böyle bir pazarlık kozu olmasına izin veremem."
"Kardeşim ama lütfen," dedi Poseidon iç geçirerek.
Zeus'un elinde şimşek oku belirdi, bu elektrikten ok tüm

odayı ozon kokusu ile doldurdu.
"Pekala," dedi Poseidon. "Yaratığa burada bir akvaryum kurarım. Hephaistos bana yardım edebilir. Yaratık güvende olur. Tüm gücümüzle onu koruruz. Oğlum da bize ihanet etmeyecektir. Şerefim adına buna kefilim.
Zeus bunların hepsini düşündü. "Herkes katılıyor mu?"
Çok şaşırdım çünkü bayağı bir el kalktı. Dionisos çekimserdi. Ares ve Athena da. Ama onların dışında herkes vardı.
"Çoğunluk oluştu," diye karar verdi Zeus. "Madem öyle, madem bu kahramanları yok etmeyeceğiz... O halde onları şereflendirmeliyiz. Zafer kutlamaları başlasın!"

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Parti var, parti var... Bir de devasa, büyük, çılgınca parti var. Bunun da üstüne Olimpos partileri var. Tercih şansınız olursa Olimpos'takileri tercih edin.
Dokuz ilham perisi müziği baş attı ve çalan şeyin istenilen her şeye dönüştüğünü fark etlim: Tanrılar klasik müzik dinleyebiliyor, daha genç yarı-tanrılar hip-hop ya da neyi isterlerse onu dinliyordu ve düşünün, tüm sesler tek bir kaynaktan geliyordu! Kimse müzik yüzünden tartışmıyordu. Radyo kanalını değiştir, diye kavga edilmediğini düşünün. Şarkı isteklerini söylemeniz yeter.
Dionisos etrafta dolanıp hafif yemek dolu büfeler oluşmasını sağladı. Kol kola gezdikleri güzel bir kadın vardı: eşi, Ariadne. Dionisos ilk kez mutlu olmuşa benziyordu. Nektar ve ambrosia altın çeşmelerden fışkırıyordu, ziyafet masaları ölümlü mezeleri ile dolup taşıyordu. Altın kadehler istediğiniz içecekle doluyordu. Kıvırcık konserve tenekeleri, böreklerle dolu bir tepsi ile ortalıkta dolanıyordu; kadehi de duble espresso latte ile doluydu ve sanki dua okur gibi bu kadehe fısıldayıp duruyordu: "Pan! Pan!"
288
Tanrılar beni tebrik etmek için gelip gidiyordu. Neyse ki kendilerini insan boyutuna çekmişlerdi, böylece partiye gelenleri yanlışlıkla topuklarının altında ezmiyorlardı. Hermes benimle sohbet etmeye başladı. O kadar neşeliydi ki en az sevdiği oğlu, Luke'un başına gelenlerden bahsetme düşüncesinden bile nefret ediyordum. Ama ben cesaretimi toplayamadan, Hermes'in cep telefonuna bir çağrı geldi ve yürüyüp gitti.
Apollon ne zaman istersem güneş arabasını kullanabileceğimi söyledi ve eğer okçuluk dersleri istiyorsam...
"Teşekkürler," dedim ona. "Ama cidden, okçulukta hiç iyi değilimdir."
"Aman! Saçmalık," dedi. "ABD üzerinden uçarken okçuluk idmanları yaparız, ne dersin? Dünyanın en keyifli şeyi!"
Birkaç bahane uydurdum ve sarayın avlularında dans eden kalabalığın arasından kendime yol çizdim. Annabeth'i arıyordum. Onu son gördüğümde ufak bir tanrıcıkla dans ediyordu.
Derken arkamdan bir adam sesi geldi: "Beni hayal kırıklığına uğratmazsın diye umuyorum."
Döndüm ve Poseidon'un bana gülümsediğini gördüm.
"Baba... merhaba."
"Merhaba Percy. İyi iş çıkarttın."
Övgüsü beni biraz huzursuz etti: yani, iyi geldi tabii ama bana destek olarak kendisini ne kadar zora soktuğunu biliyordum. Diğerlerinin beni atomlarıma ayırmasına izin verse işler onun için daha kolay olurdu.
"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz verdim.
Tamam dercesine başını salladı. Tanrıların ifadelerini okumakta zorlanıyordum, yine de içime kurt düştü, acaba
289
babamın içinde bana dair bir şüphe var mıydı?
"Arkadaşın Luke..."
"O benim arkadaşım değil," diye çıkıştım. Sonra babamın sözünü kesmenin kaba bir davranış olabileceğini fark ettim. "Kusura bakma."
"Senin eski arkadaşın Luke," diye düzeltti Poseidon. "0 da vaktiyle böyle sözler vermişti. Hermes'in gurur ve neşe kaynağıydı. Bunu aklından çıkartma Percy. En cesurlar bile düşer."
"Luke bayağı sert düştü," diyerek babama katıldım. "O öldü."
Poseidon kafasını iki yana salladı. "Hayır, Percy. Ölmedi."
Babama bakakaldım. "Ne?"
"Sanırım Annabeth sana bunu söylemiştir. Luke hâlâ yaşıyor. Gördüm. Gemisi şu an bile Kronos'un kalıntıları ile San Francisco'dan yola çıktı. Geri çekilecek, tekrar toplanacak ve sana tekrar saldıracak. Gemisini fırtınalarla batırmak için elimden geleni yapacağım. Ama benim düşmanlarımla, okyanusun yaşlı ruhları ile ittifak kuruyor. Onu korumak için savaşacaklardır."
"O nasıl hayatta olabilir?" dedim. "O düşüş, onu öldürmüş olmalıydı!"
Poseidon endişeli gözüküyordu. "Bilmiyorum Percy; ama ona dikkat et. Eskisinden de tehlikeli artık. Ve altın lahit de hâlâ onunla beraber, hâlâ güçleniyor."
"Peki ya Atlas?" dedim. "Tekrar kaçmasına engel olacak ne var? Bir devi veya başka bir şeyi göğü tutmaya zorlayamaz mı?"
Babam alaylı bir ifadeyle homurdandı. "O kadar kolay olsaydı çok uzun zaman önce kaçardı. Hayır, oğlum. Göğün
290
laneti yalnızca bir Titan'a yahut Gaia veya Uranüs'ün çocuklarından birine geçebilir. Başka herkes bu yükü kendi iradeleri ile sırtlanmayı seçmeli. Yalnızca bir kahraman, yalnızca bileği kuvvetli, yürekli, büyük cesaret sahibi biri böyle bir şeyi yapabilir. Kronos'un ordusundaki hiç kimse ölümüne zorlansa bile öyle bir ağırlığı taşımaya yeltenemez."
"Luke yaptı," dedim. "Atlas'ı serbest bıraktı. Sonra kendisini kurtarsın diye Annabeth'i kandırdı ve onu kullanarak Artemis'i göğü tutmaya ikna etti."
"Evet," dedi Poseidon. "Luke... ilginç bir vaka."
Daha fazla şey söylemek istiyordu sanırım ama tam o sırada avlunun öteki ucundan Bessie böğürmeye başladı. Bazı yarı-tanrılar su küresi ile oynamaya, neşeyle küreyi kalabalığın üstünde ileri geri itmeye başlamışlardı.
"Gidip şu meseleyi halletsem iyi olur," diyerek homurdandı Poseidon. "Ophiotaurus'un plaj topu gibi sağa sola fırlatılmasına izin veremeyiz. Kendine dikkat et oğlum. Bir süre görüşemeyebiliriz."

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Ve böylece gitti.
Kalabalığın içinde Annabeth'i aramaya devam edecektim ki bir başka ses duydum: "Baban büyük risk alıyor biliyorsun."
Kendimi gri gözlü bir kadınla karşı karşıya buldum, Annabeth'e o kadar çok benziyordu ki neredeyse onun adıyla seslenecektim.
"Athena." Gücendiğimi belli etmemeye çalışıyordum, ne de olsa konseyde hakkımda olumsuz karar vermişti. Ama sanırım bunu iyi gizleyemedim.
Kuru bir gülümsemeyle bana baktı. "Beni sert yargılama melez. Bilgece tavsiye genelde sevilmez ama gerçeği söyledim. Sen tehlikelisin."
"Hiç risk almaz mısınız?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Haklısın. Belki işe yarayabilirsin. Ama yine de... ölümcül hatan bizi de, seni de yok edebilir."
Yüreğim ağzıma geldi. Bir sene önce Annabeth'le ölümcül hatalarımızı konuşmuştuk. Her kahramanda bir tane vardı. Söylediğine göre kendisininki kibirmiş. Her şeyi yapabileceğine inanırmış. Mesela dünyayı yönetebileceğine inanırmış. Yahut Luke'u kurtarabileceğine. Ama ben kendi ölümcül hatamın ne olduğunu gerçekten bilmiyordum.
Athena neredeyse bana üzülür gibiydi. "Sen bilmesen de Kronos ölümcül hatanın ne olduğunu biliyor. Düşmanlarını incelemeyi bilir o. Düşün Percy. Seni nasıl kullandı? Önce anneni senden aldı. Sonra en yakın dostun Kıvırcık'ı. En son da kızım Annabeth'i." Durdu, beni azarlayacak gibiydi. "Her halükarda sevdiklerini kullanarak seni tuzağa düşürdü Kronos. Senin ölümcül hatan, kişilere olan sadakatin Percy. Îşi nerede bırakacağını bilmiyorsun. Bir dostunu kurtarmak için dünyayı kurban edebilirsin. Kehanetin kahramanı söz konusu olunca, bu çok, hem de çok tehlikeli." - Yumruklarımı sıktım. "Bu hata değil. Sırf arkadaşlarıma yardım etmek istiyorum diye... "
"En tehlikeli hatalar, ayarında yapıldıklarında iyi şeyler olanlardır," dedi. "Kötüyle savaşmak kolay. Bilgelik noksanlığı... işte bunla savaşmak gerçekten zor."
Tartışmak istesem de yapamadığımı fark ettim. Athena son derece zekiydi.
"Umarım Konsey'in kararları bilgece çıkar," dedi Athena. "Ama ben durumu izleyeceğim Percy Jackson. Kızımla arkadaşlığınızı onaylamıyorum. Bunun ikiniz için de bilgece olduğunu düşünmüyorum. Ve hele bir de sadakatin hedefini şaşacak olursa..."

Beni buz gibi gri bakışlarla yerime mıhladı; Athena'nın ne kadar dehşetli bir düşman olabileceğini anladım. Ares'ten, Dionisos'tan, hatta belki de babamdan bile on kat dehşet verici olabilirdi. Athena asla vazgeçmezdi. Sırf birisinden nefret ediyor diye aceleyle, akılsızca iş yapmazdı. Ve yok etmek için plan yaptı mı, planları asla boşa çıkmazdı.
"Percy!" diye seslendi Annabeth ve kalabalığı yararak yanım geldi. Kiminle konuştuğumu görünce donakaldı. "Aaa... Anne."
"Sizi yalnız bırakayım," dedi Athena. "Şimdilik."
Döndü ve kalabalığın arasında ilerledi. O ilerlerken elinde Aegis'i tutuyormuş gibi kalabalık yol veriyordu.
"Seni bunalttı mı?" diye sordu Annabeth.
"Hayır," dedim. "Her şey yolunda."
Beni kaygıyla inceledi. Benim de saçlarıma ak düşmüştü ve Annabeth'inkilerle aynı yerdeydi. Ak düşen yerlere dokundu; bu Atlas'ın yükünün ıstırabının hediyesiydi. Annabeth'e söylemek istediğim çok şey vardı ama Athena tüm özgüvenimi çekip götürmüştü. Sanki midemin orta yerine yumruk atmıştı.
Kızımla arkadaşlığınızı onaylamıyorum.
"Eee," dedi Annabeth. "Bana daha önce ne söylemek istemiştin?"
Müzik çalıyordu. Sokaklarda insanlar dans ediyordu. Şöyle dedim: "Eee, şey, aklıma geldi, Westover Kışlası'nda yarım kaldı... Ve... Sanırım sana bir dans borçluyum."
Ağır ağır gülümsedi Annabeth. "Tamam, Yosun Kafa."
Elini elime aldım. Başkaları hangi müziği işitiyordu bilemem ama benimkisi bir slow dansa benziyordu: biraz kederliydi ama biraz da umut doluydu.

BÖLÜM YİRMİ 2İS
NOEL HEDİYEM YENİ BİR DÜŞMAN
Olimpos'u terk etmeden önce birkaç görüşmede bulunmak istedim. Kolay olmadı ama en sonunda bahçenin sessiz bir köşesini bulabildim. Buradaki bir fıskiyeden denizlerin altındaki kardeşim Tyson'a bir İris mesajı yolladım. Ona serüvenlerimizi, Bessie'yi (bu Şirin, bebek inek-yılan hakkında her şeyi duymak istedi) anlattım ve Annabeth'in güvende olduğunu söyledim. En sonunda, geçen yaz benim için yaptığı kalkanın mantikor saldırısında zarar gördüğünü anlatabildim.
"Vay!" dedi Tyson. "Yani iyiymiş! Hayatını kurtarmış!"
"Kesinlikle öyle, iri adam," dedim. "Ama şimdi mahvoldu."
"Mahvolmadı!" diye söz verdi Tyson. "Gelecek yaz ziyarete gelip tamir edeceğim."
Bu fikir çok hoşuma gitti. Tyson'ın ortalıkta oluşunu çok özlemiştim.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

"Cidden mi?" dedim. "Sana tatil izni verecekler mi?"
"Evet! İki bin yedi yüz kırk bir tane sihirli kılıç yaptım," dedi Tyson gururla ve en son yaptığı kılıcı gösterdi. "Patron, 'iyi iş' dedi! Tüm yaz bana izin verecek. Kampa geleceğim!"
Bir süre savaş hazırlıklarından, babamın eski deniz tanrıları ile kavgalarından ve gelecek yaz beraberce yapabileceğimiz keyifli şeylerden bahsettik. Ama sonra Tyson'ın
294
patronu ona bağırmaya başlayınca, işe dönmek zorunda kaldı.
Son altın drahmimi çıkarttım ve bir İris mesajı daha yolladım.
"Sally Jackson. Kuzey Doğu Yakası, Manhattan."
Sis parıldadı ve mutfak masasındaki annem belirdi. Arkadaşı Bay Blöfiş'le el ele tutuşuyordu.
O kadar utandım ki. Sisin içinde elimi sallayıp bağlantıyı kesecektim. Ama elimi sallamaya fırsat kalmadan annem beni gördü.
Gözleri fal taşı gibi açıldı. Çarçabuk Bay Blöfiş'in elini bırakü. "Ya, Paul, aklıma ne geldi bak. Yaratıcı yazı dergimi oturma odasında bırakmışım. Mahsuru yoksa gidip getirir misin?"
"Tabii, Sally. Sorun değil."
Adam odadan çıktı ve annem anında İris mesajına doğru eğildi. "Percy! Sen iyi misin?"
"Ben, eh, iyiyim. Yazma seminerleri nasıl gidiyor?"
Dudaklarını büzdü. "İyi gidiyor. Ama bu konu önemli değil. Neler oldu anlatsana!"
Olabildiğince çabuk bir şekilde olup biteni anlattım. Annabeth'in güvende olduğunu duyunca, rahatladı, iç geçirdi.
"Bu işi başarabileceğini biliyordum!" dedi. "Seninle gurur duyuyorum."
"Evet, pekala. Bırakayım da sen ev ödevine dön."
"Percy. Ben... Paul ve ben..."
"Anne, mutlu musun, onu söyle sen."
Bu soru onu gafil avlamıştı. Bir süre düşündü. "Evet, gerçekten öyleyim Percy. Onun etrafımda olması beni mutlu ediyor."
295
"O halde süper. Cidden. Beni dert etme."
Îşin komik tarafı ne, biliyor musunuz? Sözlerimde ciddiydim. Altından kalktığım görev düşünülecek olursa, belki de annem için endişelenmem gerekirdi. Kadınların ve erkeklerin birbirlerine ne kadar kötü davranabileceğini görmüştüm. Mesela Herkül, Gecegölgesi Zoe'ye kötü davranmıştı; mesela Luke, Thalia'ya kötü davranmıştı. Bizzat Aşk Tanrıçası Afrodit ile tanışmıştım ve onun güçleri Ares'ten de korkutucu gelmişti. Ama pisliğin teki olan eski üvey babam Kokarca Gabe'den sonra güldüğünü, kahkaha attığını gördükten sonra, onun için sevinmeden edemiyordum.
"Ona Bay Blöfiş demeyeceğine söz ver." dedi annem.
Omuz silktim. "En cızından yüzüne demem."
"Sally?" Bay Blofis, oturma odamızdan sesleniyordu. "Yeşil ciltlisi mi, kırmızı ciltlisi mi lazım?"
"Ben gideyim," dedi annem. "Noel'de görüşürüz?"
"Noel Baba için asacağımız çoraba mavi şekerleme mi koyarız?"
Gülümsedi. "Eğer bu iş için yaşlanmadıysan, evet."
"Şeker için asla yaşlı olmam."
"O halde görüşürüz."
Sisin içinde elini salladı. Görüntüsü kayboldu. Bundan günlerce önce Thalia'nın Westover Kışlası'nda söylediklerinde haklı olduğunu düşündüm: annem gerçekten çok sağlam kadındı.
Olimpos Dağı'na kıyasla Manhattan daha sessizdi. Noel'den önceki Cumaydı, ne var ki sabahın erken saatleriydi ve Beşinci Cadde'de pek kimse yoktu. Çok gözlü Argos, yani kampın güvenlik şefi Annabeth'i, Kıvırcık'ı ve beni Empire State Binası'ndan aldı ve bizi hafif bir kar fırtınasının içinden
296
geçirerek kampa geri götürdü. Long Island Otobanı neredeyse ıssızdı.
Altın Post'un parıldadığı Melez Tepesi'ni tırmanırken Thalia'yı, bizi beklediğini görür gibi oluyordum. Ama orada değildi. Artemis ve diğer avcılarla beraber sıradaki macerayı kovalamaya başlamıştı.
Kheiron bizi Büyük Ev'in önünde karşıladı. Bizim için sıcak çikolata ve peynirli tost hazırlamıştı. Kıvırcık hemen satir arkadaşlarının yanma, Pan'ın sihrine denk geldiğimiz o tuhaf olayı anlatmaya koştu. Bir saat içerisinde satirler heyecanla etrafta koşturmaya, en yakında nereden espresso bulabileceklerini sormaya başladılar.
Annabeth'le beraber Kheiron'un ve diğer kıdemli kampçıların yanına oturduk. Beckendorf, Silena Beauregard ve Stoll kardeşler oradaydı, hatta Ares Kulübesi'nden Clarisse bile gelmişti. O gizli takip görevi neyse ondan geri dönmüştü. Zorlu bir görev olmuş olmalıydı çünkü beni ezmeye çalışmadı bile. Çenesinde yeni bir yara izi vardı ve kirli sarı saçları kısacık, dağınık bir şekilde kesilmişti; sanki birisi kızın kafasına makasla saldırmıştı.
"Benim de bir haberim var," diye fısıldadı Clarisse, huzursuzdu. "Kötü haber hem de."
"Bu konuda sizi sonra bilgilendiririm," dedi Kheiron, kendini zorlayarak neşeliymiş gibi yapıyordu. "İşin önemlisi galip gelmeniz. Hem Annabeth'i de kurtardınız!"
Annabeth minnetle gülümsedi bana, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Çok tuhaf; nedenini bilmeden Hoover Barajı'nda denk geldiğim o garip ölümlü kızı düşündüğümü fark ettim: Rachel Elizabeth Dare. Nedenini bilmiyordum ama o can sıkıcı yorumları sürekli zihnimin içinde dönüp duruyordu:
297
Burnunu silen insanların canına kastın mı var? Hayatta olmamın sebebi, o tesadüfen rastladığım ölümlü kız gibi çok sayıda insanın yardım etmesiydi. O kıza da kim olduğumu hiç açıklamamışüm.
"Luke hayatta," dedim. "Annabeth haklıydı."
Annabeth doğruldu. "Nereden biliyorsun?"
Bu konuya ilgisine canımı sıkmamaya çalıştım. Babamın Prenses Andromeda ile ilgili söylediklerini aktardım.
"Tamam." Annabeth rahatsız olmuştu, sandalyesinde sürekli oturuşunu değiştiriyordu. "Eğer bu savaş Percy on altı yaşına basınca başlayacaksa, bir şeyleri çözmek için en az iki senemiz var demektir."
İçimden bir his "bir şeyleri çözmek" ile kast ettiğinin "Luke'u doğru yola sokmak" olduğunu söylüyordu ki bu beni daha da sinir ediyordu.
Kheiron'un yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Tekerlekli sandalyesinde, ateşin başında otururken gerçekten yaşlı gözüküyordu. Yani... tamam o gerçekten yaşlıydı zaten ama genelde öyle gözükmezdi.
"İki sene uzun zamanmış gibi gelebilir," dedi. "Ama göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Umarım kehanetteki çocuk sen değilsindir Percy. Ama eğer o kişi sensen, o halde ikinci Titan Savaşı başladı başlayacak demektir. Kronos'un ilk darbesi de buraya olacaktır."
"Nereden biliyorsunuz?" diye sordum. "Kamp niye umurunda olsun?"
"Çünkü tanrılar kahramanları aracı olarak kullanır," diyerek Kheiron durumu basitçe izah etti. "Aracıyı yok ettiğin zaman tanrı da kötürüm kalır. Luke'un askerleri buraya gelecek. Ölümlüsü, yarı-tanrısı, canavarı... Hazırlanmamız gerek. Clarisse'nin getirdiği haber, nasıl saldıracaklarının
298
ipucu olabilir ama..."
Kapı vuruldu ve Nico di Angelo kızgınlıkla salona daldı, soğuktan yanakları kıpkırmızı olmuştu.
Gülümsüyordu ama bir yandan da endişeyle etrafına bakıyordu. "Hey! Nerede... Ablam nerede?"
İçeri ölüm sessizliği çöktü. Uzun uzun Kheiron'a baktım. Kimsenin çocuğa haber vermemiş olduğuna inanamıyor-dum. Ama sonra nedenini anladım. Bizim gelip Nico'ya bizzat anlatmamızı beklemişlerdi.
Ki yapmak istediğim son şeydi bu. Ama Bianca'ya borcum vardı.
"Merhaba Nico." Koltuğumdan kalktım. "Biraz yürüyelim mi beraberce? Konuşmamız gerek."
Anlattıklarımı suskun bir şekilde dinledi, bu da işleri benim açımdan daha da kötü yaptı. Durmadan yürüdüm, işlerin nasıl geliştiğini anlattım, görevi kurtarmak için Bianca'nın neden kendini feda ettiğini anlattım. Ama sanki her şeyi daha da berbat ediyor gibiydim.
"Bunu almanı istedi." Bianca'nın hurdalıkta bulduğu ufak tanrı heykelciğini çıkarttım. Nico heykelciği avcunda tuttu ve uzun uzun baktı.
Yemek gazinosunda duruyorduk, bu göreve çıkmadan önce son kez konuştuğumuz yerdeydik. Havada ayaz vardı, rüzgar estikçe derimizi yüzüyordu, kampın sihirli korumaları da kâr etmiyordu. Mermer basamaklara hafifçe kar serpiliyordu. Kampın sınırlarının dışında bir kar fırtınası oluyordu besbelli.
"Onu koruyacağına söz vermiştin," dedi Nico.
Ah, bunları söylemeseydi de kalbime kör bir bıçak sapla-saydı. Verdiğim sözü hatırlatmasından daha az canımı
299
yakardı.
"Nico," dedim. "Denedim. Ama Bianca hepimizi kurtarmak için kendini feda etti. Ona yapma dedim. Ama o..."
"Söz vermiştin!"
Bana ateş püsküren gözlerle baktı, gözlerinin içi kıpkırmızı olmuştu. Tanrı heykelciğini tutan elini kapattı.
"Sana güvenmemeliydim." Sesi çatlamaya başladı. "Bana yalan söyledin. Gördüğüm kabuslar doğru çıktı!"
"Dur! Ne kabusundan bahsediyorsun?"
Tanrı heykelciğini yere savurdu. Heykelcik buz tutan mermerin üstünde takırtılar çıkarttı. "Senden nefret ediyorum!"
"Belki hâlâyaşıyordur," dedim umutsuzlukla. "Kesin olarak bilemiyorum... "
"O öldü." Gözlerini kapadı. Tüm bedeni öfkeyle titredi. "Daha önceden düşünmeliydim. Asfodel Çayırları'nda, hakimlerin karşısında duruyor, onu tartıyorlar. Hissedebiliyorum."
"Ne demek istiyorsun, nasıl hissedebilirsin?"
Ama yanıtını duyamadan, arkamda bir başka ses duydum. Çok iyi bildiğim, tıslamak, takırtılı bir ses.
Kalıcımı çekince Nico'nun nefesi kesildi. Döndüm ve dört iskelet savaşçı ile karşı karşıya geldim. Etsiz bir gülüşle güldüler ve kılıçlarını çekerek yaklaştılar. Kampa nasıl girdiklerinden emin değildim ama artık önemli değildi. Kimse vaktinde imdadıma koşamazdı.
"Beni öldürmeye çalışıyorsun!" diye bağırdı Nico. "Bu... ölümcül şeyleri sen mi getirdin?"
"Hayır! Yani, evet, beni takip etmişler ama hayır! Nico, kaç. Bunları yok etmek mümkün değil."
"Sana güvenmiyorum!"
300

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

Îlk iskelete hücum ettik. Kılıcımı yana savurdum ama diğer üçü de hücum etti. Bir tanesini ikiye böldüm ama anında bölünen kısımlar birleşmeye başladı. Diğerinin kafasını uçurdum ama yine de dövüşmeye devam etti.
"Kaç Nico!" diye bağırdım. "Yardım çağır!"
"Hayır!" Elleriyle kulaklarını kapattı.
Dördüyle aynı anda savaşamazdım, ölmedikleri sürece mümkün olmazdı. Kestim, biçtim, parçaladım, döndüm, savundum, karşıladım ama gelmeye devam ettiler. Zombi-lerin beni alt etmesine saniyeler kalmıştı.
"Hayır!" Nico daha da yüksek sesle bağırdı. "Defolun!"
Altımdaki yer titredi. Îskeletler donakaldı. Dört savaşçının altındaki zeminde bir yarık oluştuğunu görür görmez yana yuvarlandım. Yer sanki bir ağız gibi açılıyordu. Açılan yarıktan alevler püskürdü ve toprak, iskeletleri kocaman bir ÇATIRT! sesiyle yuttu.
Sessizlik.
Îskeletlerin durduğu yerde, gazinonun mermer zemininde altı metre uzunluğunda zikzaklar çizerek ilerleyen çatlak vardı. Bunun dışında iskeletlerden hiçbir iz yoktu.
Hayretler içerisinde Nico'ya baktım. "Sen nasıl..."
"Defol!" diye bağırdı. "Senden nefret ediyorum! Keşke ölseydin!"
Toprak beni yutmadı; ama Nico basamaklardan aşağı koştu, koruluğa yönelmişti. Peşinden gidecek oldum ama kayıp buzlu basamakların üstüne düştüm. Ayağa kalkınca, neye basıp düştüğümü gördüm.
Bianca'nın Nico için hurdalıktan aldığı tanrı heykelciğini kaldırdım. Onda olmayan tek heykelcikti bu demişti. Ablasının son hediyesi.
Dehşetle bakakaldım heykelciğe. Çünkü bu yüzün neden
301
bana aşina olduğunu o an kavramıştım. Daha önce görmüştüm bu yüzü.
Bu Hades'in heykelciğiydi. Ölülerin Tanrısı.
Annabeth ve Kıvırcık'la beraber saatlerce koruluğu araştırdık ama Nico di Angelo'dan iz yoktu.
"Kheiron'a söylememiz gerek," dedi Annabeth, nefesi tükenmişti.
"Hayır," dedim.
Annabeth ve Kıvırcık aynı anda bana baktılar.
"Hımm," dedi Kıvırcık, kaygılıydı. "Ne demek istiyorsun... Hayır da neymiş?"
Neden böyle dediğimi ben de bilmiyor ve sebebini düşünüyordum ama sözcükler ağzımdan dökülüverdi: "Kimse bilmemeli. Sanırım henüz kimse bilmiyor, Nico..."
"Hades'in oğlu," dedi Annabeth. "Percy bunun ne kadar ciddi bir şey olduğunun farkında mısın? Hades bile yeminini bozmuş! Bu korkunç!"
"Sanmam," dedim. "Bence Hades yemini bozmamış."
"Ne?"
"Hades onların babası," dedim "ama Bianca ve Nico uzuncu bir süredir ortada yokmuş, 2. Dünya Savaşı'ndan da önceymiş kayboluşları."
"Lotus Kumarhanesi!" dedi Kıvırcık ve Annabeth'e Bianca ile yolda yaptığımız sohbetleri aktardı. "O ve Nico onlarca yıl orada kalmışlar. Yeminden önce doğmuşlar anlayacağın."
Kafamı evet anlamında salladım.
"Ama nasıl dışarı çıkabilirler ki?" diye itiraz etti Annabeth.
"Bilmiyorum," diyerek bilgi eksikliğimi kabul ettim.
302
"Bianca'nın dediğine göre avukat gelip onları almış ve arabayla Westover Kışlası'na götürmüş. Bu kişinin kim olmuş olabileceğini veya neden bunu yaptığını bilmiyorum. Belki de bu Büyük Uyanış işinin parçasıdır bunlar. Nico'nun da kim olduğunu anladığını sanmıyorum. Ama kimseye söyleyemeyiz. Kheiron'a bile. Eğer Olimposlular bir öğrenirlerse..."
"Tekrar kendi aralarında kavgaya tutuşabilirler," dedi Annabeth. "Bu da en son ihtiyacımız olan şey."
Kıvırcık endişeli gibiydi. "Ama tanrılardan bir şey saklanır mı hiç! Sonsuza dek saklayamayız."
"Sonsuza dek sürmesi gerekmez," dedim. "Yalnızca iki sene. Ben on altı yaşma girene dek."
Annabeth'in beti benzi attı. "Ama Percy, bu, kehanet seninle ilgili olmayabilir demek. Nico ile ilgili olabilir. Muhakkak... "
"Hayır," dedim. "Kehaneti seçiyorum. Benim hakkımda olacak."
"Neden böyle söylüyorsun?" diye bağırdı Annabeth. "Tüm dünyadan sorumlu mu olmak istiyorsun?"
İstediğim son şeydi bu ama söylemedim. Öne çıkıp lafımın arkasında durmak zorundaydım.
"Nico'nun başını daha da derde sokamam," dedim. "Kız kardeşine borçluyum. Ben... her ikisini de yüzüstü bıraktım. O zavallı çocuğun daha fazla acı çekmesine izin vermeyeceğim."
"O zavallı çocuk senden nefret ediyor ve ölmeni istiyor," diyerek durumu hatırlattı Kıvırcık.
"Belki onu bulabiliriz," dedim. "Her şeyin yoluna gireceğine ikna edip güvenli bir yere saklayabiliriz."
Annabeth titredi. "Eğer Luke onu bir bulacak olursa."
"Luke onu bulamayacak," dedim. "Luke'un dert edeceği

http://ekitapindirin.wordpress.com daha fazlası için bekleriz

303
başka şeyler olmasını sağlayacağım. Mesela, ben."
Kheiron'un Annabeth'le beraber anlattığımız hikayeye inandığından emin değildim. Nico'nun kayboluşu ile ilgili bir şeyler gizlediğimizi anladığını düşünüyordum ama en sonunda anlattıklarımızı kabul etti. Ne yazık ki Nico kaybolan ilk melez değildi.
"Çok ufaktı," dedi Kheiron iç geçirerek, ön verandanın korkuluğuna tutunmuştu. "Yazık; umarım canavarlar yemiştir onu. Titanların ordusuna katılmaktan daha iyidir."
Bu düşünce beni cidden rahatsız etti. Az kalsın fikrimi değiştirip Kheiron'a her şeyi anlatacaktım ama vazgeçtim.
"İlk saldırının buraya olacağından gerçekten emin misiniz?" diye sordum.
Kheiron tepelere dökülen kara baktı. Çam ağacına yerleştirilen ejderha muhafızdan tüten dumanı, uzaktaki Post'un parıltısını görebiliyordum.
"En azından yaza kadar olmayacak," dedi Kheiron. "Kış zorlu geçecek... yüzyıllardır bu kadar zorlusu olmamıştı. En iyisi şehre, evlerinize dönün; okulunuza odaklanın. Ve dinlenin. Dinlenmeniz gerek."
Annabeth'e baktım. "Ya sen ne yapacaksın?"
Yanakları kızardı. "Onca şeyden sonra bile olsa San Francisco'yıı deneyeceğim. Belki Tamalpais Dağı'na göz kulak olabilir, Titanların başka bir şey denemelerine engel olabilirim."
"Bir şeyler ters giderse Îris mesajı gönderirsin değil mi?"
Başını aşağı yukarı salladı. "Ama bence Kheiron haklı. Yaza kadar bir şey olmayacak. Luke'un gücünü toplamak için zamana ihtiyacı var."
Bekleme fikri bana ters geliyordu. Ama yine de önümüz-
304
deki Ağustos ayında on beşime girecektim. On altı yaşıma o kadar az kalacaktı ki bunu o an düşünmek istemedim.
"Tamam," dedim. "Kendine dikkat et sadece. Ve Sopwith Devesi ile çılgınca numaralar yapmaya kalkışma."
Belli belirsiz gülümsedi Annabeth. "Anlaştık. Ve Percy..." Ne diyecekti bilmiyorum, sağ olsun Kıvırcık araya girdi; Büyük Ev'den apar topar çıktı, konserve tenekelerine takıldı. Avurtları çökmüştü, beti benzi atmıştı, sanki hayalet görmüş gibiydi.
"Konuştu!" diye bağırdı Kıvırcık.
"Sakin ol, genç satirciğim," dedi Kheiron kaşlarını çatarak. "Mesele nedir?"
"Ben... salonda müzik çalıyordum," dedi kekeleyerek "ve kahve içiyordum. Hem de bolca kahve içiyordum! Ve zihnimde konuştu!"
"Kim?" dedi Annabeth ısrarla.
"Pan!" diye inledi Kıvırcık. "Yaban Tanrısı'nın ta kendisi. Onu duydum! Bavul... bavulumu hazırlamalıyım." "Dur, dur, dur," dedim. "Ne dedi peki?" Kıvırcık öylece yüzüme baktı. "Yalnızca iki sözcük... Dedi
ki: Seni bekliyorum."
305
TEŞEKKÜRLER
Sayısız cesur yardımcılarımın desteği olmasa, bu hikayeyi baskı aşamasına götürmek isterken bir sürü canavar tarafından çoktan öldürülmüştüm. Hikayeyi ilk okuyan kişi olan büyük oğlum Haley Michael'a; alü yaşında olmasına rağmen ailemin en mantıklı bireyi küçük oğlum Patrick John'a; Melez Kampı'nda geçirdiğim uzun saatlere tahammül edebilen karım Becky'ye teşekkürlerimi yolluyorum. Ayrıca, ortaokul test kadromda bulunan, Hermes kadar zeki ve atik Travis Stoll'a; Athena kadar sevilen C. C. Kellogg'a; Avcı Artemis kadar keskin görüşlü Allison Bauer'e ve ortaokul Îngilizcesini anlamamıza yardımcı olan Mrs. Margaret Floyd'a da teşekkürler. Mükemmel bir klasik edebiyat bilgini olan Profesör Egbert J. Bakker'a; summa cum laude temsilcisi Nancy Gallt'a; Jonathan Burnham'a; Jennifer Besser'a ve Sarah Hughes'a da Percy'ye olan inançları için minnettarım.
306
New York Times tarafından 2005 yılının en iyi kitabı ödülünü kazanı{) satış rekorları kıran ve daka t>ek çok ödüle doyamayan
Percy Jackson ve Olimposlular dizisi artık Türkiye'de...
www.dogonegmont.com.tr
Doğan Egmont

Rick Riordan _ Percy Jackson ve Olimposlular Cilt3 Titan'ın Laneti